

ВИНС ФЛИН ИЗМЯНАТА

Част 9 от „Мич Рап“

Превод от английски: Петър Нинов, 2006

chitanka.info

На Дейна, Ингрид и Ана

УВОД

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Колите от кортежа се движеха по павираната улица. Начело на колоната имаше три мотоциклета, следвани от патрулен автомобил на вашингтонската полиция, два седана на Тайните служби и две еднакви лимузини. Зад лимузините следваха събърбаните и още няколко седана. Гледката беше впечатляваща, особено като се имаше предвид, че на двамата мъже, охранявани толкова много, тепърва предстоеше да спечелят изборите и да влязат в Белия дом. Няколко дни преди това неизвестна терористична група заплаши да саботира предстоящата предизборна кампания. Тайните служби нямаха избор и бяха принудени да предприемат тези драконовски мерки за сигурност.

На задната седалка на втората лимузина седеше Марк Рос и разтриваше челото си. Имаше ужасно главоболие. Той се опита да игнорира неспирното дърдорене на спътника си и в същото време си задаваше въпроса как, по дяволите, се забърка в такава каша. По-добре щеше да е ако си беше останал в Сената, където разполагаше с истинска власт. Същата власт обаче го беше докарала до сегашното положение. Или поне скоро щеше да го докара.

Взаимоотношенията им вървяха към раздяла. Още от началото те бяха брак по сметка. И двамата си имаха предимства и недостатъци и през повечето време не се настъпваха един друг. Посредниците от властовите кръгове и силните на деня им бяха обяснили, че те ще се допълват взаимно. На хартия всичко изглеждаше прекрасно. Истински брак, сключен в рая. Ако си бяха направили труда да прочетат поне една класическа древногръцка трагедия обаче, щяха да са наясно, че боговете понякога са доста жестоки. Особено когато искат да дадат урок на надменни, но простосмъртни човешки същества.

Рос винаги се беше съобразявал с Джош Александър. Александър, новоизгряващата звезда на Демократическата партия, беше губернатор на щата Джорджия. Беловласите старци, които

ръководеха партията, накрая бяха проумели с дебелите си глави, че кандидатурата на либерал от Североизтока е абсолютно неизбираема. Единственият им шанс да спечелят беше да привлекат на своя страна южняшки губернатор, праведен християнин. Само така те щяха да разцепят вота на щатите, влизащи в „Библейския пояс“, и да откраднат достатъчно червени щати, че да победят. Александър беше логичният им избор. Красив, умен и с изтънчени обноски. Семейството на жена му имаше повече пари, отколкото много държави от Третия свят. Единственият му недостатък беше сравнително младата възраст. На четирийсет и пет, той още беше зелен в много сфери, а най-уязвим бе по въпросите на външната политика. Социологическите проучвания показваха, че хората не са уверени, че от него ще стане силен лидер, който да продължи непоколебимо войната срещу тероризма. И тук на сцената се появи Марк Рос. Сенатор от Кънектикът с трети мандат, Рос в момента беше директор на Националното разузнаване и имаше репутацията на един от най-изявените „ястреби“ сред демократите във Вашингтон.

При нормални обстоятелства тези двама души никога не биха играли в един отбор. Изборите обаче бяха придобили необикновен обрат в мига, в който настоящият президент обяви, че е болен от Паркинсонова болест и няма да се кандидатира за втори мандат. И тъй като оставаше само една година до изборите, партията беше неподготвена. Първичните избори бяха на прага, а те разполагаха само с една подходяща кандидатура — тази на вицепрезидента Шърман Бакстър Трети. Всички, включително президентът, бяха единодушни, че с Бакстър ги чака провал. Той беше може би най-маргиналният и слабохарактерен вицепрезидент в историята на САЩ, което само по себе си беше достатъчно красноречиво. Вотът му на доверие в родния му щат Калифорния беше под трийсет процента. За много неща можеха да си затворят очите, но не и за този жалък процент. „Старците“ в партията го издърпаха настрани и го уведомиха, че политическата му кариера е приключила. И тъй като през последните три години Бакстър неведнъж се беше компрометирал и беше показвал слабостите си, той не се осмели да им противоречи.

В същото време Рос трескаво работеше зад кулисите. Имаше силни връзки на Уолстрийт и се ползваше с висок авторитет в стария си клуб — Сената. Освен това беше достатъчно хитър да не се качва на

ринга твърде рано. Той изчака да минат изборите в Ню Хемпшир, след които Александър излезе като основен претендент за Овалния кабинет. После започна да плете мрежи, да внушава на различни кръгове, че младият губернатор се нуждае от партньор със солидни познания и опит в областта на националната сигурност. Накара хората си да лобират за него. Лично преговаряше с големите спонсори на партията, ядеше и пиеше с тях и постепенно започна да ухажва красивия и млад губернатор на Джорджия.

Всичко си идваше на мястото, точно както го искаше Рос. Когато излезе на трибуната по време на националната конференция на партията, в залата се разразиха бурни дебати. Накрая спечелиха с овации — поведоха с осем точки. Това беше преди три месеца. Кулминацията, апогеят на кампанията. Оттогава обаче нещата тръгнаха рязко надолу и двамата „партньори“ тръпяха поражение след поражение. Две седмици преди деня на изборите те изоставаха от опонентите си с три точки и Рос беше под силен натиск. Анкетите сочеха все едно и също: гласоподавателите ги смятаха за по-слаби от опонентите им по въпросите на националната сигурност. По план тук трябваше да се намеси Рос и да запълни дупката, но откъде би могъл да предполага, че президентът ще оттегли подкрепата си от тях?

Той ги беше зарязал в момент, в който най-много имаха нужда от него. Да, беше изразил предпочитанията си към тях, но какво друго му оставаше? Да предпочете републиканците? Воденето на кампанията без сигурен гръб беше част от бойния план. Така те щяха да наберат милиони долари и да спечелят повече телевизионно време. Президентът трябваше да се намеси на по-късен етап и да изрази доверието си в младия кандидат и неговия опитен подгласник... В действителност получиха само мълчание и безучастие.

Пред медиите се оправдаха, че болестта пречи на президента да вземе дейно участие. Неговият дълг беше да работи в кабинета си в името на американския народ. Рос повярва в тази версия за няколко дни, но после реалността го удари в лицето като мокър парцал. От два достоверни източника до него достигна мълвата, че президентът не е доволен от номинациите. Бил обиден, че никой не се е консултирал с него кого да избере Александър за свой подгласник. Освен това президентът беше дал да разберат, че Рос не е подходящ.

Тези думи пронизаха болезнено Рос, но той се беше отнесъл с пренебрежение към тях, като на бръщолевене на старец в края на жизнения му път. Верен на житейската си философия никога да не се предава лесно, удвои усилията си и запази позитивната си нагласа. Тази сутрин обаче имаше необяснимо предчувствие за големи неприятности. Оставаха само две седмици и за този кратък период едва ли резултатите можеха да се променят драстично. За да излязат на върха през октомври, им трябваше истинска изненада и Рос с голямо удоволствие би изгледал реакцията на президента в деня на тържественото встъпване в длъжност.

Кортежът забави скорост и водещите коли се отделиха от него. Рос погледна през затъмненото бронирано стъкло към журналистите, които се бяха струпали пред сградата. Тежката черна желязна порта се отвори и двете лимузини се озоваха на тясната кръгова автомобилна алея. Имението „Дъмбартън Оукс“ се простираше върху осемдесет и пет декара в Джорджтаун и именно тук през 1944 година се беше провела международната конференция, довела до основаването на Организацията на обединените нации. Провеждането тук на конференция, посветена на националната сигурност, на която да се съберат най-бележитите умове и да обсъждат най-значимите заплахи за страната, беше идея на Рос. Щяха да участват един бивш председател на Обединения щаб, както и двама бивши държавни секретари, един бивш министър на отбраната, няколко директори на ЦРУ в оставка, неколцина по-малко известни генерали и специалисти по Близкия изток и мюсюлмански духовници от целия свят.

След тричасовото мероприятия те трябваше да се преместят в къщата на вицепрезидента на територията на Военноморската обсерватория. През това време Бакстър по план трябваше да е организиран дипломатически прием от името на кандидатпрезидентската двойка. На него щяха да присъстват всички по-важни посланици. Рос и Александър щяха да ги запознаят с възгледите си за сигурността, мира и перспективите за благоденствие през двайсет и първи век. Събитието трябваше да се състои в Белия дом, но тази чест им беше отказана. Цялата предизборна кампания — та дори и цялата му политическа кариера — щеше да се срине само за един ден. Ако вярваше в Бог, преди това щеше да каже молитва, но не вярваше. Вместо това наруга президента.

Лимузината спря и той за пръв път от пет минути насам се обърна към дърдорещия ръководител на предизборната кампания:

— Стю. — Рос провери дали вратовръзката му е безупречна. — Млъкни, ако обичаш. Заболя ме главата от теб.

След тези думи слезе от лимузината. Закопча сакото си и помахна на репортерите и фотографите. Тъкмо се нахрани да коментира колко е хубаво времето днес, когато те завъртяха обективите и микрофоните си в друга посока. Рос се обърна и видя загорелите и стройни крака на Джилиан Ротбърт Александър да се подават от другата лимузина. Журналистите я обожаваха. Наричаха я американската Даяна. Процентът на одобрение за нея се движеше към седемдесет. Много повече отколкото за който и да е от кандидатите. Във всеки случай тя беше ослепително красива. Висока метър и седемдесет и седем, с дълга до раменете руса коса и тяло, при вида на което мъжете се разтапяха. Беше израснала сред елита. Беше учила отначало в Швейцария, а после в Браун. Богатството на семейството ѝ се състоеше в недвижими имоти. Ню Йорк и Флорида бяха основните места, където беше концентрирано то. Имаха къщи в Париж, Манхатън и Палм Спрингс. На трийсет и шест години Джилиан беше една от онези редки жени, които с напредването на възрастта само се разхубавяваха. Тя привличаше мъжете като магнит и при това не ѝ се налагаше да полага особени усилия. Беше божествена, великолепа, стилна и в същото време страстна и гореща. Рос неведнъж се беше замислял дали да не се пробва с нея. Тя със сигурност не беше от клуба на заклетите девственици, но досега не му се беше удавала възможност да го стори.

Джош Александър застана до съпругата си и светкавиците засвяткаха. Александър беше висок метър и осемдесет и пет, чернокос, с тен на заклет играч на голф. Беше изтънчен по начин, характерен за южняшките евангелисти. Костюмите винаги му стояха малко по-добре отколкото на другите. Косата му беше малко по-дълга от нормалното и срасана перфектно, а зъбите му винаги бяха с един-два тона по-бели от тези на останалите хора. Този имидж, разбира се, беше ключов за успеха на замисъла да разделят южняшките християнски гласове и резултатите от предварителните проучвания показваха, че са на прав път. Дори ефектът беше надминал очакванията. Сега основният им

проблем беше тилът им. Чувстваха се предадени и дори заплашваха да се откажат от кампанията и да си останат вкъщи в деня на изборите.

Кандидат-президентът и съпругата му позираха пред камерите. Бяха усмихнати — с онези престорени усмивки, които Рос с времето беше намразил. Въпреки това на неговото лице също се беше изписала ослепителна усмивка и той умело симулира възхищение от красотата на бляскавата двойка. Съпругата на Рос си беше в Кънектикът и бдеше до леглото на дъщеря им, която всеки момент щеше да роди първото им внуче. Още по-добре. На нея ѝ беше дотегнало от тази кампания. Никак не беше приятно непрекъснато да си в сянката на жена по-млада от теб с двайсет години.

Накрая Александър се отдели от жена си и се доближи до Рос. Протегна дясната си ръка, а с лявата го потупа по рамото.

— Как се чувствате днес, господин вицепрезидент?

— Много добре, господин президент. — Рос си наложи волята и запази усмивката на лицето си.

Да се обръщат един към друг с длъжностите, които още не заемаха, беше идея на Александър. Една седмица преди националната партийна конференция, когато имаха преднина от осем точки, на Рос това му беше забавно. Сега му се струваше измамно и детинско. Но той още вярваше, че имат шанс да победят. Просто вече не беше убеден, че за това ще им помогне силата на позитивното мислене. Предстоеше гласуване в пет ключови щата. Те бяха подготвили телевизионни клипове, в които открито нападаха опонентите си. Ако с тяхна помощ не смаляха разликата в резултатите до понеделник сутринта, ситуацията щеше доста да загрубее. Той знаеше, че ще използват такива клипове. Въпросът беше дали ще ги пуснат тази седмица или другата. Оттук нататък схватката щеше да заприлича на кървав уличен бой и щеше да бъде такава до самия си край.

На четири пресечки от имението Гаврило Газич плати за еспресото си с пари в брой и нарочно остави козирката на бейзболната си шапка нахлупена над очите, за да не запечатат лицето му охранителните камери, монтирани на стената над продавача. Той също носеше слънчеви очила, пак за да прикрие физиономията си. В

Джорджтаун беше слънчева есенна утрин и дегизировката на убицеца беше идеална.

Газич предпочиташе да работи в Африка. Там си беше спечелил име след години на обучение и тренировки в родната му, разорена от войната, Босна. Корумпираните политици и генерали на Черния континент представляваха доста перспективен пазар за неговите услуги. Милиардите долари помощи, които чуждестранните правителства и международните благотворителни организации пръскаха, даваха на въпросните допълнителна мотивация да си прегризват взаимно гърлата. Господството на негово величество рушвета от най-високо държавно ниво та чак до най-малкото селце беше изумително. Изчислено беше, че от всеки долар получени помощи до нуждаещите се достигат само десет цента.

Мъжете на върха — водачите на политически партии, племенни вождове, гангстери, военачалници и разбойници — всички те се бореха със зъби и нокти, за да бръкнат в кацата с меда. Никой от тях не даваше пет пари за обществото и за съдбата на сънародниците му. Ако за една година умираха половин милион души, на следващата броят им се удвояваше. Мащабите на касапницата бяха потресаващи. Нямаше зачитане и уважение към човешкия живот. Беззаконието беше обсебило всичко. На фона на всичко това гражданската война в Югославия изглеждаше като дребна свада. По време на обсадата на Сараево Газич беше видял с очите си ужасни зверства, но дори те не можеха да се сравнят с кланетата в раздираните от войни райони на Африка. Той обаче беше използвал гореописаната ситуация в свой интерес. Смесицата от хаос, корупция, бруталност и беззаконие бяха създали идеални условия за неговото професионално развитие. Африканските главатари непрекъснато се стремяха да заздравят властта си и да заграбят още по-голяма плячка. Те се ръководеха от пазарни принципи: ако не се разрастваш, рискуваш да те изтласкат от пазара. Най-трудното за Газич беше да угоди едновременно на всички воюващи фракции и коалиции.

Той си имаше едно просто правило: работеше само за най-безпощадните и никога не се срещаше с тях лично, на тяхна територия. Ако искаха да го наемат, трябваше да пратят човек до Атина или Истанбул. От време на време пътуваше до Кайро, но след като в Ню Йорк бяха разрушени Близнаците, той вече не се чувстваше в

безопасност в египетската столица. Техният президент беше твърде близък с Щатите и службите му за сигурност бяха достатъчно ефективни и брутални, че да поема подобен риск.

Кипър беше негов дом вече над десет години. Тук беше намерил уединението, от което се нуждаеше между отделните задачи. За да влиза и излиза от тези раздирани от военни конфликти държави, се представяше за репортер, инженер от нефтодобивна компания, дори от време на време за наемен войник. Имаше малка фирма в Лимасол, наречена „Ейд Лоджистикс Инк“, специализирана в съдействие при преодоляване на тромавата африканска бюрокрация. До услугите му дори прибягваше Международният комитет на Червения кръст. Бизнесът му даваше стабилни доходи, но по-важното — осигуряваше му прикритие. Помагаше му да си изгражда контакти и да държи под око непрекъснато сменящите се играчи на сцената в тази безкрайна сага.

Сега тук, в Америка, той беше просто турист. При това гръцки турист. Някъде в родословното му дърво сигурно имаше една или две капки гръцка кръв или поне македонска. Доста беше пътувал из Гърция и знаеше добре езика, тъй като на него говореха и в Кипър. Митничарите на летище „Кенеди“ го бяха пуснали да мине само с махване на ръка и добродушна усмивка, което засили убеждението на Газич, че с гърците се отнасят добре почти всички нации, може би само с изключение на турците.

Както обикновено преди изпълнението на поредната задача той имаше определени резерви. Този път обаче те бяха по-силни, отчасти защото действаше в Америка, която беше нащрек за евентуални нови терористични атаки. Техният граничен контрол и единна компютърна система значително затрудняваха пътуването под фалшива самоличност. В Африка изобщо не се притесняваше, че може да го снима охранителна камера. Тук, във Вашингтон обаче, камерите бяха навсякъде.

Тази задача беше спешна, което влияеше зле на нервите му. Бяха му дали само един час да приеме или откаже поръчката, без дори да е наясно за какво става въпрос. Казаха му само, че трябва да отиде в Щатите, че ударът трябва да стане идната събота и че ще му платят два милиона долара. Това беше двойно повече от най-печелившия му договор досега. Първата мисъл, която му мина през ума, беше, че е

някакъв капан, но след кратък анализ отхвърли тази вероятност. Не беше сторил нищо, с което да разсърди американците. А и те едва ли биха се трепали толкова само за да заловят човек, който си изкарва прехраната по ловните полета на Африка.

Газич ликвидираше мишените си предимно по два начина: улучваше ги в главата от безопасно разстояние или ги взривяваше с мощен експлозив. Винаги при планирането на операциите се стремеше към простота и лекота. Още докато растяха във ферма край Сараево, той и братята му бяха научени да ловуват. Всеки от тях на десетгодишна възраст вече беше майстор-стрелец. Когато стана на шестнайсет, баща му го изпрати заедно с тримата му по-големи братя да се бият срещу армията на босненските сърби, които бяха обсадили Сараево. Тогава Газич за пръв път се прицели в човек. От една страна, намираще лова на хора за по-малко предизвикателен, отколкото лова на животни. От друга страна, първото му доставяше много повече удоволствие и приятно въздействие.

Днешният удар щеше да му достави най-голямата тръпка в кариерата му. Съжеляваше само, че не му бяха дали повече време да планира действията си.

Убийството на човек от дистанция километър и половина беше най-силното му професионално предизвикателство. Взривяването на жертвата с дистанционно задействане на бомбата траеше само част от секундата, но в него също имаше тръпка. Подобна тръпка щеше да изпита и днес. Просто нямаше достатъчно време за изстрел в главата.

В понеделник му съобщиха коя е мишената и му дадоха маршрута на кортежа. Той даде списък на нещата, които щяха да му трябват. Никога не преговаряше с клиентите си пряко. Дори в интерес на истината не знаеше кои са те, макар и да се досещаше. Със сигурност бяха мюсюлмани. Терористи, които се бяха заканили да осуетят президентските избори в САЩ.

Изобщо не го беше грижа за мюсюлманите; достатъчни му бяха парите и мисълта, че ще прецака американците. Те се бяха намесили във вътрешните работи на неговата страна и си заслужаваха пригответената им участ.

Тези терористи ставаха все по-хитри и изобретателни. Проникването на техни ревностни последователи в Америка вече беше изключително трудно. Но намирането на наеман убиец беше много по-

лесно и дори и срещу хонорар от два милиона долара той щеше да им излезе много по-евтино от обучението, екипирането и транспортирането на техен собствен екип. Най-трудната част за тях сигурно беше набавянето на експлозивите и детонаторите, които им беше поискал. Частите на бомбата в момента го чакаха в един складов гараж в Роквил. Да внесеш двеста и петдесет килограма мощен експлозив в Америка не беше никак лесна задача. А и стоката си я биваше. Висококачествен руски военен пластичен експлозив. Не разлагащите се боклуци, които понякога му се налагаше да използва при операциите му в Африка. Възпламенителите, жиците и дистанционното на детонатора също бяха от най-доброто, което руснаците можеха да предложат.

Газич се помъчи да не мисли за онова, което щеше да последва, след като микробусът експлодираше. В Африка рядко му се налагаше да мисли за подобни неща. Там всички искаха да се избият едни други. Още един труп върху купчината не променяше нищо. Тук обаче беше по-различно. Вашингтон беше главната сцена на шпионажа и дипломатията, не някакъв си заден двор, адска дупка в Третия свят, гъмжаща от комари. Това щеше да е лов на слонове. Да застреляш с пушка гиганта от безопасна дистанция не беше трудно. Майсторлъкът беше да се промъкнеш до него, да пълзиш по корем стотици метри и незабелязано да се озовеш в средата на стадото. Това изискваше истински умения, сила на духа и дори известна доза лудост. И все пак изстрелът беше лесната част. Голямата опасност беше някое от масивните сиви животни да не те стъпче, след като стадото се подплаши.

Газич излезе от „Старбъкс“ с чашата еспресо в едната ръка и вестник под мишницата на другата. За момента трудното беше да намери подходящо място за паркиране. Два милиона долара за място за паркиране. Той се засмя и тръгна към улицата. Смутът в американската политическа система определено щеше да предизвика адекватна реакция. Каза си, че ще му мисли, когато му дойде времето. Сега трябваше да се промъкне сред стадото и да се надява да не го стъпчат.

Специален агент Ривера застана до вратата и надникна в голямата конферентна зала. На трийсет и пет години тя продължаваше да поддържа добра фигура, като редовно побеждаваше колегите си.

Тренировките по карате помагаха да изгаря доста калории, а освен това тя работеше върху отделните движения и съчетания с религиозен фанатизъм. Заради кампанията трябваше да прекъсне заниманията си, но пък останалите агенти от екипа за охрана вече бяха наясно, че има черен колан. Беше провеждала спаринги с всички тях и вече беше скучно. Макар и да не искаше да се тегли, усещаше натрупаните килограми. „Само още две седмици“ — непрекъснато си повтаряше. После ще се върне към предишния си начин на живот в Аризона. Ще спи, ще яде и ще тренира. Ще нарита доста задници в салона. Ще посети стария си доджо и ще му покаже кой е шефът сега. Може дори да открие истински мъж. Някой свободен, който не търси сериозна връзка. „Боже, страхотно ще бъде“ — каза си. Дори не искаше да си помисля кога го беше правила за последен път.

Момчетата бяха седнали начело на U-образната маса. На фотографите и телевизионните оператори беше разрешено да присъстват само в първите петнайсет минути на срещата, след което ги помолиха да напуснат. Ръководителят на кампанията на Александър беше решил, че така всичко ще изглежда официално. В определен етап, ако искаш да те възприемат насериозно, като провеждаш конференция за националната сигурност, трябва да изгониш представителите на пресата и поне да се престориш, че обсъждаш важни държавни тайни.

Ривера беше желязна, но дори и тя в момента беше капнала от умора. Адска кампания. Всеки ден бяха в нов град и във всеки град ноцуваха в безличен хотел, ядяха хотелска храна и тренираха в тясна хотелска фитнес зала. Всяка сутрин по телефона я будеше един от колегите агенти, който, освен че съобщаваше часа, напомняше къде се намира и къде им предстои да отпътуват.

Понякога на ден посещаваха четири щата. Публичните мероприятия се точеха от изгрев до полунощ и тя и хората трябваше непрекъснато да са нащрек и да си отварят очите на четири.

От гледна точка на поддръжката тези избори бяха истински кошмар. Колкото и трудни да бяха те за политиците и техните екипи, още по-трудни бяха за телохранителите им. Ривера беше отговорният специален агент, или ОСА, ръководителят на екипа от Тайните служби, натоварен с охраната на кандидат-президента Джош Александър. Тя служеше в Тайните служби от тринайсет години. През този период се

беше налагало да работи в местните отдели на службата в Лос Анджелис, Маями и Ню Йорк. Освен това беше участвала два пъти в президентски екипи за охрана и се беше изкачила по йерархичната стълбица най-бързо от всички агенти от нейния випуск. Междувременно имаше зад гърба си неуспешен брак, след което се надяваше да последва успешен развод. Това беше преди повече от десет години. Тогава тя лесно взе решение. Съпругът и беше федерален прокурор в окръжната прокуратура на Манхатън. Запознаха се, когато ги включиха в една оперативна група за борба с организираната престъпност, и тя бързо се увлече по него. Като се обърнесе назад сега, си казваше, че е трябвало да е наясно, че бракът с прокурор е грешка. Четири месеца след като бяха минали под венчилото, един ден тя се отби в кабинета на мъжа си и го хвана в изневеря. Там посред бял ден той чукаше на дивана си детективка от нюйоркската полиция. Ривера с едно кроше го прати в безсъзнание и подаде молба за развод още същия следобед.

Мария Ривера беше американка второ поколение, но говореше перфектно испански благодарение на баба си, която още се молеше бракът на внучката да потръгне отново. Старицата беше покрусена, когато разбра, че Мария се е разделила с многообещаващия юрист, завършил Харвард.

Той беше добро момче, възпитано в най-добрите католически традиции. И истински чаровник. Ривера не намери смелост да разкрие на баба си, че господин адвокатът от Бръшляновата лига е най-обикновен и долен женкар.

Свободна от всякакви връзки, Ривера започна да поема всяка трудна задача, която службата възлагаше. Години наред разкриваше мащабни схеми за изработване, пласиране и измами с фалшиви кредитни карти. В свободното си време успяваше да се вмъкне в екипите за охрана на президента. Още преди години я бяха повишили в помощник-специален агент, отговарящ за екипа за охрана на президента Хейс, или съкратено ПОСА. Когато Александър поведе след вота в Ню Хемпшир, шефовете я повикаха и наредиха да си пригответи багажа за път. Назначиха я за командващ и отговорен агент за охраната на Александър и заръчаха да не оплеска нещата. Намекнаха й, че е в списъка от малцината кандидати да оглавят президентската охрана.

Да ръководи охраната на президента беше най-съкровенията мечта на всеки агент. Това беше пост в Сикрет Сървис, традиционно заеман от мъже. Ако Ривера пробиеше, тя щеше да е първата жена, командваща охраната на първото лице в държавата. През последните девет месеца само за това мислеше. Темпото на кампанията през повечето време беше поносимо. В началото на Александър не му се налагаше да полага големи усилия, защото оглавяваше класацията. Беше ново лице и политически любимец. И се носеше на вълната на успеха чак до националната конференция на Демократическата партия през август. Там той загуби значителна част от подкрепата си и му беше натрапен нов подгласник.

И тогава изведнъж всичко отиде по дяволите. Ривера очакваше нещата да се ускорят, като наближи ноември, но изискванията пред кампанията изненадаха дори нея. Опонентите на Александър го засипаха с агресивни телевизионни клипове и очерниха бляскавия имидж на младия претендент за Белия дом. В някои случаи се тиражираха слухове, а в други — откровени измислици, нямащи нищо общо с истината. Като недостатъци бяха изтъквани младостта му и липсата на управленски опит, както и съпричастността му към националната кауза.

Към началото на май от петте точки преднина не беше останал и помен.

От лагера на Александър отвърнаха, като уволниха ръководителя на кампанията и удвоиха усилията. Първата половина на септември прекараха по влакове, а втората — по автобуси. Обикаляха страната надлъж и нашир, посещавайки всеки щат, в който сметнеха, че имат шансове за победа. Насрочваха мероприятия, отменяха ги и после пак ги насрочваха. Подготвителни екипи се изпращаха в определени градове и си оставаха там, докато кампанията с всеки час променяше хода си и основните сили потегляха в друга посока. От гледна точка на поддръжката и осигуряването кампанията беше пълен кошмар, но Ривера нито за миг не беше изоставила поста си и до момента успяваше да следва бесния ритъм на събитията. Сега, когато до изборите оставаха само две седмици, най-накрая се виждаше светлина в края на тунела.

— Ривера — извади я от размислите нечий глас.

Тя се отдръпна от вратата и се озова лице в лице със Стюарт Гарет. Като повечето хора от службите за сигурност Ривера беше доста обиграна с хората. Когато получи задача да охранява някого, тя много внимаваше личните чувства и възгледи да не се отразят на работата ѝ. Джош Александър например беше доста мил като мъж. С добри обноски, понякога надменен, но в повечето случаи оценяваше и уважаваше усилията, които тя и хората полагаха. Марк Рос, от друга страна, беше арогантен и снизходителен. Ривера не го харесваше, но не го показваше. Гарет обаче направо я изваждаше от равновесие. Той сигурно беше най-големият задник, който беше срещала.

И ето ти на, сега тя беше тет-а-тет с неприятния калифорниец, който командваше парада.

— Да, Стю?

— Изоставаме с петнайсет минути от графика.

Ривера кимна. Закъсняваха не тайните служби, а организацията на кампанията. Ривера и хората нямаха нищо общо с това. Не беше тяхна работа да следят за графика. Задачата им беше да опазят живота на кандидатите и техните семейства.

— Щом свършат тук, искам всички да се качат в колите — продължи Гарет. — Джош и Марк ще разговарят насаме с един човек, така че премести Джилиан във втората лимузина. Тя ще присъства на приема само в началото и после поиска да се върне в хотела, и да отиде на някакъв шибан масаж, спа или нещо такова.

— Чудесно — отвърна Ривера, като се направи, че не е чула нецензурната реч на Гарет.

Беше прекарала последните девет месеца плътно в обкръжението на кандидат-президента и съпругата му, но досега не беше водила с Джилиан разговор по-дълъг от минута. Тя беше много студена, много красива и с голямо самочувствие. Гарет беше предложил да я вземат днес с тях. „Мехлем за очите“ — нарече я той. Тя имаше по-висок процент на одобрение от този на съпруга и подгласника му, взети заедно. В момента Джилиан беше в салона на втория етаж на среща с група мюсюлманки, на която се обсъждаше ролята им в борбата с ислямския екстремизъм.

— Тя иска твоят, едрият агент да дойде с нея — добави присмехулно Гарет.

— Специален агент Кеш?

— Не му знам шибаното име. Знам само, че е доста едър.

Много от агентите на Ривера бяха едри. Но се досети за кого ставаше въпрос.

— Ще се погрижа за това — отговори.

— Добре. Бъди готова да потеглим до пет минути.

Гарет се обърна и забързано закрачи из дългия коридор. Ривера го съпроводи с поглед. Неведнъж си беше представяла как го уцелва в главата с въртелив удар с крак. Ако се вярваше на слуховете, за добро или за лошо Гарет не се навърташе много-много сред подчинените си. Преди това той беше служил за кратко в администрацията на друг политик и се оплакваше, че това са били най-ужасните шест месеца в живота му. Той беше нает срещу седемцифрен хонорар (пак според слуховете), за да спаси кампанията на Александър. Ривера неведнъж го беше чувала да казва, че който се съгласява да работи на държавна заплата, е пълен глупак. Това, разбира се, допълнително засили симпатиите към него от страна на агентите, натоварени с охраната на кандидатите.

Ривера тръгна към входа. Беше с тъмносин костюм с панталон и със светлосиня блуза под сакото. На работа никога не носеше поли или рокли. Те не бяха практични. Всеки агент от екипа беше въоръжен с новия 5.7 — калибров пистолет „Браунинг ФН“ с по два резервни пълнителя. ФН 5.7 беше най-точният пистолет, с който беше стреляла. Той побираше в пълнителя двайсет патрона плюс един в цевта — всичките с бронепробиваеми куршуми. Освен това откатът му беше наполовина по-слаб от този на стария „Зиг Зауер“. Освен пистолета носеше радиостанция „Моторола“ с кодирани честоти, мобилен телефон и портативен миникомпютър „Блекбери“. Цялата тази техника трябваше да бъде прибрана някъде, а роклята беше крайно неподходяща за тази цел.

Ривера отвори тежката външна врата и излезе на каменната тераса на имението „Дъмбартън“. Тя беше жив пример за противоречива личност. Неугледна с костюма, но въпреки това красива. Грациозна и нежна, но въпреки това атлетична. Блестящата черна коса беше прибрана на опашка. Благодарение на предците си тя беше надарена от природата с гладка кожа. По време на дежурство си слагаше съвсем лек грим и дори се стремеше да не се откроява сред другите, а напротив, да се слива с тълпата. Тайните служби все още си

оставаше клуб на мъже. Клуб на мъже с изключително трудна работа. Част от тази работа беше да останеш незабелязан. Да накараш хората да си мислят, че си непрекъснато там, да следиш ситуацията и да държиш под контрол. И в никакъв случай да не засенчваш с вида си хората, които охраняваш. Ривера си сложи слънчеви очила и огледа мястото от терасата, след което погледна часовника си. Наближаваше дванайсет и петнайсет на обяд. Нямахше търпение да напъхат Александър и Рос по колите и да отпътуват от Военноморската обсерватория. Оттам охраната щеше да поеме екипът на вицепрезидента и тя и подчинените щяха да имат няколко часа така необходимата им почивка, преди да отлетят за Сейнт Луис.

Забеляза нужния човек в другия край на верандата и тръгна натам. Агентите бяха задължени винаги да изглеждат представително. Дрехите им трябваше да са винаги чисти и изгладени. Без петна от кетчуп по вратовръзките или мръсни яки на ризите. Много важни бяха обувките, сякаш те не бяха бодигардове, а олимпийски състезатели. На агентите се налагаше да стоят на пост часове наред и затова трябваше да се чувстват удобно. Комфортът беше по-важен от външния вид. Ривера си спомни какво казваше на нея и колежките един инструктор в учебния център в Белтсвил, Мериленд: ако не могат да пробягат сто метра с дадени обувки, по-добре изобщо да не ги носят. Същият този инструктор се отнасяше крайно негативно към носенето на поли от тях. „Искате да ви запомнят като агента, повалил атентатора на земята и спасил живота на президента — казваше им той, — или искате да ви запомнят като агента, чиито гащички са се видели, докато се е боричкал с убиеца.“

Ривера прие всичките тези уроци сериозно. Затова и сега носеше черни мокасини с петсантиметрови токове и гумени подметки. Бяха изработени от лачена кожа.

Гумените подметки правеха ходенето с тях удобно и тихо. В последното се убеди лично и сега, когато приближи до агента в другия край на верандата. Той изобщо не подозираше, че някой се промъква зад него. С гумени подметки или не, това беше лош знак. Хората вече караха на автопилот.

На няколко метра от колежката си тя реши да се позабавлява и допря показалеца си в тила на агента. Мат Кеш, ветеран с

деветгодишен стаж в Сикрет Сървис, подскочи, сякаш го бяха извадили от дрямка.

— Не мърдай или си мъртъв — каза Ривера и се засмя.

Кеш се извъртя към нея и по изражението на лицето му беше ясно, че не е оценил чувството за хумор на шефката си.

— Какво, по дяволите, ти става?

Ривера се ухили и показа идеалните си бели зъби.

— Медиите са точно тук, от другата страна на оградата.

Тя погледна към микробусите на подвижните телевизионни станции, паркирани на улицата, и към фотографите, качили се на стълби, за да могат да снимат над тухлената стена. Мария застана пред Мат и насочи поглед към слабините му.

— Не си напълнил гащите, нали?

— Ами напълних ги — сърдито отговори той. — Бързо ми дай една от твоите тройни дамски превръзки. Може и да го попия, преди да е потекло по крачолите ми.

— Леле, ама днес май не сме в настроение, а?

— Само не наливай масло в огъня. — Той нервно подръпна реверите на сакото си. — Писна ми от всичко това.

Подобно откровение свари Ривера неподготвена. Като отговорен специален агент, ръководител на екип, тя не им беше само началник, а и тяхната майка-закрилница.

— Имаш предвид мен, работата ти или и двете?

— Не теб — сепна се той. — Работата. Не съм спирал да пътувам от три месеца. Не съм си виждал децата, жена ми вече ме е намразила и ето ти, идвам си във Вашингтон за един ден, а дори не мога да се отбия в дома си и да си кажа две приказки с тях.

Ривера се усмихна.

— Е, имам добри новини за теб. Ще можем да си отдъхнем няколко часа, докато за нашите момчета се грижи екипът на вицепрезидента.

Кеш ахна от изненада.

— Сериозно ли говориш?

— Ъхъ. Свободен си за няколко часа. Върви, изненадай семейството си. Само гледай да не изпуснеш самолета, защото тогава собственооръчно ще натикам една от моите дамски превръзки в задника ти и ще те преместя на работа във фарго.

— Значи съм свободен да вървя?

— Не още. Трябва да се повъртиш тук още половин час и после да закараш принцесата в хотела. След това си свободен до пет. — Под „принцесата“ се подразбираше жената на Александър.

— Но защо аз?

— Защото си неин любимец и защото тя лично поиска теб.

— Прати някой друг.

— Абе, това да не ти е демокрацията на теб? — срязва го тя и изчака да види дали той ще прояви неблагоразумието да възрази. — Не мисля така. Заведи я в хотела, сложи я да си легне и после иди да се видиш със семейството си.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Кое?

— Да я сложа да си легне. Да не намекваш нещо?

Ривера се намръщи и отвърна:

— Такава е думата, Айнщайн.

— Твоят стил на изразяване не ми харесва.

— Успокой се, нямаше никакъв намек. — Тя се изправи и смени тона с по-делови и сериозен: — Ти ще пътуваш във втората лимузина с нея. Аз съм във водещата лимузина с техни величества. Отиваме в обсерваторията и тя се здрависва с гостите за трийсет минути. После я отвеждаш в хотела, уверяваш се, че е в безопасност в стаята ѝ, и предаваш щафетата на този, когото изпратят от централата. Имате ли други въпроси, специален агент Кеш?

— Не.

— Много добре.

Газич пресече улицата и тръгна по източната страна на Уисконсин Авеню. Беше прочел разписанието на жертвата. Всъщност то беше публикувано в Интернет. По план трябваше да тръгнат отново на път по пладне, но вероятно щяха да позакъснеят. Тези неща рядко свършваха навреме. Следващата фаза от неговия план беше малко рискована. Той можеше да монтира някъде камера и да задейства бомбата от безопасна дистанция, но шансът за успех беше твърде малък. Трябваше да действа прецизно. Оформената маса пластичен експлозив в багажния отсек беше повече от достатъчен да пробие

защитния слой на бронираната лимузина, при условие обаче че се взривеше в подходящия момент. Газич пресметна, че отрязъкът беше дълъг най-много седем метра. Дори лимузината беше по-дълга. Ако кортежът се движеше бързо, щеше да е трудно да уцели момента. Затова беше паркирал минивана възможно най-близо до ъгъла на Уисконсин Авеню с Ес Стрийт. Когато стигнеше Уисконсин Авеню, кортежът щеше да е изминал само една пресечка. Колите трябваше да намалят, преди да вземат деветдесетградусовия завой. А там миниванът беше поставен идеално за взрив с широк фронт на ударната вълна.

Ако беше кортежът на президента, операцията щеше да бъде значително усложнена. Освен бронираните лимузини и събърбаните, линейката и редицата други коли, президентският кортеж включваше и специален автомобил, чиято задача беше да заглушава всички радиосигнали и честоти освен тези, използвани от Сикрет Сървис. Кое то правеше взривът с дистанционно управление практически невъзможен. Газич беше проучил и беше разбрал, че екипът по охраната на двамата кандидати не разполага с подобно оборудване. Въпреки това пак се налагаше той да се приближи максимално, за да хване точно мига, в който лимузината ще се изравни с микробуса. Газич подмина двама младежи, които седяха на пейка и ядяха понички. На две пресечки пред него се мярна оранжевата стълба, която беше привързал към покрива на микробуса. Хрумна му в последния момент, когато забеляза, че по улиците е пълно с бели микробуси като неговия. Яркия цвят на стълбата щеше да му помогне да избере по-прецизно мига на детонацията. Тъй като не искаше да застане прекалено близо до бомбата, той се спря и се зачете в офертите, разлепени на прозореца на агенция за недвижими имоти. Телефонът „Трио“ в джоба му завибрира и той го извади.

— Ало?

— В два часа ме устройва. А теб?

— В два часа става. — Газич затвори и облекчено въздъхна.

Продължи да върви привидно безцелно по улицата, като зяпаше по витрините. Няколко минути по-късно чу кратките сигнали на полицейска сирена. Насочи погледа си по посока на звука и видя как един от мотоциклетите от вашингтонската полиция излезе на кръстовището и блокира северната част от Уисконсин Авеню. Газич

размърда пръстите на ръцете си и се запита на какво разстояние от бомбата е най-разумно да застане. Кортeжът щеше да се появи съвсем скоро. По улицата пред него, близо до следващата пресечка, имаше грамадно дърво с диаметър около метър и половина. Макар че ударната вълна щеше да е насочена в срещуположната посока, ако не се прикриеше, имаше вероятност да бъде убит от летящите парчета и от самата вълна.

Газич стигна до дървото и извади телефона. Докосна с малкия писец една икона на екрана. Няколко секунди по-късно той влезе в Интернет сайта. Набра паролата и хвърли поглед към полицаия мотоциклетист в средата на улицата. Оставаше само да натисне бутона за изпращане и взривът щеше да последва почти мигновено. Ченгето със сигурност щеше да загине, както вероятно и хората в първите няколко коли, които то беше спряло. От другата страна на улицата имаше магазини и апартаменти. Лимузината едва ли щеше да поеме основната сила на взрива. Двеста и петдесет килограмовият оформен пластичен експлозив „Семтекс“ по-скоро щеше да запрати лимузината на десетки метри и да я блъсне в сградата.

Газич се помъчи да си спомни израза, който американските генерали бяха употребили, когато една от техните еднотонни бомби пропусна целта си и падна върху къщата на един от неговите сънародници. Първата полицейска кола се показва иззад ъгъла и зави към Газич с включена сирена и мигащи лампи. Пешеходците се спряха, за да погледат внушителната гледка. Спомни си тъкмо когато се показва първата лимузина. Усмихна се и тихо произнесе: „Странични поражения“.

В интерес на истината хората можеха да изпълнят процедурата и насън. Толкова добре бяха обучени. Кандидатите излязоха на верандата на имението и изчакаха бившите политици, разузнавателните експерти и генералите да се наредят с тях за последния фотосеанс. Ривера застана близо до тях, но извън кадър. Целият екип работеше трескаво. Те образуваха защитен щит, който се движеше едновременно с кандидатите. На последния етаж се беше разположил екип против снайперисти. Те бяха дошли тук още преди изгрев-слънце. Бяха огледали с мощните си бинокли и оптически мерници прозорците на

къщите от другата страна на улицата, бяха изготвили план — схема на района, бяха отбелязали дистанциите до потенциалните мишени и най-вероятните места за разполагане на снайперисти.

Но Ривера вече се чувстваше леко замаяна, слънчевите очила скриваха тъмните кръгове под очите ѝ. Беше като радар, който дебне за нарушители на въздушното пространство. Само че нейната задача беше по-трудна. Пресата се тълпеше зад преградните възета — щракаха с фотоапарати, записваха с микрофони и камери, задаваха въпроси с викове. Ривера почти не чуваше въпросите им. Ушите регистрираха гласовете като някакво приглушено бучене, докато очите внимателно оглеждаха всяка педя. Погледът никога не се спираше върху един човек за повече от секунда-две. На повечето агенти това им беше в кръвта, като втора природа. Малцина се нуждаеха от обучение. Тези, които не се справяха, бързо биваха отсявани. В тази професия всичко се решаваше от изострените инстинкти.

Повод за тревогите им беше лудият маниак. Но повече се страхуваха от професионалиста. Лудият лесно се познаваше. Обикновено лудостта му личеше още по очите. Имаше мръсни нокти и несресана коса. Понякога се появяваха и жени, но това бяха предимно мъже. Нервни мъже, които крачеха напред-назад. Преобладаващата част от тях бяха душевноболни хора, което предизвикваше съчувствието на агентите към тях, но което не ги правеше по-малко опасни. Професионалистът беше съвсем друго нещо. Самотният мъж-единак, който беше хладнокръвен и способен да се държи спокойно до последния миг. До мига, в който извадеше пистолета и пръснеше мозъка на кандидата из целия тротоар. Ето защо тя остана близо до групата.

Днес нямаше нищо необичайно. Всичките физиономии на представителите на медиите бяха познати. Единствено те бяха допуснати толкова близо до кандидатпрезидентската двойка и тя беше поставила двама агенти да ги следят, готови да се хвърлят при първия знак за опасност.

Другата възможност за атентат беше снайперист да стреля от някоя от къщите от другата страна на улицата, но шансовете му да се прицели добре, преди момчетата от екипа за борба със снайперисти да му пробият черепа, бяха нищожни. Оставаше само да ги съпроводи по стълбите и да ги вкара в лимузините. После щеше да се отпусне.

Военноморската обсерватория се намираше само на няколко пресечки оттук, фасулска работа в сравнение с останалата част от кампанията. Никакви преградни въжета и стотици ненаблюдавани хора зад тях, докосващи с ръце кандидатите. Никакви банкетни зали, до които трябваше да ги съпроводи през кухни, пълни с ножове и темпераментни готвачи. Днес всичко беше под контрол.

Ривера видя как Гарет махна на шефката на пресцентъра на кампанията. Жената застана пред камерите и благодари на журналистите, че са уважили събитието. Александър и Рос бяха повтаряли процедурата толкова много пъти, че не се нуждаеха от насоки. Дватамта заслизаха по стъпалата към чакащата ги лимузина. Задната врата вече беше отворена и един от агентите стоеше до нея. Ривера мина зад двамата мъже и продължи да ги следва плътно по стълбите. Александър влезе пръв, а след него Рос и Гарет. Ривера затвори вратата и погледна наляво, за да провери какво е положението с жената на Александър. Тя тъкмо се настаняваше на задната седалка във втората лимузина. Специален агент Кеш се обърна към Ривера. Заради слънчевите му очила не можеха да се видят очите му, но по напрегнатата му челюст беше ясно, че е в лошо настроение. Кеш поклати глава и се качи в колата. Ривера прогони мисълта от съзнанието си. Емоциите, чувствата и приятелствата щяха да останат на втори план още две седмици. После всички щяха да отидат заедно на кръчма и да се напият, за да се отпуснат. Тя се качи до шофьора на челната лимузина, затвори тежката врата и му каза:

— Да потегляме, Тим.

Шофьорът превключи на скорост и освободи спирачката. Тежката лимузина се понесе по тясната павирана алея. Двете коли спряха пред портала и включиха сигналните сини светлини на решетките си. Другите коли от колоната чакаха на улицата. Лимузините заеха местата си и Ривера даде команда да потеглят отново. Докато се движеха, продължаваше да оглежда наоколо. В този танк бяха в пълна безопасност, но човек трудно можеше да се отучи от придобитите навици. Старата павирана улица беше толкова неравна, че всички заподскачаха, когато колоната набра скорост. Стигнаха до Уисконсин Авеню, където движението беше спряно и в двете посоки в продължение на пет пресечки. Лимузината намали, за да вземе десния

завой, и после отново ускори. Двигателят „Детройт“ с дванайсет клапана и мощност петстотин конски сили заръмжа монотонно.

Ривера се вглеждаше в лицата на пешеходците, които се бяха спрели, за да наблюдават кортежа. Всичко това беше нормално. В службата му викаха „спиране и зяпане“. Отпред, на около половин пресечка от тях, един мъж привлече вниманието ѝ. Почти беше закрит от едно дърво и държеше нещо в ръката си. Макар мъжът да носеше червена бейзболна шапка и тъмни слънчеви очила, тя забеляза, че той напрегнато се взира в колоната. Изведнъж, сякаш искаше да се скрие от някого, той изчезна зад дървото. Преди Ривера да проумее видяното, мощна експлозия изхвърли лимузината във въздуха и после настъпи мрак.

1

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

ЯНУАРИ

От прозореца на кабинета на седмия етаж Айрини Кенеди се загледа в снега навън. През нощта се беше натрупал още сняг. Зимата в столицата беше приказно вълшебна, когато валеше сняг. Той беше мокър и тежък и покриваше всеки клон, всяка статуя и пейка в парка. Градът изглеждаше замразен и в известна степен това беше самата истина. Постът на Пенсилвания Авеню 1600 се заемаше от един тежко болен и вече неспособен да изпълнява задълженията си президент. Неговият новоизбран наследник щеше да положи тържествено клетва за встъпване след една седмица. Обикновено единственото, което се правеше в последната седмица, бяха помилванията. Юристи, лобисти и големи финансови играчи се редяха на опашка, за да молят президента да помилва някого, който беше извършил престъпление или който беше обвинен в извършване на престъпление. Политиката толкова беше загрубяла, че понякога само приятелството на човек с президента можеше да му навлече нежелания интерес към него на специален прокурор. А с този интерес неминуемо идваха и сметките за хонорари на адвокатите. За отиващите си президенти бързо се превръщаше в традиция с помощта на вълшебната пръчица да премахват тези законови проблеми. Помилванията бяха свързани и със строителство. Трябваше да се построи нова президентска библиотека, а това не беше никак евтино. Трудът на този президент в последните дни от мандата му се състоеше главно в подготвянето на почвата за уреждането на някои проблеми.

Тези мисли трябваше да занимават и Кенеди в момента, но не я занимаваха. Като директор на Централното разузнавателно управление тя трябваше да лобира и за собственото си помилване, но умът беше зает с проблемите на поверената служба. Всеки преходен период

между президентските администрации беше изпълнен със страшно много стрес, а този още повече. До встъпването на новата администрация нацията беше без решително и целеустремено ръководство и това правеше всички уязвими. Освен това бяха плъзнали слухове, че новата администрация се кани да развее голямата метла. Кое то не беше изненада за Кенеди. Айрини си знаеше, че в мига, в който излязат окончателните резултати от изборите, вече няма да работи в ЦРУ. Всъщност го разбра още преди няколко седмици, когато от Центъра за глобални операции към управлението я предупредиха за нападението — атентатът, който стана в събота в края на октомври.

Кортежът на кандидат-президента Джош Александър беше взривен от кола-бомба. Александър и подгласникът му се разминаха на косъм със смъртта. Лимузината беше изхвърлена във въздуха от експлозията, но външната армирана обвивка на колата издържа. Александър остана невредим, а кандидатът за вицепрезидент Марк Рос получи изкълчване на рамото и драскотина над лявото око. Втората лимузина нямаше късмет. Предната част на колата се пръсна от ударната вълна и изложи съпругата на Александър и тримата агенти от Тайните служби на прякото попадение на нагорещените от експлозията газове. И четиримата бяха буквално изпепелени за части от секундата. Загинаха още петнайсет души, а други трийсет и четири бяха ранени, седем от тях тежко.

Някаква отцепническа група от „Ал Кайда“ седмица преди атентата беше отпредила закана, че ще осуети американските избори. Веднага след взрива Кенеди добре си представи как американският народ ще реагира на подобна чужда намеса в демократичния процес. Две седмици по-късно прогнозата се потвърди. В деня на изборите Джош Александър и Марк Рос получиха рекорден брой гласове, което направо ги изстреля към Белия дом. Скоро след изборите Рос започна да прави изявления пред пресата, че възнамерява кардинално да преразгледа дейността на ЦРУ. Това си беше намек за прочистване на службата.

Въпреки че двама и три години от живота бяха минали в управлението, Кенеди не прие заканите лично. Не си струваше. Хората си бяха заявили намеренията. След една седмица щеше да стане мирна смяна на властта. Нейната главна задача сега беше да унищожи всяко късче информация, което можеше да се върне като бумеранг и да удари

нея или някой от хората ѝ. Обтегнатите отношения с Рос се дължаха най-вече на факта, че той беше един отмъстителен задник. Едва ли щеше да се задоволи само да я изгони от ЦРУ — нея, първата жена директор на управлението. Предчувстваше, че той ще я гори на бавен огън, да разследва делата през следващите десет години. И след всичко, което беше вършила, подобна мярка беше съвсем резонна.

Кенеди отмести очи от снежната покривка и погледна часовника си. Закъсняваха. Сигурно беше заради снега. Беше събота сутринта, Кенеди почти винаги работеше по това време. И поне още една седмица щеше да е така. Защото доколкото познаваше администрацията, щяха да отнемат паролата и ключа-магнитна карта, когато дойдеше в понеделник — началото на работната седмица. Такъв беше стилът на Рос. Щеше да го направи колкото се може по-болезнено и унижително за нея.

Имаше и плюсове, разбира се. Или поне тя се успокояваше с това. Беше на четиридесет и пет и беше отдала двайсет и три години от живота си на ЦРУ. Имаше красив десетгодишен син, с когото все не се удаваше възможност да прекарва повече време. Скоро той щеше да навлезе във възраст, в която нямаше да иска изобщо да разговаря с нея. Преждевременното напускане на управлението щеше да позволи да прекарва по-дълго с него. Във Вашингтон не беше тайна, че тя вече си беше оплела кошницата. Беше получила предложения да преподава в два местни университета, три предложения от агенции за стратегически изследвания и още едно от частна фирма за сигурност. И то без да си мръдне пръста. Стремеше се да запази позитивната си нагласа. Казваше си, че пред нея се откриват страхотни възможности, но в края на краищата нищо не можеше да се сравни с високата мисия и с хората, с които беше работила досега. Това я измъчваше най-много.

На вратата се почука и вътре влезе Скип Макмахън. Кенеди се усмихна.

— Извинявай, че закъснях — каза едрият, висок метър и деветдесет специален агент от ФБР. — Като завали сняг, хората в този град си губят ума.

— Няма лошо, днес е събота.

Макмахън носеше голямо куфарче. Гой прекоси стаята и целуна Кенеди по бузата.

— Какво се е случило? Да не си решила да се омъжиш и да ме поканиш за кум?

Кенеди се усмихна и го подкани с жест да седне.

— Кафе или чай?

— Кога си ме видяла да пия чай?

Тя наля на Макмахън чаша кафе и го седна на канапето. Куфарчето остана затворено. Кенеди му подаде чашата и се настани на стола до него.

Агентът от ФБР продължи:

— Очаквах вече да си си опаковала багажа и да си готова да си тръгнеш.

Кенеди отпи от чая си.

— Да не би да ти е известно нещо, което аз още не знам?

— Много смешно. — Макмахън огледа облицования с дървена ламперия кабинет и игнорира престорената наивност.

Стените бяха покрити с фотографии на хора и места. Някои от фотографиите сами говореха за себе си: бивши директори на ЦРУ, кулите-близнаци, Берлинската стена. Други бяха по-неясни: бебешка ръчичка стиснала пръста на бащата, разрушена сграда и мъж, плачещ пред нея, група арабски жени, покрити в черно от главата до петите, вървящи по прашна улица. Макмахън беше идвал в този кабинет много пъти. По природа любознателен, той беше разпитвал Кенеди за някои от фотографиите. Реакцията винаги беше една и съща. Тя само се усмихваше и сменяше темата. Хрумна му, че това може да е последната възможност да разбере каква е символиката в тези загадъчни снимки.

— Фотографията с арабската жена — в Саудитска Арабия ли е правена.

— Не, в Йемен.

— Защо си я сложила в рамка?

— За да ми напомня за подчинението на жените в арабския свят. Макмахън кимна.

— Така си и мислех.

Кенеди се засмя.

— Какво? — попита той.

— Всъщност снимката не е за да ми напомня за ролята на жените в арабския свят. Това в действителност е екип командоси от „Делта

форс“, които са тръгнали да пратят много поздрави на един тип, който... ъ-ъ-ъ... да кажем, че не играеше честно по правилата.

— Майтапиш ли се? — Макмахън стана и разгледа фотографията по-отблизо. — На кого са видели сметката?

— Секретна информация.

— Поне хванаха ли го?

Тя кимна.

— Добре тогава. — Той се върна на канапето. — Та каква е тази работа със сутрешната среща?

— Познаваш ли Кап Бейкър?

— Стратегът-републиканец ли?

— Да.

— Той ли е загадъчната личност, заради която ме замъкна дотук?

— Той ме увери, че е в твой интерес.

На лицето на Макмахън се изписа раздразнение.

— Защо, за Бога, трябва да се виждам с политическа проститутка, при това републиканец?

Кенеди си погледна часовника и не отговори.

— Защо, по дяволите, той не дойде да се срещне с мен в сградата „Хувър“?

Преди тя да отговори, на вратата се почука.

Секунда по-късно в кабинета влезе Кап Бейкър. Ако не беше характерната му бяла коса, можеха и да не го познаят. Бяха свикнали да го гледат по телевизията винаги с костюм, скъпа риза и модна вратовръзка. Според слуховете той взимаше за консултациите и лобистките си услуги по осемстотин долара на час. Тази сутрин Бейкър беше с ботуши, бежов панталон и фланелена риза. На дясната си ръка беше праметнал зимно пухено яке. Веднага след него влезе втори човек, облечен в костюм.

— Извинете ни за закъснението — каза Бейкър с плътния си баритон. — Пътищата са в ужасно състояние.

Кенеди стана, за да посрещне дошлите.

— Няма нищо. — Протегна ръка за поздрав. — Кап.

Ръкуваха се.

— Благодаря ти, че се съгласи да се срещнем. Знам, че е малко необичайно.

Агентът също стана, но запази мълчание. Бейкър се обърна към него:

— Обещавам ви, специален агент Макмахън, че няма да си загубите времето. — И сякаш доловил недоволството и презрението на Макмахън, не си направи труда да му подаде ръка. Вместо това посочи към мъжа, който беше дошъл с него. — Това е адвокатът ми, Чарлс. Той няма да остане дълго. Седнете. — Бейкър ги подкани с жест. — Седнете.

Макмахън и Кенеди заеха местата си, а Бейкър и адвокатът му се настаниха на двата малки стола срещу агента от ФБР. Кенеди предложи чай или кафе, но Бейкър отказа.

— Не, благодаря. Чака ме самолет за Вейл. Трябва да се измъкна от града, преди всички откачалки да са се събрали за инаугурацията.

— Вейл — повтори Макмахън. — Бих ви взел за почитател на Аспен.

Бейкър се усмихна.

— Аспен е ски курортът на демократите, агент Макмахън. Вейл е предпочитаното от републиканците място.

— Брей, животът бил жесток — отвърна той.

Бейкър го изгледа. Усмивката не изчезна от лицето му.

— Жесток като вас. Вие сте твърде предсказуем. Не ме познавате, но не ме обичате. Лошо няма. След около пет минути аз ще изляза през тази врата и ние никога няма да се видим отново.

— Вярно ли? — попита заинтригуваният Макмахън.

— Да, и вие ще запомните тази среща за цял живот.

— Че защо така?

— Защото това, което ще ви дам, ще промени живота ви.

— Наистина?

— Да, но преди да започнем, трябва да свършим една работа.

Бейкър се обърна към адвоката си и кимна. Адвокатът отвори голямо куфарче и извади една папка. Подаде я на Бейкър, който я отвори и измъкна от нея три договора. Единия запази за себе си, а останалите два раздаде на Кенеди и Макмахън.

— Какво е това? — попита агентът.

— Споразумение за поверителност. Бих ви казал да го прочетете, но не разполагам с много време. Просто обърнете на последната

страница и се подпишете, Чарлс ще завери всеки от подписите и после ще можем да продължим.

— Глупости. — Макмахън хвърли договора на масата. — Няма да подпиша нищо.

Бейкър погледна към Кенеди, която набързо измиташе документа.

— Айрини?

Без да вдига очи от листа, тя попита:

— Кап, кажи ми какъв интерес имам да подписвам това?

— Не е в твой, а в мой интерес. Ако искате да видите какво нося в куфарчето, ще трябва да подпишете.

— Защо точно ние? — обади се Макмахън.

— Добър въпрос. — Бейкър положи длани на коленете си и се замисли. — За да потърся вас, има три причини, специален агент Макмахън. Първо, сред федералните вие сте известен с това, че можете да пазите тайна и сте дискретен. Второ, документите, които ще ви покажа, ще окажат пряко въздействие върху вашето разследване.

— И третата причина каква е?

— Вие сте истински кучи син, мразите политиците и не можете да бъдете купен.

— Станаха пет — студено заключи Макмахън.

— Да — Бейкър се ухили, — но последните три вървят заедно, затова ще ги броим за едно.

— Трудно е да спориш с него — намеси се Кенеди. Тя се усмихна и се обърна към Бейкър: — А защо мен?

— Много просто. Цял живот се възхищавах на Томас Стансфийлд. Ти — също. Той беше добър приятел и учител. В този град няма друг, който да е работил толкова умело зад кулисите. Преди да умре, ме помоли да те държа под око. Каза ми също, че на теб може да се има доверие.

Тя свали очилата за четене и го погледна. Томас Стансфийлд беше работил в този кабинет, докато ракът не отне живота му преди две години. Той също беше учител на Кенеди. Беше най-великият човек, когото познаваше. Приживе Стансфийлд беше казал същото за Бейкър.

Без колебание Кенеди обърна на последната страница и се подписа над името си.

— Какво правиш?! — възмути се Макмахън.

Тя му подаде договора.

— Скип, просто подпиши и да свършваме с това. Едва ли Кап би се старал толкова, ако не беше нещо сериозно.

— Но аз трябва да го съгласувам с Министерството на правосъдието. Не мога ей така да подписвам наляво и надясно споразумения за поверителност, докато съм на държавна служба.

Кенеди го погледна.

— Откога започна да се притесняваш за интересите на министерството? Остави тия работи за контрола и подпиши.

Тя му подаде и химикалка. Макмахън се поколеба секунда, след което я взе и се подписа.

— Ако това ми навреди по някакъв начин, ще очерня нечий живот. Така да знаете.

Бейкър се изсмя и взе подписания екземпляр.

— Не се тревожете, след две минути този договор ще е най-малката ви грижа.

Адвокатът завери и подпечата договорите и ги пхна в куфарчето си. Бейкър протегна ръка и Райт му подаде един плик с размер А4.

— Благодаря, Чарлс. Защо не ме изчакаш в колата.

Адвокатът излезе, без да каже и дума. Когато вратата се затвори след него, Макмахън се обади:

— Дано наистина да си струва усилията.

— Това ще зависи от какъв ъгъл го погледнете. — Бейкър се загледа в тайнствения плик. — Нека ви попитам нещо, агент Макмахън. Докъде стигна разследването ви?

— Секретна информация.

— Чух, че било доста едностранчиво.

— Какво означава това?

Бейкър сви рамене.

— Преценявате случилото се само от една гледна точка.

— Когато всичките веществени доказателства сочат в една посока, обикновено така се получава.

— Всички доказателства? Доколкото разбрах, доказателствата са малко.

— Знаете ли какво? Не съм дошъл тук да обсъждаме моето разследване. Срещата беше по ваша инициатива и мисля, че е време да

свалите картите на масата.

— Много добре. — Бейкър кимна, отвори плика и извади от него няколко черно-бели снимки с размери двайсет на двайсет и пет сантиметра. Постави първата на масата и я обърна към Кенеди и Макмахън. На снимката беше заснета жена. Изображението беше зърнесто, тъй като фотографията беше направена от голямо разстояние и после беше увеличена.

— Това, ако вече не сте се досетили, е Джилиан Ротбърт. Покойната съпруга на новоизбрания президент Александър.

Той извади от купчината втора фотография и я сложи до първата. Тази не беше увеличена. На нея се виждаха Джилиан Ротбърт и някакъв мъж. Стояха на една тераса. Джилиан беше с рокля без презрамки, а мъжът — с костюм. Бейкър нареди следващата снимка. На нея беше заснета само Джилиан, от кръста нагоре. С палав поглед, с ръце, прокарани зад врата.

Бейкър погледна към Кенеди.

— Ето тук става интересно. Предварително ме извинете за това, което ще видите.

Постави следващата фотография. Джилиан Ротбърт, разсъблечена и с разголени идеално оформени гърди. Той извади следващата фотография. На нея Джилиан и мъжът се целуваха. Следващият кадър беше хванал президентшата коленичила и заровила лице между краката на загадъчния мъж. Бейкър започна да сваля снимките подобно крупие, раздаващ карти за блекджек. Компроматните снимки показваха госпожа Ротбърт и любовника в страстни сцени. Върхът беше той, проснал се на шезлонга, и тя отгоре му — и двамата чисто голи, както майка ги е родила.

Бейкър остави празния плик на масата до снимките и добави:

— Ами това е.

— Сигурен ли си, че жената на фотографиите наистина е Джилиан Ротбърт? — попита Кенеди.

— Да.

— Кога са правени и как, по дяволите, се добрахте до тях? — попита агентът.

— Мисля, че са направени на първи май, Деня на труда, в имението на Ротбърт в Палм Бийч. И не, не съм наемал никого за тази цел.

— Тогава как, по дяволите, се сдобихте с тях?

— Към мен се обърна човекът, заснел тези кадри.

Макмахън го изгледа критично.

— Значи не сте го наели, но накрая му платихте.

— Има разлика, агент Макмахън. Не твърдя, че съм ангел. Политиката е жесток и суров бизнес. Тъй като се съгласихте да подпишете декларацията за поверителност, направо ще ви изложа фактите. Да, платих за снимките. И платих доста. Всичко беше законно. Съжалявам само, че не ги унищожих още когато за пръв път ги взех в ръцете си.

— Защо? — попита Кенеди.

— Защото позволих на егото ми да вземе връх и в крайна сметка това костваше на моя кандидат кабинета в Белия дом.

— Как така? — попита Макмахън.

— Хората, които мразя от сърце, се броят на пръсти. Двама от тях са Марк Рос и Стю Гарет.

Кенеди и агентът се спогледаха и Макмахън изрече:

— Напълно споделяме чувствата ви към тях.

— Е, месец след началото на кампанията моите хора водеха с осем точки. Може би знаете как се провеждат социологическите проучвания — някои хора вдигат телефона, други не, някои казват, че ще гласуват, но не гласуват, а освен това тези проучвания като цяло са пристрастни, с предпочитания към демократите. Така че осемте точки само четири седмици преди изборите са си огромна преднина, особено ако си от отбора на републиканците. Изобщо не исках да купувам тези фотографии, а още по-малко да ги използвам. Поне не и да ги давам на пресата.

— Тогава защо ги купихте? — продължи да упорства Макмахън.

— За да ги извади от играта — отговори вместо Бейкър Кенеди.

— Точно така. Важното в изборите беше да държим под контрол колкото може повече фактори. Щях да се намразя за цял живот, ако позволих подобни неща да ми мътят водите. Логично беше снимките да нанесат поражение на Александър, но човек предполага, а Господ разполага. Разумният подход е нищо да не се оставя на случайността. Тогава имахме много пари и затова платих за тях.

— Това е единствената причина да ги купиш? — попита Кенеди също с леко скептичен тон.

Бейкър се ухили.

— Имаше и още една, по-малка причина. — Той се намести в стола и кръстоса крака. — Исках да накарам Гарет и Рос да се поизпотят.

— Изпратили сте ги на тях? — Агентът ахна от изненада.

— Само няколко. Наредих лично да ги доставят в хотелската стая на Гарет по време на кампанията в Далас.

— Той разбра ли, че вие сте му ги пратили?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Може и да се е досетил, но аз направих всичко възможно да забележи следите, за да не може да стигне до мен. Но с фотографиите изпратих и послание.

— Какво послание.

— Изпратих му само три фотографии. На гърба на всяка от тях написах с черен флумастер по една дума.

— Каква дума?

— Няколко думи: „Никога няма да спечелиш.“

— Имали сте за уреждане стари сметки? — попита Кенеди.

— Би могло да се каже и така. Бяхме в срещуположни лагери по време на някои доста мащабни битки.

— Нека позная — обади се отново Макмахън. — Любимата ви вербална нападка срещу него е била „Никога няма да спечелиш“.

— Всъщност той беше този, който непрекъснато ми го повтаряше.

— И решихте да му натриете носа.

Бейкър кимна.

— И ако бях оставил нещата така, сега аз щях да се готвя за инаугурацията, а те — посочи фотографиите на масата — още щяха да са живи.

— Какво искате да кажете? — попита Макмахън.

— Джилиан и мъжът, с когото се е срещала.

Агентът взе една от снимките и посочи човека под президентшата.

— Този човек е мъртъв?

— Този човек е специален агент Мат Кеш от Сикрет Сървис.

2

Макмахън не можеше повече да седи спокойно. И преди се беше сблъсквал с подобни случаи, но никога на толкова високо ниво. Инстинктът му подсказваше, че са изправени пред истински кошмар. Службите за сигурност бяха призвани да поддържат реда в обществото.

Съществуваха правила, закони и те трябваше да бъдат налагани и прилагани. Хората, които ги прилагаха, по принцип бяха много дисциплинирани и сериозно се отнасяха към работата си. И още повече, когато разследваха престъпление. А при сензационно престъпление като това разследващите трябваше да мислят и за съдебния процес. Обикновено прокурорите излизаха на сцената на покъсен етап, но в случая те щяха да висят на главите на полицаите и да следят стриктно всяка тяхна стъпка.

Бомбата, която републиканецът-акула току-що му беше хвърлил в скута, сега го караше да преосмисля всички версии и събрани доказателства, върху които той стотиците агенти бяха работили месеци наред. Искаше му се да отхвърли видяното като глупост. Да каже на Бейкър да си вземе плика и декларацията за поверителност и да ходи да се гръмне. Но колкото и да му беше неприятно да го признае, интуитивно усещаше, че тук се крие нещо много по-голямо.

Де да можеше сега да накара Кенеди да разчупи леда и да заговори. Едва ли. Не беше в стила ѝ. Тя беше прекалено умна, за да го стори. Защото, доколкото разбираше, това беше капан. Айрини сигурно знаеше за него от седмици. Тази бъркотия никак не му харесваше. Той спря да крачи из стаята и се обърна към нея:

— Откога знаеш за това?

Тя си погледна часовника.

— От около шест минути.

Макмахън изгледа спокойната физиономия и с мъка успя да потисне яда си. Той обичаше Кенеди и имаше доверие, но в крайна сметка тя си оставаше шпионин. Професионален разпространител на

лъжи и измами. Искаше му се да вярва, но не можеше. Насочи вниманието си към Бейкър.

— Защо трябва да ви вярвам? И сливи ли имахте в устата два месеца, та не казахте на никого?

— Не съм светец, агент Макмахън. Не ме е страх от време на време да заобикалям правилата. Особено когато става дума за глупавите и сковани закони за финансиране на изборите. Но това... — посочи към фотографиите. — Ако някой от противниковия лагер се беше възползвал користно от тях, щяха да бъдат преминати всички граници.

— Но има едно голямо „ако“, а вие не отговорихте на въпроса ми. Защо чакахте досега? Защо не направихте разкритие на следващия ден след експлозията?

— Шегувате ли се? Съпругата на опонента-президентски кандидат бива изпепелена от кола-бомба и според вас аз трябва публично да оглася купчина порнографски снимки с нея и бодигарда ѝ, който също загина в експлозията. Щяха да ме нарочат за най-големия негодник в историята на политиката.

— Не съм казал, че трябва да ги огласявате публично. Защо не ги дадохте на мен?

Бейкър стана и махна с ръка.

— В момента сте в положение, в което аз бях в седмиците след атентата. Освен че тогава аз продължих да се занимавам с кампанията. Кампания, която за малко не спечелихме. Удивително, нали? — Той грабна якето си от стола. — Не исках да повярвам в това. Събитията се развиваха страшно бързо през последните две седмици. Първо бяха погребенията, а после Александър реши да продължи с дебатите, макар че ни информираха, че ще се откаже. Бяхме като участници в уличен бой, на които са им завързали ръцете зад гърба. Не можехме да се защитаваме. Оставаше ни само да стоим безпомощно и да търпим нанасяните ни удари.

— И все пак ще ви попитам отново: Защо точно сега? Защо мълчахте през тези два месеца? — продължи да го притиска Макмахън.

— Защото не исках да приема със съзнанието си видяното. Може да ви прозвучи високопарно, но аз наистина вярвам в тази страна. Вярвам в двупартийната система. Вярвам в мирната смяна на властта и

доколкото можах да си създам впечатления за Джош Александър, той е порядъчен човек. Нямам намерение да руша институции и да злоупотребявам с вярата на хората в правителството, но... — замълча.

— Но какво?

— Марк Рос и Стю Гарет са нехранимайковци! Същински нехранимайковци!

Грубият език стресна дори Макмахън.

— И двамата са патологични лъжци — продължи Бейкър. — Колкото повече мислих по този въпрос, толкова повече се убеждавах, че те наистина са способни на подобен преврат.

— Всичко това е страхотно — реагира саркастично агентът, — имам предвид личното ви мнение, но разполагате ли с поне едно доказателство, че вицепрезидентът е инсценирал бомбен атентат срещу кортежа, в който той самият се е возел?

— С доказателства не. — Бейкър поклати глава. — Но с филм — да. И повярвайте ми, агент Макмахън, следях отблизо вашето разследване. В действителност дори вече четох доклада, който ще представите на президента в понеделник. Пълнен е с предположения и е оскъден откъм факти. Да, направили сте всичките стандартни лабораторни анализи на бомбата. Вашите хора са много добри в тези работи, но освен лабораторната експертиза останалото е съшито с бели конци. Вие не знаете откъде е дошъл микробусът или как експлозивите са влезли в страната. Но най-фрапиращото е, че в случая дори няма атентатор самоубиец, а всички добре знаем, че ислямските радикални фундаменталисти с радост жертват живота си заради каузата.

— Невинаги е така.

— Добре. Тогава къде е мъжът с червената бейзболна шапка?

Макмахън се ококори.

— За какво говорите?

— Не за какво, а за кого. И не се изненадвайте. Казах ви, следях отблизо разследването.

Агентът погледна притеснено към Кенеди, после отново към Бейкър.

— Кой ви информира?

— Знаете ли, едно нещо винаги ме е вбесявало в този град. Всички ги вълнува само кой на кого е казал, без да си дават сметка, че истината е толкова очевидна и ще им извади очите. Разполагате с

доклада на офицер от Сикрет Сървис с тринайсетгодишен стаж и с безупречно досие. Точно преди взрива тя е видяла мъж с червена бейзболна шапка с емблемата на „Националите“ и със слънчеви очила, който стоял зад дърво и се държа подозрително. Ще цитирам думите от доклада ви, но от първоначалния вариант, а не от този, който ще дадете в понеделник на президента. В първия вариант вие пишете, че агент Ривера е видяла някакъв мъж да държи портативно устройство и малко преди взрива той внезапно се е скрил зад дървото.

— В онези дни агент Ривера беше подложена на доста силен стрес.

— Не ми се правете на онези адвокати от вашето министерство. По очите ви виждам, че и вие не вярвате в тези глупости.

— А вие говорите като любителите на теориите на конспирациите.

Бейкър се изсмя.

— По-добре така, отколкото да прислужвам на правителство, което по-скоро би унищожило доказателствата, отколкото смело да се изправи пред фактите.

Макмахън се изправи с изумителна за размерите му лекота и бързина.

— На ваше място щях да подбирам думите си, господин изнудвач.

— Не съм изнудвал никого и вие го знаете. Но съм доволен да ви видя ядосан. Ще ви трябва хъс, ако искате да стигнете до дъното.

— Вие сте се побъркали.

— А вие отказвате да приемете реалността. Имате точна информация за всеки един човек на местопрестъплението в онзи ден освен за мъжа с червената шапка.

— Той не съществува.

Бейкър отстъпи назад и се усмихна.

— Така ли? Щом не съществува, кого тогава е заснела камерата в „Старбъкс“ да си купува кафе приблизително половин час преди експлозията?

— За какво, по дяволите, намеквате?

— Черно-бял запис от охранителна камера. Червеното не излиза на черно-белите записи. Хората ви са го прегледали и са го пропуснали. Идете и проверете. Ще видите, че съм прав.

Макмахън остана безмълвен. Тази акула знаеше повече за разследването от самия него.

— Пазете гърба си, агент Макмахън. Тези хора не играят по правилата, а и вас не ви съветвам да го правите, ако искате да разкриете истината. — Бейкър се обърна към Кенеди: — И последно, знае, че веднага след инаугурацията Рос ще предприеме нещо, за да се отърве от теб.

— Да.

— По същия начин ще постъпи с всеки, в когото вижда заплаха за себе си.

— Някого конкретно ли имаш предвид?

— Мич.

— Мич Рап — обади се отново Макмахън. — Какво, по дяволите, има Рос против Рап?

— Дълго е за разказване — отвърна Айрини. — Кап, знам, че бързаш да хванеш самолета, затова давай без заобикалки.

— Мисля, че още една глава няма да попречи.

— Искаш да вкараш слона в стъкларския магазин и да видиш какво ще изпочупи ли?

— О, подобна гледка ме изкушава, но не това имам предвид. Мислех си повече за идеята „убиец на убиеца“. За човек, който добре познава тънкостите на този свят и този занаят.

— Идеята не е лоша.

Бейкър и Макмахън не знаеха обаче, че Кенеди вече беше наредила на Мич Рап да работи по случая. Тя знаеше за мистериозния мъж с червената шапка от повече от месец, а Рап и екипът му тихо работеха по разкриването му и искаха да разберат кой е той, но по-важното, кой го е наел.

3

ЛИМАСОЛ, КИПЪР

Той беше с петнайсет сантиметра по-висок от нея и с десет години по-възрастен.

— Мисля, че трябва да ме целунеш — тихо каза тя.

Мич Рап не обърна внимание и продължи да наблюдава вратата на кафенето от другата страна на улицата.

— Ако наистина бяхме влюбени, нямаше да сваляш ръцете си от мен. — Тя приближи стола си до неговия и сложи дланта си на бедрото му. После прокара другата по дългата му черна коса. Отстрани кичурите бяха прошарени. Тя го беше изучавала най-подробно цели три седмици. Познаваше всяка гънка и бръчка на тялото му, всички белези. А те не бяха малко. Някои бяха видими. Други — стаени дълбоко в душата му. Тя нямаше доказателства, че душевните белези съществуват, но със сигурност такива имаше, трябваше да има. Никой с жесток и драматичен живот като неговия досега не се беше измъквал невредим от съдбата.

Тя повдигна слънчевите си очила, колкото да открие очите си. Бяха по-скоро зелени, отколкото кафяви, което според нея може би беше част от проблема. Бившата му съпруга — не, грешка, покойната му съпруга имаше най-невероятните и красиви зелени очи. Една вечер Синди Брукс без да иска я нарече бивша и той я накара да спи на пода. Брукс беше в управлението само от пет години и за нея беше огромна чест да работи с такава жива легенда в нейния занаят като Мич Рап. Поне така си мислеше, когато съобщи за задачата.

— Виж какво, темерут такъв — думите бяха произнесени грубо, но тихо. А на лицето се беше изписало престорено възхищение. — Ти сам ме избра за задачата. Трябва да се държа като твоя съпруга. Ние сме на сватбено пътешествие. Когато хората отиват на сватбено пътешествие, те се целуват, говорят си, държат си ръцете, демонстрират взаимната си любов.

— Тоест? — Рап се обърна към нея, но погледът му остана насочен към кафенето. Носеше черни слънчеви очила „Персол“, които напълно скриваха очите му.

— Никой няма да повярва в легендата ни, защото ти се държиш все едно аз изобщо не съществувам.

— Хората непрекъснато се карат по време на сватбеното си пътешествие.

— Ние се карахме вчера.

— Вчера бяхме в Истанбул. Никой от тези хора тук не знае, че сме се карали.

— Писна ми от твоето мрачно настроение. — Тя свали дланта си от бедрото му и се облегна назад. След миг и усмивката изчезна от лицето ѝ. — Добре, така да бъде. Ще се караме.

Брукс стана с бързина, която изненада дори Рап. Столът се катурна, а тя се хвана за кръста и извика:

— Майка ми добре ми казваше да не се омъжвам за теб! — Взе чашата с вино от масата.

Рап стисна зъби и прошепна:

— Сядай веднага! Всички ще ни видят. Престани да правиш сцени.

— Знам, че правя сцени! И ще правя, щом искам! Ти си пълен задник — каза и с огромно удовлетворение изля чашата с виното върху синята риза и бежовия панталон на Рап, след което демонстративно си тръгна.

Мич остана като вцепенен. Хората от съседните маси гледаха към него и се подсмиваха. Тази година беше лоша. Най-лошата в живота му. Всяка нощ заспиваше с мисълта, че той е виновен за смъртта ѝ. Всяка сутрин се събуждаше с надеждата, че всичко е било само кошмар. Но, уви. Нероденото дете, което тя носеше в себе си, другите деца, каквито несъмнено щяха да имат — цял един живот, изпълнен с мечти и светли спомени, си беше отишъл безвъзвратно, а той не можа да го предвиди и да го предотврати. Това беше другият му проблем, фактът, че се беше оставил да го изненадат, че го бяха сварили неподготвен, направо го изяждаше отвътре. Той беше позволил да го промени, да го обнадежди, че от него може да излезе не само убиец.

Вероятно тя щеше да успее, но едва ли промяната щеше да е драстична. С такава професия, или по-скоро призвание, беше трудно да се научиш да правиш друго. Особено когато от теб зависеше толкова много. Той самият не желаше да се отказва от миналото си. Винаги имаше още една задача, още една операция, която трябваше да се проведе. Тя все му казваше да остави другите да воюват на фронта. Той обаче беше виждал по-младите си колеги, дори беше обучавал някои от тях. Те имаха още доста да се потрудят, за да го стигнат. На трийсет и девет, той беше в апогея си. Коленете и гърбът му не бяха като едно време, но той още можеше да се състезава с младоците. Годишните натрупан опит му помагаша за това.

Ако трябваше да повтори живота си, не би се колебал да направи избора. Би се отказал от всичко само и само да прекара още един ден с нея. Търсенето на нейните убийци беше единственото, което го движеше в деветте месеца, последвали след смъртта ѝ. След това опита с хапчета. В началото му помагаша да заспи. Но след още месец те започнаха да го подлудяват и той ги изхвърли. Тогава започна да пие. Взе самолета за Париж, слезе в Швейцария и изчезна за два месеца. Пиеше промишлени количества алкохол и цяла седмица прекара в Банкок на опиумна диета. Дори през това време преспа с две жени. Мимолетните забежки само засилиха чувството му за вина. Накрая, в последните дни на октомври, една вечер се събуди в хотелската си стая в Калкута и включи телевизора на „Скай Нюз“. Така научи за атентата срещу кортежа. Видя в огледалото подпухналото си червено лице и кървясалите си очи и разбра, че е стигнал до ръба на пропастта. Оттук нататък имаше два изхода — или да се върне в Щатите и да се захване отново с работата си, или да се пропие до смърт. Рап имаше много ценни качества, но най-ценното беше, че винаги оцеляваше.

Когато го видя отново, Кенеди се зарадва, но все още имаше някои въпроси, а Рап не беше много добър в даването на отговори. ЦРУ леко настръхваше, когато негови офицери потъваха вдън земя. ФБР също го набеляза. Кенеди го предпази доколкото можа и каза на разследващите, че Рап си е взел отпуск. Логично. Всички знаеха за смъртта на жена му. Рап обаче имаше врагове в правителството и те също искаха отговори. В типичния си маниер той им каза да вървят на майната си и така само влоши положението си. Накрая трябваше да се

намеси президентът. Главнокомандващият стовари гнева си със страшна сила върху онези, които поставяха под съмнение лоялността на Рап. Студената война отдавна беше свършила. Противникът вече не се занимаваше с превербуване на агенти. Новата война се водеше срещу тероризма и мисълта, че Рап е преминал от другата страна на барикадата, беше абсурдна.

Но ситуацията коренно се промени седмица преди изборите. Хората на Рос от Националното разузнаване бяха тези, които най-много се разсмърдяха. Когато Александър и Рос изненадващо поведоха в резултата, Рап и Кенеди разбраха, че дните им в управлението са преброени. Преди почти две години той беше предупредил Айрини, че „Ал Кайда“ или някое от нейните подразделения може да прибегне до помощта на наемници за нейните операции. Организацията разполагаше с необходимите пари и прагматизмът го диктуваше. Съединените щати и техните съюзници бяха положили неимоверни усилия в разкриването на терористичните клетки, което направи „Ал Кайда“ в оперативен план неспособна да удари отново в сърцето на Америка. Инцидентът с кортежа промени всичко. Те бяха съумели да организират зрелищната атака и при това бяха оставили впечатляващо малко следи. Рап от опит знаеше, че липсата на веществени доказателства е признак за действията на професионалист.

В никой от ранните доклади Рап не прочете и дума за мистериозния мъж с червената шапка. Научи за него, когато разговаря със специален агент Ривера. Първоначално остана шокиран, че мъжът не е споменат никъде в докладите. Но после картината започна да му се изяснява. Ривера беше единствената, забелязала мистериозния тип. Мъжът не беше заснет на никоя от камерите от съседните магазини и заведения. От „Бърза помощ“ не си спомняха да са оказвали помощ на такъв човек след взрива. Чисто и просто беше изчезнал или както някои лекари се опитваха да втълпят на Ривера, изобщо не съществуваше и беше само плод на въображението ѝ. Тя беше получила тежко мозъчно сътресение. Затова предполагаша, че може да е загубила представа за това какво и кога се е случило. Юристите от Министерството на правосъдието само това и чакаха. Те не обичаха загадките и неизяснените обстоятелства. Особено ако тези обстоятелства заплашваха да разпалват най-различни конспиративни теории десетилетия наред.

Рап се върна на местопрестъплението с карта в ръцете, на която беше обозначено къде са се намидали в онзи съдбоносен октомврийски ден всеки един пешеходец и всяка една кола. Две от жилищните сгради от другата страна на улицата сега представляваха само огромни дупки в земята. Съседните сгради от двете им страни бяха пострадали сериозно и в момента се ремонтираха. Като изключим това, всичко останало изглеждаше нормално. Огромният кратер в улицата беше запълнен и асфалтиран наново, а наоколо бяха засадени дръвчета. Рап откри дървото, зад което Ривера твърдеше, че е стоял мъжът. Големият дъб продължаваше да се извисява на мястото си, но беше силно ранен. Част от кората беше обелена. Разлетелите се останки бяха оставили няколко дълбоки белега в ствола на дървото.

За Рап ключът към загадката се криеше в дървото и в още нещо. Ако атаката беше извършена от джихадисти, щеше да остане тяло или по-точно частици от тяло. Останки на истински правоверен, жертвал живота си за каузата. Дистанционното задействане на бомбата изключваше тази версия. Ако Рап беше на мястото на бомбаджията, той щеше да застане точно там, където Ривера каза, че е видяла мъжа с червената шапка. ФБР и останалите правителствени служби щяха да наводнят с агенти земното кълбо, за да издирват терористи, поели отговорност за атентата, но Рап щеше да търси другаде. В сенчестия свят на наемните убийци.

Свят, който добре познаваше. Тайните операции често изискваха поддържането на контакти с хора, които бяха близки с швейцарските банкери. По същество това беше широка неформална мрежа от бивши разузнавачи, полицаи и военни. Мнозина от тях работеха в реални фирми за сигурност, фирмите се занимаваха с легален бизнес и наемаха подизпълнители за мръсната работа. Още от самото начало Рап изключи тези компании от разследването си. Да удариш по кандидат-президент и да взривиш кола-бомба във Вашингтон далеч надхвърляше всякакви граници. Нито една голяма фирма за сигурност и охрана или чужда разузнавателна служба не би се нагърбила с поръчка като тази. Просто защото отрицателните последици бяха твърде мащабни. С подобна задача би се заел някой, който работеше сам, встрани от основния поток. Някой малък. В най-добрия случай двама-трима души. Това също така беше човек или хора, които нямаха

нищо против да вземат пари от терористи, което на свой ред значително съкрати списъка от потенциални извършители.

Всичко това си мислеше Рап, когато направиха първия пробив — записа от „Старбъкс“. Трябваше да прегледат буквално стотици подобни записи от местните магазини и заведения в Джорджтаун. Тогава компютърният гений в Ленгли, Маркърс Дюмонд, удари джакпота. Дюмонд написа програма, която работеше в допълнение към основния софтуер за разпознаване на лица, който използваша в ЦРУ. Хилядите часове на заснети кадри бяха сканирани от новата програма с една зададена задача: търсене на лица с бейзболни шапки. Намерените резултати бяха над сто, но записът от „Старбъкс“ беше този, който най-точно съвпаднаше по време и с описанието на Ривера. Той не им даде ясно изображение на заподозрения, но все пак беше някакво начало. Козирката на шапката закриваше от обектива на камерата почти цялото му лице, но се виждаха устата и брадичката. Освен това за кратко зърнаха носа и част от очите му. Също така вече знаеха ръста му и приблизителното му тегло.

Най-важното за Рап обаче беше, че сега знаеше как се движи мъжът. Как се държи. Имаха го на запис от двайсет и седем секунди — докато той чакаше на опашка, за да си вземе нещо за пиене. Благодарение на маркирания час и минути на записа можаха да установят какво точно си е поръчал убиецът — двойно еспресо. Определено беше по-скоро европейец или арабин, отколкото американец. Именно натам ги отведе ловът — към страните около Средиземно море.

Рап започна от базата данни на ЦРУ, след което потърси помощта на колеги от Великобритания, Франция и Италия. Близко четири седмици той заедно с малък екип кръстосваша Средиземноморието с надеждата да се натъкнат на следа. Ходиха в Тунис, Италия, Гърция, Турция и сега бяха в Кипър. Бяха стеснили търсенето до три имена. Дали зад тези три имена стояха трима души или само един те не знаеха. Много лесно беше един наемник да си създаде много на брой самоличности и да използва различни псевдоними в зависимост от мишената, вида на операцията и района на действие. С всеки изминал ден у Рап се засилваше убеждението, че си имат работа с един и същи човек. Имаше прекалено много прилики. Прекалено много пресичащи се пътища.

Човекът на Рап в Истанбул беше надежден: помощник-секретар в турската разузнавателна служба МИТ, който беше на издръжка на ЦРУ от почти три десетилетия. Той каза на Рап, че най-вероятно лицето, което търси, живее в Кипър. От време на време въпросният отскачаше по работа до Истанбул, но домът му беше в Лимасол, Кипър. Турският разузнавач даде на Мич адреса, електронната му поща и тайно направена фотография с недотам добро качество. Дюмонд събра цялата информация за по-малко от ден, но все още се опитваше да свърже точките. Разполагаха с информация за имота, данъчните декларации, минали и настоящи електронни пощи и извлечения от банкови сметки. Човекът, когото търсеха, ръководеше малка фирма от офис, намиращ се над кафенето, което той наблюдаваше вече два часа. Негов хазяин беше собственикът на кафенето. Наемателят се подвизаваше като Александър Декас. Странна ирония — името на убиеца беше като фамилията на човека, когото се беше опитал да ликвидира.

Рап стана и попи виното от панталона си. Сервитьорът съчувствено му подаде втора салфетка. Той почисти виното колкото можа, докато в същото време мислеше кое ще е най-ужасното място на света, където да изпрати на работа Брукс. Сервитьорът му даде трета салфетка, а той му връчи напоените с вино. Огледа се набързо, за да види на колко хора е привлякъл вниманието. Кафенето се намираще на еднопосочна улица пред хотела и всички коли бяха паркирани с предниците на изток. По-нататък по улицата, вляво от него, забеляза нещо. Той небрежно хвърли няколко банкноти на масата и благодари на сервитьора на италиански. Не знаеше гръцки и си каза, че това е най-добрият вариант. После тръгна по улицата. Хвана се за изцапаната си риза и продължи да се преструва на загрижен за дрехите си. Крадешком погледна надясно и подозренията му се потвърдиха. Двама мъже седяха в една кола. Единият от тях държеше фотоапарат с вариообектив и го беше насочил към същото кафене, което Рап беше наблюдавал допреди малко.

Мич извади телефона си. След няколко позвънявания мъжът от другата страна на линията вдигна.

— Какво има?

— Къде си? — попита Рап.

— В Атина.

— Докарай си задника веднага в Кипър.

— Какво се е случило?

— Мисля, че не сме единствените, които дебнем нашия човек.

— В момента съм на летището. Ще видя кой полет е най-удобно да хвана и ще дойда при теб.

Рап затвори и продължи да върви. Тъкмо мислеше какъв да е следващият му ход, когато решението се появи във вида на пластмасов манекен във витрината на магазин близо до следващото кръстовище. Точно от това се нуждаеше — нови дрехи и добър изглед към двамата мъже.

4

ЗЕРМАТ, ШВЕЙЦАРИЯ

Празнуващите в хотел „Алекс“ бяха в добро настроение. Друго и не можеше да се очаква, след като никой от тях не беше платил и долар през целия уикенд. Специално тази конференция за опазването на околната среда беше от най-предпочитаните. Ден на семинари и дискусии и два дена каране на ски и охолство в един от най-люксовите ски курорти в Европа. На сцената някаква рок група свиреше кавъри на „Грейтфул Дед“. В това време събралата се тълпа от музикални инвалиди, повечето от които бяха с побелели коси, подскачаше упорито, имитирайки някакво подобие на танц, при вида на който професионалистите от шоубизнеса или щяха да се разплачат, или да се спукат от смях.

В дъното на салона стоеше Марк Рос с вечната усмивка на лицето. Той беше посещавал това събитие пет пъти досега като щатски сенатор. Участниците винаги се бяха държали любезно и мило с него, но днес направо го ухажваха като кралска особа. Рос беше постъпил хитро и беше приел тази кауза още преди години. Ако човек искаше да се издигне до върха на Демократическата партия, много важно беше да се ползва с авторитет. Нищо друго не влияеше така положително на автобиографията на политика както ролята на ревностен защитник на околната среда. Това бяха редовите бойци, хората, с чиято помощ се печелеше вотът. Хората, които подковаваха електората, като разпращаха хиляди електронни писма и създаваха свои сайтове в Интернет, посветени на вълнуващите ги проблеми. Рос ценеше онова, което те бяха направили досега за него и което може би щяха да направят за него в бъдеще. Той вече обмисляше следващия си ход. Осем години не бяха чак такъв дълъг срок. Съществуваха обаче определени ограничения. В момента беше на върха на политическата си кариера. Едно стъпало по-надолу от абсолютния апогей. Сега беше мигът да се устреми към своя Олимп и да се радва на благоволенieto

на онази прослойка от обществото, разполагаща с най-силна власт и влияние.

Най-важната му задача за целия уикенд беше да уважи поканата и да отиде на партито на Йозеф Шпейер в планинската му вила. „Мъртвешките глави“ не бяха добре дошли там. Партито беше само за истинските тежкари — кралски величия от Европа, модни икони от Париж, Лондон, Ню Йорк и Милано, международни финансисти, медийни магнати, обичайните филмови или рок звезди, политически акули и ултрабогати меценати. С други думи, всички онези красиви хора, които се возят на частни самолети, купонясват здраво, плащат с тлъсти чекове и после отлитат на следващото парти или в някое от именията, които притежават. Опазването на природата за тях означаваше да накарат прислугата си да събере за рециклиране пластмасовите бутилки от скъпата минерална вода. Някои от тях стигаха и по-далеч, като си купуваха малолитражни коли, но го правеха само за да отидат с тях на гости на приятел през уикенда. Те не се разделяха с лимузините си, огромните джипове, луксозните седани и спортните коли.

За Рос да присъства на партито на Шпейер беше абсолютно задължително. Така щеше да се отърка в онези с неприлично многото пари. Хората, които можеха да си позволят да изхарчат закуп един милион долара, защото толкова беше печалбата от акциите само от предната седмица. Той беше добре дошъл в тази среда още от самото начало. Беше висок и сравнително красив. Но не по-маловажен беше фактът, че самият той беше натрупал малко състояние на Уолстрийт, заради което приятелите мултимилионери се отнасяха с уважение към него. Свръхбогатите много по-лесно и охотно пишеха чекове на хора, които вече бяха част от техния клуб. Правеха го, защото си мислеха, че един събрат по класа милионер едва ли би ги измамил с парите.

Рос се ръкува с още няколко човека и се обърна към вратата. Миризмата на канабис беше доста натрапчива. Майкъл Браун, агентът от Тайните служби, който отговаряше за охраната му, застана намръщен на няколко крачки от него и го последва навън.

— Какво има, Майкъл? — попита го усмихнат Рос.

— Не употребявам наркотици, сър. Никога не съм употребявал.

— Няма защо да ме лъжеш — изрече спокойно Рос. — Няма да те издам на никого.

Към тях се приближиха още петима агенти. Най-ниският беше висок метър и осемдесет и три, а най-високият — метър и деветдесет пет. Приличаха повече на баскетболен отбор, отколкото на охрана.

— Не ви лъжа, сър. — Браун огледа тълпата във фоайето. — Само да знаете, че ще го напиша в доклада си.

— Какво ще напишеш?

— За наличието на марихуана.

Вицепрезидентът го изгледа.

— Не говориш сериозно, нали?

— Вътре беше доста задимено, сър, а ние редовно се подлагаме на тестове за наркотици. Трябва да го спомена.

Рос се намръщи. Вече си представяше как журналистите подхващат сензацията.

— Не се тревожете, сър. Информацията ще бъде само за вътрешно ползване. Ние сме доста добри в пазенето на тайни.

Агентите от Тайните служби и вицепрезидентът излязоха от сградата и тръгнаха по тротоара. Там ги чакаха още двама бодигардове над метър и осемдесет. Бяха тук с лека екипировка, което беше другата причина за лошото настроение на Браун. В града беше забранено движението на моторни превозни средства. Той искаше швейцарците да направят за тях изключение, но Рос не му позволи. В края на краищата ставаше дума за конференция по въпроси на екологията. Рос щеше да се вози на електрическите автобуси като всички останали.

Което беше кошмар за Сикрет Сървис. Не съществуваха електрически автобуси, устойчиви нито на бомбени експлозии, нито на куршуми. Машините просто не разполагаха с достатъчно конски сили да се движат с допълнителното тегло на бронята, особено по стръмните алпийски наклони. Това означаваше, че Рос през цялото време ще бъде изложен на опасности от всеки възможен ъгъл. След извършения срещу кортежа атентат тази идея не се харесваше на никого от Тайните служби, но Рос упорито държеше на своето.

Другият проблем беше, че той им беше сервирал новината за пътуването в последния момент. В резултат авангардният екип беше пристигнал в Зермат само ден преди останалите от охраната. Властите им предоставиха един автобус за през уикенда и двама агенти се заеха да разучават как се управлява голямото, но маломощно превозно средство. Браун пристигна на следващия ден, за да научи, че момчетата

му са катастрофирали. Тесните градски улици бяха трудни за маневриране, особено за начинаещи шофьори на автобуси. И така в момента ги возеше цивилен, нямаха резервен автобус, който евентуално да използват за примамка или с който да заменят първия, ако се наложеше. Цялата командировка се превърна в показно какво охраната категорично не бива да прави. След като Рос отказа да вземат една от лимузините или събърбаните, които чакаха в готовност в Милано, агентите се принудиха да се приспособят към условията и да бъдат нащрек да реагират в далеч не идеалната оперативна обстановка.

Около жълто-зеления автобус беше образуван периметър. Големите стъкла бяха облепени с черна хартия.

Браун ескортира Рос в автобуса и го съпроводи до задната част, където вицепрезидентът седна между двама облечени в черно от главата до петите и тежковъоръжени членове на екипа за реагиране при нападение. В автобуса се изсипаха още агенти и най-накрая потеглиха. Валеше лек пухкав сняг. Автобусът запълзя по тесните улици. Не им се налагаше да пътуват далеч. Това му беше хубавото на Зермат. Селцето беше малко. Къщата на Шпейер се намираше на около два километра от тях, нагоре по склона. Двама агенти вече бяха разположени там. Браун искаше да изпрати екип от шестима да претърсят къщата и да проверят гостите с металотърсачи, но когато Рос разбра за това, направо се вбеси. Наруга го и му забрани да претърсва когото и да било в къщата. Браун трябваше да стои мирно и да понася критиките и обидите. Така или иначе той държеше централата в течение за всичко и редовно изпращаше електронни писма, в които обясняваше, че Рос му се противопоставя почти във всичко, което е длъжен да предприеме. Ако нещо се случеше, той нямаше намерение да се остави да го изкарат виновен. Видя как се отнесоха с Ривера след атентата срещу кортежа. Накараха я да излезе в неплатен отпуск до приключването на разследването. И вече два месеца и половина тя беше вън от играта. Дори и да я оправдаеха, едва ли отново щяха да я допуснат до охраната на президента. На около стотина метра от къщата автобусът взе остър завой и спря. Шофьорът се обърна към Браун на чист английски:

— Прекалено сме тежки. Не можем да изкачим склона.

— Страхотно — отвърна с мрачно изражение той и промърмори:

— Егати операцията. — Обърна се към колегите си и им каза: —

Всички освен Кендъл и Фиц да слязат. — Браун имаше предвид двамата мъже с черните комбинезони, които бяха приклезили като сандвич Рос.

Един по един агентите се изсипаха от автобуса и машината бавно, но сигурно, изкачи и последния стръмен наклон. Агентите затичаха след автобуса, без да се налага да им заповядват. Возилото не можеше да се движи много бързо и те с лекота го следваха. Когато обаче се изкачиха, всички се бяха задъхали заради разрежения планински въздух. Единият от колегите им, поставени тук предварително на пост, ги чакаше с усмивка на лицето. Усмивката му угасна веднага щом Браун слезе от автобуса.

— Какво ти е толкова смешно?

— Нищо, шефе — глуповато отвърна мъжът.

— Каква е ситуацията тук?

— Осемдесет и трима гости плюс шестнайсет души от кетъринга.

— Изходите?

— Огледахме сигнално-охранителната му система. За всичко е помислено.

Браун отново надникна в автобуса.

— Готови сме, сър.

Рос стана и закопча спортното си сако от туид. Отдолу носеше дебел синьо-сив пуловер и беше обул джинси. Слезе от автобуса и продължи към къщата. Човек от прислугата отвори тежката дървена врата и вицепрезидентът беше посрещнат лично от Шпейер.

Банкерът беше с червен смокинг и черен панталон; беше си обул черни велурени чехли. Дори тук, в планината, не беше изневерил на стила си.

— Господин вицепрезидент — Шпейер направи поклон. — За мен е чест да бъдете гост на скромното ми събиране.

Рос се засмя.

— За теб съм Марк, Йозеф. Ще се закълна чак другата седмица.

— О не ме лишавай от удоволствието да се обръщам към теб с тази висока титла. — Банкерът го погледна в очите и се усмихна.

— Изправи се, селяко, преди да съм наредил да те нашибат с пръчка.

Шпейер му намигна.

— Изглеждаш добре.

— Ти също. Какво да ти донеса за пиене?

— С удоволствие ще изпия едно мартини.

— Ще наредя да ти донесат и после ще ти покажа новата ми винарна. Мисля, че ще останеш доста впечатлен.

Рос последва домакина си, но след няколко крачки усети, че някой върви зад него. Обърна се и видя агент Браун. Изглежда го достатъчно красноречиво.

— Чакай ме при външната врата. Ако ми потрябваш, ще те извикам.

Барът беше подреден между каменната камина и масивния живописен прозорец, който гледаше надолу към селото и към най-известния планински връх в света, Матерхорн. Заради снега не се виждаше много, но Рос знаеше, че е там в далечината. Преди три месеца се беше любувал на същата гледка от същия този прозорец.

Гостите не пропускаха да се приближат до него. Протягаха ръце, за да го поздравят за победата. Мнозина от тях бяха подпомогнали финансирането на кампанията. Той беше конят, на когото бяха заложили. Рос беше преполовил мартинито си, а Шпейер разпалено разказваше втората си весела история, когато Рос забеляза позната физиономия в другия край на салона. Веднага се почувства зле. Дланите му се изпотиха, а гърлото го стегна. Нарочно избягна да погледне в очите мъжа. Очакваше да го види, но не и тук, на открито пред всички. Внезапно изпита нужда да пие. Обърна се към бармана и поръча ново мартини. Малко алкохол за кураж щеше да му помогне да изкара вечерта докрай.

Вместо да кацне на международното летище в Лимасол, Газич избра по-заобиколен маршрут. Първо взе самолета от Букурещ за Атина, от там се качи на ферибота за Родос, където остана няколко дни. От Родос взе ферибота до Кипър. В пристанищата имиграционният и паспортен контрол беше много слаб или напълно липсваше. Бяха минали повече от десет седмици, откакто той се беше завърнал на острова, превърнал се за него във втори дом. Беше обикалял от държава в държава, стремейки се да изглежда колкото се може по-малко подозрителен. Преди да избухне бомбата, Газич вече беше решил, че ще залегне на дъното и ще се покрие за седмица-две в Америка. Такъв беше стилът му. Докато другите бързаха да се измъкнат от страната още в първите дни и часове след удара, той запазваше спокойствие и чакаше бурята да отмине.

До края запази хладнокръвие и разсъждаваше трезво. Ако побегнеш, след като си извършил престъпление, ще привлечеш внимание. Остани, гледай, обикаляй наоколо и никой няма да те забележи. Смеси се с тълпата от зяпачи, събрали се да зърнат кървавото зрелище. През онзи съботен следобед в края на октомври имаше много кръв. В началото дори не можа да оцени резултата от работата си. Всичко беше опасно от гъста димна пелена и останки. За щастие той не пропусна да си сложи тапите за уши, преди да детонира бомбата. Оказа се по-мощна, отколкото беше очаквал. Ако не бяха тапите, със сигурност тъпанчетата щяха да му се спукат.

Остана силно притиснат към дървото в продължение на десет секунди, със затворени очи, прикрил с тениската си устата и носа, без да диша. Когато отвори леко очи, денят се беше превърнал в нощ. Газич предпазливо излезе иззад дървото и тръгна по тротоара. Макар че не виждаше почти нищо, той бързаше да се измъкне, преди прахът и димът да са се разсеяли. Искаше да застане в първата група от

минувачи. Въздухът бавно се прочисти и небето започна да се прояснява. Навсякъде имаше останки от взрива, счупени стъкла, парчета метал, тухли и дърво бяха осеяли целия тротоар. Когато извади тапите от ушите си, той чу за пръв път виковете за помощ. Отмина и продължи към подножието на хълма, от другата страна на улицата, срещу „Старбъкс“, където се беше отбил преди атентата.

Някакъв мъж го спря и го попита дали е добре. Газич още беше запушил с тениската устата и носа си. Той кимна, изкашля се и продължи да върви. Половин пресечка по-нататък се показва входът на паркинг и той за пръв път получи възможност да се обърне назад и да оцени разрушенията. Размерът на кратера изненада дори него. Огромната дупка се беше образувала върху двете пътни ленти и беше дълбока поне два метра. Сякаш метеор се беше забил в земята под остър ъгъл, тук, в центъра на Джорджтаун. Заради дима и огъня беше трудно да се прецени, но му се стори, че жилищните сгради от другата страна на улицата ги нямаше. Най-важното обаче, Газич преброи само една лимузина, която се беше преобърнала като някаква безпомощна костенурка. Другата лимузина навярно беше изпепелена от взрива.

Докато тълпата от зяпачи се увеличаваше, Газич все повече се отдалечаваше. С всяка следваща крачка той изтръскваше праха от дрехите си. Минуты след това започнаха да пристигат линейки и коли на пожарната, което само засили хаоса и напрежението. Когато суматохата достигна връхната си точка, той спокойно пресече по Уисконсин Авеню и измина останалите четири пресечки до мястото на улица Т, където беше паркирал колата си.

Двайсет минути по-късно Газич излезе на междуцатско шосе №95 и се насочи на север.

Докато караше, се преоблече, без да рискува да спира. По тези места патрулираха прекалено много ченгета. Смъкнал стъклата до долу и настроил автомобила да не превишава разрешената скорост, той изтърси пепелта от косата си и си сложи нова тениска и джинси. Когато пресече щатската граница и влезе в Делауеър, най-накрая се поотпусна. По радиото непрекъснато повтаряха една и съща информация, той го изгаси и продължи да пътува в тишина. След няколко часа изостави колата в Нюарк и взе влака за Манхатън. Вече си беше резервирал стая в хотел „Шератон Тауърс“ близо до Таймс Скуеър — хиляда и седемстотин стаи, много туристи и почти пълна

анонимност. Беше си купил два билета за някакво представление за вечерта и след като пристигна, ги взе от рецепцията, преди да се качи в стаята си. Не му се ходеше на някакво представление. По-скоро би отишъл в някой от луксозните стриптийз клубове и би прахосал пачка банкноти. Но след като се представяше за турист, трябваше да се държи и като такъв.

Когато се качи в стаята си, включи телевизора и моментално го напуснаха всякакви мисли за представления, стриптийз клубове или каквито и да е други забавления. Не можеше да повярва как успехът му се беше разминал на косъм. Беше пропуснал мишената. Кандидатите бяха живи, а съпругата и още доста други хора — мъртви. Газич знаеше, че не е виновен за провала. Човекът му беше казал по телефона, че те ще са във втората лимузина. Тази, която беше взривена. Но дали поръчителят щеше да му повярва? Дали нямаше да поискат от него да направи втори опит? Той вече имаше готов отговор. При цел като тази имаш право само на един изстрел. Всичко останало е равносилно на това да си подпишеш смъртната присъда.

През онази нощ Газич почти не спа, въпреки че се възползва от минибара в стаята. Веднага щом на другата сутрин магазините отвориха, той си купи електронен секретар с възможност за работа в Интернет. Бяха му платили авансово един милион долара и му бяха обещали още един при успешно привършване на задачата. Газич беше убеден, че си е заслужил и втория милион. Поръчителят го беше уверил, че източникът им на информация е безупречен. Всичко, което зависеше от босненеца, беше извършено перфектно. Провалът беше по вина на източника и той нямаше намерение да търпи загуби заради това.

Влезе в електронната поща с помощта на паролата, която му бяха дали, и отвори кутията с непочетени писма. Имаше едно ново. До голяма степен пишеше това, което очакваше. Обвиняваха го, че се е провалил. Атакаторът бързо написа кратък отговор със своите съображения за виновните. Накрая поиска да му преведат останалата част от хонорара и изключи секретаря. През следващите четирийсет и осем часа те не го оставиха на мира. В началото нещата значително се влошиха, после леко се подобриха. И двете страни отправяха закани, тъй като и двете бяха в състояние да ги изпълнят, макар и никога да не се бяха виждали лично. Едната страна имаше парите и вероятно

можеше да намери средства за нанасяне на удара, но другата притежаваше уменията и решителността да го стори. В крайна сметка се оказаха в патова ситуация. Война, в която никоя от страните не искаше да воюва.

Накрая поръчителят постави искане за второ покушение срещу живота на кандидатите и призна, че неговият източник е предал невярна информация. Тъй като поръчката не беше изпълнена, го попитаха дали ще се съгласи на по-малък хонорар. Той им отговори, че си иска пълния хонорар и че е готов безплатно да убие източника им. Пазариха се още известно време, докато накрая не се спряха на сумата от седемстотин и петдесет хиляди. Когато парите пристигнаха по сметката му в швейцарската банка, Газич въздъхна облекчено, но спокойствието нямаше да трае дълго. На следващия ден се обади на банкера си и му даде инструкции да прехвърли парите. После замина с влак от Ню Йорк на север, за да започне десет — седмичното си блуждаене към дома. През цялото пътуване не можа да се отърси от неприятното чувство, че тази задача ще му излезе през носа.

Когато най-накрая слезе от ферибота и кракът му стъпи в пристанището на Лимасол, се усмихна. Беше пропътувал две трети от земното кълбо, без да предизвика и най-малкото подозрение от страна на полицейските и разузнавателните служби. Може би притесненията му бяха силно преувеличени. Не му беше за пръв път. Газич метна чантата си на рамо и тръгна към стоянката на такситата. Внезапно силно му се прииска да зърне поне няколко познати лица. Да разбере какво е станало на острова, докато е отсъствал и най-важното, дали някой не го е търсил.

Включи мобилния си телефон и набра един местен номер. След няколко позвънявания вдигна жена и Газич каза само:

— Андреас.

Изчака, докато жената предаде слушалката на хазяина му и се нареди на опашката за таксита. Беше разговарял с хазяина преди два дни и го беше попитал дали някой не е питал за него. В подобен въпрос нямаше нищо необичайно или подозрително. Газич често съобщаваше в последния момент, че ще пътува, и понякога отсъстваше цял месец. Това пътуване беше продължило по-дълго от обикновено и Андреас беше изразил безпокойството си, когато Газич за пръв път му се обади преди месец. Босненецът го беше излъгал, че група прекалено

старателни правителствени войници са го арестували в Дарфур. Андреас се интересуваше само Газич да си плаща наема навреме и да не закача дъщерите му. Пет от тях работеха в кафенето и бяха невероятно красиви. Офисът на Газич се намираше на третия етаж над кафенето. Когато се намираше на острова, той почти всеки ден се хранеше долу.

— Ало — обади се Андреас.

— Как си, приятелю?

— А, Гаврило, прибра ли се най-накрая?

— Да.

— Добре, тогава да се видим довечера. Какво ще кажеш?

— Става.

— В колко?

— Към девет. Първо трябва да свърша някои неща.

— Ще ти запазя маса и бутилка от любимата ти рецина.

Преди Газич да отвърне, гъркът затвори. Остана загледан в телефона за секунда, след което се качи в чакащото такси.

6

ЗЕРМАТ, ШВЕЙЦАРИЯ

Рос се беше разположил в ъгъла на просторния хол, с гръб към големия панорамен прозорец. Сякаш стоеше пред олтара на някоя от онези модерни църкви, в които проповядваха повече за защитата на природата, отколкото за любовта към бога. Висок метър и осемдесет три, той обясняваше на събралата се публика, че защитата на околната среда е ключът към обединението на Близкия изток и останалия свят. Популярно становище, с което всеки би се съгласил. Слушателите му кимаха одобрително и от време на време правеха кратки коментари. Една слаба като вейка манекенка с повишено внимание попиваше всяка негова дума. Часът му беше ударил. Сега той беше силният на деня.

— Как е президентът? — попита манекенката с холандски акцент.

— Предишния или новия?

— Новия.

Рос нарочно направи пауза, преди да отговори:

— Той е... той... справя се някак. Има твърд характер.

— Не бих могла да си представя каква болка изпитва в момента — намеси се стройна възрастна дама. Опита се да изобрази тъга, но заради последния лифтинг, лицето не можеше да показва други емоции освен постоянно удивление.

— Явно двамата много се обичаха — добави манекенката.

— Да, така е. Много, много се обичаха.

— Да оставим меланхолията настрана — намеси се Шпейер, като си проби път през събралите се. Махна с ръка и продължи: — Това тук е парти, празненство и то не какво да е, а мое. Настоявам всички да се забавлявате.

Хората се разведриха и неколцина се усмигнаха. Група мъже дори се разсмяха и поискаха Шпейер да им прости за внесената тъжна

нотка.

— Ще си помисля. Но знайте, че на моите партита няма да търпя повече депресиращи разговори. Започнете веднага да се веселите или догодина няма да ви поканя — изрече тези думи с театрална изразителност и гостите, с изключение на Рос и манекенката, се разпръснаха.

— Искам да ви покажа нещо, господин вицепрезидент — обърна се домакинът към Рос.

— И то е?

— Моята нова винарна.

— Може ли да дойда и аз? — попита манекенката.

— Боя се, че не скъпа. Само за мъже. — Шпейер хвана Рос за ръката и го поведе през хола. Някои се опитаха да ги спрат и да ги заговорят, но домакинът само им се усмихна и продължи по пътя си. Стигнаха до антрето, където до външната врата стояха на пост специален агент Браун и двама негови колеги. Агентите видяха как охраняваната от тях персона и домакинът се приближиха до дървена врата, която сякаш водеше към килер или изба, но всъщност беше вратата на асансьор.

Агент Браун се обърна към колегата си отляво:

— Не ми каза, че в къщата има асансьор.

— И аз не знаех — объркано отвърна другият. — Казаха ми, че е килер.

Браун бързо отиде при вратата.

— Господин Шпейер, накъде води този асансьор?

— Към винарната ми.

— Спокойно, Майкъл.

Агентът не обърна внимание на думите на вицепрезидента.

— Във винарната може ли да се влезе от друго място?

— От гаража води една стълба.

Облицованата с дърво врата се отвори с плъзгане. Преди двамата мъже да влязат вътре, Браун препречи пътя им е ръка.

— Трябва първо да проверя помещението — каза и се обърна към двамата си колеги, за да им даде нареждания, но Рос го спря с думите:

— Категорично ти забранявам. Познавам Йозеф от години. Охранителната сигнализация на тази къща е по-добра и от тази на

Белия дом. Чакайте ме при вратата и аз ще ви повикам, ако ми потрябват.

— Но, Сър, знаете, че не мога да ви позволя да влезете вътре без охрана, преди да сме проверили помещението.

— Напротив, можеш и ще го направиш. Върви да чакаш при вратата.

Браун се поколеба, но се примири. Отстъпи настрани и безпомощно изпроводи с очи поверената му за охрана личност. Рос влезе в асансьора с човек, когото Браун почти не познаваше и не знаеше дали може да му има доверие. Вратата се затвори и някъде зад дебелия стени забръмча електрически мотор. Това пътуване бързо се превръщаше в учебник за най-грубите грешки, които не биваше да се допускат при личната охрана. Той се върна при другите двама агенти и си го изкара на тях:

— Искам довечера да опишете в доклада си всичко, което видяхте. И гледайте ясно да се разбира, че той ни е попречил да си свършим работата. — Погледна отново към асансьора и добави: — А сега идете да намерите тази стълба и я дръжте под око.

Асансьорът спря на десет метра под къщата. Вратата се отвори и пред Рос и Шпейер се показа огромна подземна пещера. Подът беше покрит с дялани каменни плочи, излъскани до блясък. Помещението беше изпълнено от дървени рафтове на няколко етажа, на които бяха подредени безброй винени бутилки. Размерите на винарната и липсата на подпорни колони шокира Рос повече от внушителната колекция от вина.

— Йозеф... — само изрече той.

— Знам, знам. Отне ми три години и трябваше да се работи в почти пълна секретност.

— Но защо?

— Тук е Зермат, столицата на природозащитниците. Винарната е издълбана направо в планината. Градските власти никога нямаше да ми издадат разрешително за подобен проект. Достатъчно трудности имах при строителството на къщата. Трябваше да давам подкупи и да се подмазвам на всеки един чиновник и инспектор в местната управа.

Рос пристъпи навътре и огледа пещероподобната зала. На всеки четири-пет метра от тавана висеше кристален полилей. Рафтовете с бутилки заемаха цялото пространство и от двете страни подобно на редиците от пейки в църквите. Вляво от него имаше врата, маса за дегустация и четири кожени стола.

— Колко голямо е това чудо?

— Дълго е трийсет и е широко десет метра.

— Удивително. Как успя да го направиш?

— Докарах семейство албански миньори. Баща и четиримата му синове.

— Колко бутилки имаш?

Изведнъж от сянката някой отговори:

— Около трийсет хиляди.

На десетина метра от тях иззад стелажите се показва мъж. Беше със син блейзър със златисти копчета и бяла риза без яка. Кестенявата му коса беше пригладена назад, което я правеше да изглежда по-тъмна. Беше среден на ръст, пълен. Носът му като че изпъкваше на фона на иначе безличната физиономия.

— Какво държиш в ръцете? — попита загрижено Шпейер.

— А... това ли? — Мъжът подхвърли бутилката във въздуха, която се преобърна два пъти, и пак я хвана.

Шпейер зяпна от възмущение и целият се напрегна.

— Само не ми казвай, че е една от моите „Ротшилд Шато Мутон“, реколта 1942.

— „Шато Мутон“, 1941 е — отвърна непознатият с лек нюйоркски акцент. — Това не е ли годината, в която приятелчетата на баща ти нахлуха във Франция?

— Те не бяха приятели на баща ми, а и германците влязоха в страната през 1940. — Шпейер се приближи и изтръгна изключително скъпата бутилка от ръцете на мъжа.

— А аз си мислех, че е добре документирано как нацистите плякосват частната колекция на Ротшилд през войната. Вероятно е само незначително съвпадение, че синът на швейцарски banker притежава толкова много бутилки от същата тази рядка колекция.

— Мога да те уверя, че съм купил почтено всяка бутилка в тази изба — вече по-спокойно отговори Шпейер. — И то предимно с

хонорарите, които си ми давал, за да укривам огромното ти състояние от американското правителство.

Мъжът с нийоркския акцент се усмихна широко и показва идеално белите си зъби.

— Заслужил си си всеки цент, Йозеф. Какво ще кажеш да отворим една от тези бутилки и да отпразнуваме победата?

Банкерът се поколеба секунда и отвърна:

— Чудесна идея. Направо страхотна. — Кимна въодушевено. — Ще отида да го прелея, а през това време ще намеря нещо не толкова скъпо и по-подходящо за лошия ти вкус. — Шпейер се отдалечи и остави двамата американци насаме.

— Добре изглеждаш, Сай.

Сай Грийн беше роден в Ню Йорк през 1950 година в семейство на еврейски имигранти, избягали от Унгария след края на Втората световна война, когато комунистите окончателно закрепиха властта си в страната. Беше натрупал първия си милион едва двайсет и пет годишен, а първия си милиард — на трийсет и пет.

— Благодаря — отвърна Грийн. — Ваканцията ми се проточи по-дълго.

Рос се ухили, но не посмя да се засмее.

— Поздрави за изборната победа.

— Благодаря ти.

— Как върви помилването ми?

— Работим по въпроса.

— Работите по въпроса? Не ми звучи убедително.

— Сай, не мога да ти дам стопроцентова гаранция, че ще стане.

— Така ли? А защо преди три месеца, когато беше изпаднал в отчаяние, ми даде такава гаранция?

— Ситуацията е деликатна. Ако прибързаме прекалено много, може да имаме неприятности.

— Ако не побързаш, пак ще имаш неприятности. И то доста големи неприятности.

— Няма защо да ме заплашваш.

— Имам над един милиарда авоари, запорирани от американското правителство, компаниите ми в Щатите плащат петдесет хиляди долара на ден съдебни разходи, а аз самият не съм стъпвал в родината си четири години. Имението ми в Палм Бийч,

апартаментът ми в Ню Йорк, вилата в Бевърли Хилс — всички те бяха конфискувани от федералните. На собствените ми деца е забранено да влизат в дома си.

Комбинацията от скорошния триумф и алкохол дадоха на Рос повечко смелост от обикновеното.

— Ами трябваше да помислиш за това, преди да правиш бизнес с врага. Да не говорим за измамите и укриването на данъци.

— Не ми изнасяй лекции за тънкостите на транснационалните корпорации — сръза го ядосано Грийн. — Жертва съм на един фанатизиран прокурор.

— Ако наистина е така, трябва да се изправиш срещу него в съда, заобиколен от армия от високоплатени адвокати, и да докажеш, че ти си правият.

Грийн не беше свикнал да му държат такъв тон. Особено някой, който му беше безкрайно задължен. Щеше да избухне, когато Шпейер се върна с две чаши вино.

— Един ваш сънародник ми го продаде. „Кеймъс Винярдс“, каберне реколта 1994, специална селекция. Чудесно трапезно вино за някое твое барбекю. Но не и за мое парти.

Грийн взе чашата и отговори:

— Йозеф, защо не ни оставиш за няколко минути сами?

— Разбира се. Ще отида да пусна малко музика.

Когато домакинът се отдалечи достатъчно, Грийн се намръщи и каза:

— Ти или си пиян, или си си създал някакво абсурдно високо самомнение.

— Може би по малко и от двете — усмихна се Рос. — В края на краищата съм новият вицепрезидент на Съединените американски щати. — Вдигна чашата за тост.

— И как според теб стигна дотук? — попита Грийн. — Мислиш ли, че Джош щеше да те вземе за подгласник, ако тъстът му не му беше подшушнал? Неговият тъст... моят бизнес партньор.

— Сай, да не правим от мухата слон. Ние...

— Казах му, че ако те номинираме, ще си решим проблемите — прекъсна го Грийн. — И знаеш ли какво? Не стига, че с моя помощ те номинираха, ами трябваше втори път да ти спасявам задника. Сега е твой ред да върнеш услугата.

На Рос страшно му се искаше да е трезвен. Нямахше да е никак зле, ако водеше разговора на ясна глава.

— Сигурен съм, че твоят партньор доста ще се заинтригува, като разбере, че си поръчал да убият дъщеря му.

Грийн стисна зъби и отстъпи назад.

— А ти май си си въобразил, че нямаш никакво участие и вина за случилото се.

— Напротив, имам немалко участие. Едва не загинах.

— Ти си невероятен. По-самовлюбен си и от мен.

Рос отпи от виното.

— Ако питаш мен, ние и без това вече бяхме започнали да настигахме опонентите по резултат. Мисля, че и бездруго щяхме...

— Аз мисля, че си кръгъл идиот! Изобщо не настигахте никого, а дори и да беше така, те щяха да покажат фотографиите на Джилиан, тази малка курва. Всички щяха да видят как прави свирка на онзи проклет агент от Тайните служби. Американците може и да са си позагубили морала през последните години, но за нищо на света нямаше да приемат уличница за първа дама.

— Тези фотографии можеха да се окажат нож с две остриета и за опонентите ни, ако ги бяха публикували.

— Ти наистина си бил голям фантазьор. — Грийн се изсмя. — Трябва ли да ти напомням за онова телефонно обаждане месец след началото на кампанията? Питбулът, който ръководи кампанията ви, беше получил анонимно снимка на Джилиан в доста неприлична поза с онзи хубостник.

— Той беше агент от Тайните служби.

— Именно... а на гърба на фотографията някой беше написал: „Никога няма да спечелиш“. Помниш ли как реагира ти, когато ми се обади? Забрави ли, че буквално плачеше? И ако не ме лъже паметта, ти беше този, който произнесе: „Трябваше да убием кучката.“

Грийн беше с поне десетина сантиметра по-нисък от Рос и навири носа си в лицето му.

— Колкото искаш си вярвай, че нямаш нищо общо с това. Може би е добре за теб да се държиш така с другите хора, но когато си имаш работа с мен, не го прави. Ти си същият негодник като мен. Единствената разлика между нас е, че аз не си фантазирам.

— Аз съм посветил дванайсет години на държавната си служба и определено...

— Посветил си целия си живот единствено и само на себе си. Не си се кандидатира за Сената, защото си искал да помагаш на хората, а за да удовлетвориш егото си. Така че не ми пробутвай подобни глупости. Много добре знам какво представляваш, макар и ти самият да не си даваш сметка за това.

— Виж какво, Сай, поне прояви малко благодарност.

— Благодарност? За какво? Че съм удостоен с присъствието ти? Ти шегувах ли се с мен? Единственият човек, който трябва да прояви благодарност, си ти. Без моята помощ едва ли щяха да те избера. Ти не си си мръднал пръста. Ще ти покажа моята благодарност, когато уредиш да подпишат молбата за помилването ми до една седмица, смятано от днес.

Рос кимна.

— Работя по въпроса, но ще ми трябва повече време.

— Нямах повече време. Ти ме увери, че можеш да издействаш Хейс да подпише. Затова го накарай да го направи идната събота, когато разглежда другите молби.

— Така и ще направя. — За да промени темата на разговора, Рос попита: — Мъжът, когото нае... погрижи ли се за него?

— Действам по въпроса. Защо?

— ФБР знаят за него.

— Знаят ли, че той е атентаторът?

— Не, но не бива да оставяме нищо на случайността. Трябва да се отървем от него.

— Не се тревожи. — Грийн заканително размаха пръст срещу Рос. — Единствената ти грижа сега е моето помилване.

Рос отпи голяма глътка от виното и се усмихна. Нямахше никаква гаранция, че ще успее да уреди помилването на Грийн. Всъщност дори беше почти сигурен, че президентът Хейс ще го отхвърли категорично, без да се церемони. Което означаваше, че неговият приемник Джош Александър трябваше да започне мандата си с една доста сложна задача. И в двата случая нямахше да е никак лесно. В момента друго не му хрумваше. Той погледна Грийн в очите и вдигна чашата.

— За помилването.

— За помилването. Дватама чукнаха чашите си.

Вицепрезидентът се усмихна и наум добави: „И дано загинеш в някой трагичен инцидент преди идната събота.“

Рап внимаваше да не се показва на прозореца. Погледна през телеобектива и настрои фокуса. В полезрението му влезе втори мъж. Рап натисна с показалеца спусъка наполовина и дигиталният фотоапарат автоматично настрои фокуса. Натисна го докрай и направи две бързи снимки. Въздъхна и свали апарата, но продължи да наблюдава улицата.

Сбърчи чело и се запита на глас:

— Кой са пък тези?

Задаваше си този въпрос от няколко часа, но отговор така и не намираще. Беше изпратил снимките на Маркърс Дюмонд в Ленгли, за да ги прекара през системата за разпознаване, но досега нямаше резултат. Системата работеше добре, когато имаше възможност параметрите да се стеснят малко, но Рап нямаше никаква идея откъде са дошли тези хора или пък за кого работят. Каза на Дюмонд да започне с предположението, че са местни ченгета. Кибергеният проникна незаконно в базата данни на полицията на Лимасол, прерови личните досиета, но не откри нищо. После дойде ред на националната полиция и накрая на Гръцката национална разузнавателна служба. И отново не откриха нищо.

Рап беше идвал в Кипър и преди. Предимно в Никозия, столицата на гръцката част от острова. Североизточната част беше окупирана и контролирана от турците. Географски и исторически Кипър заемаше изключително ценно стратегическо място, като даваше възможност за надмощие в Източното Средиземноморие. Хиляди години наред за острова се бяха водили битки, най-вече заради предимствата, които той дава за контрол над морските пътища между Европа, Близкия изток и Северна Африка. През вековете финикийци, асирийци, гърци, перси, египтяни, римляни, араби, франки, венецианци, османски турци и редица други по-неизвестни народи

бяха контролирали острова. Заради значението му за търговските маршрути Кипър беше предпочитано място и от престъпниците. Пирати, търговци на роби и техните съвременни братовчеди: наркотрафиканти, мафиоти и отскоро терористите. След единайсети септември се разбра, че Осама бен Ладен е влагал парите си в кипърските банки. Островът се славеше с дълбокия си подземен свят и това само затрудняваше отговора на въпроса какви хора беше видял Мич.

Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че е забелязал трима души. А за едно ефективно проследяване се изискваха хора и скъпи играчки. В момента той изпитваше недостиг и от двете. Беше пратил Брукс да вземе Коулман и момчетата му от летището. Можеше да поиска от Кенеди да му изпрати допълнителни сили от посолството в Никозия, но подобен ход си имаше своите минуси. Най-вероятно посланикът щеше да си помисли, че ЦРУ провежда операция на негова територия, щеше да се разбеснее, да се обади в Държавния департамент и после цялата работа щеше да излезе от контрол. Ключът към успеха в подобни операции беше да останеш колкото се може незабелязан от радарите.

По отношение на играчките му се искаше поне да беше взел със себе си параболичен микрофон, за да може да чува какво си говорят тези типове. Но тъй като пристигнаха с граждански полет, реши двамата с Брукс да не се товарят много с техника. Достатъчно трудно беше да вкарат в страната пистолет, заглушител и два резервни пълнителя. Електронните подслушващи устройства, биноклите, фотоапаратите, радиоскенерите и параболичните микрофони заемаха много място и предизвикваха подозрение. Със сигурност новобрачните двойки не носеха със себе си такива неща на медения си месец. Коулман и хората му щяха да се погрижат за техниката под прикритието на филмов екип, оглеждащ място за снимки. Те имаха визитни картички с името на строителна компания, адрес в Бевърли Хилс и телефонен номер с код 310, на който обаче вдигаше една жена в Ленгли, Вирджиния.

Слънцето над Източното Средиземноморие залязваше. Оставаха най-много още десетина минути слънчева светлина. В тази част на стария град улиците бяха тесни, поради което по-голямата част от улицата и кафенетата бяха покрити с черни сенки. Хотелът беше на

четири етажа и Рап се беше настанил на последния. Връзката му в Истанбул беше съобщил, че човекът, когото търси, използва за параван компания под името „Ейд Лоджистикс Инк“. Офисът на фирмата се намираше на третия етаж на каменната сграда от другата страна на улицата. На първия беше кафенето, а на втория имаше агенция за недвижими имоти. Зад сградата нямаше пътеки и единственият начин да се влезе в нея беше отпред, през кафенето, и оттам за нагоре — по стълбите вдясно. Рап го знаеше, защото беше навестил агенцията за недвижими имоти по-рано през деня. Преди да слезе обратно по стълбите, се беше разходил до площадката между втория и третия етаж.

Някакъв възрастен мъж излезе от кафенето. По всичко личеше, че е собственикът. Завързал бяла престилка, той раздаде нареждания на сервитьорите. После тръгна по тротоара, приближи се до паркирания седан и се разговори с двамата в колата. Рап го виждаше за пръв път да говори с тях.

Всичките операции за наблюдение си имаха своите тънкости. И своя ритъм. Повечето от тях бяха адски скучни и досадни. Като да гледаш как съхне боята върху стената. Понякога обектът знаеше, че го следят, и се опитваше да приспи вниманието на наблюдателите, за да се измъкне. Така постъпваха истинските професионалисти. Човек можеше да ги наблюдава цял ден, без изобщо да подозира, че под носа му са оставили две пратки в тайници и са взели трета, предназначена за тях. Тези хора сякаш имаха очи и на тила си. Което беше отчасти вярно. Като Уейн Грецки талантливите хокеисти имаха „птичи“ поглед върху терена и знаеха къде се намира всеки един играч по всяко време. Великите разузнавачи имаха подобни способности, но ги прилагаха в много по-сложна, заплетена и несъмнено по-опасна игра. Те запомняха лица, обувки, панталони. Неща, които преследвачът трудно можеше да промени. Не обръщаха внимание на шапките, очилата и лицевото окосмяване. Нещата, които лесно можеха да се променят. Мислено архивираха в паметта си всяка физиономия, която минаваше покрай тях, и бяха нащрек не само за тези пред тях, но и за дебнещите ги отзад. Дори и за хората, които оставаха невидими за тях.

Малцина притежаваха подобни умения. Повечето изобщо не подозираха, че ги следят, но по-важното беше, че малко или много съзнаваха, че вършат беззакония. В много случаи в страните, в които

вършеха престъпленията, те като нищо можеха да се лишат от главите си. При подобно напрежение беше почти невъзможно да запазиш спокойствие и да се държиш непринудено и нормално. Независимо дали оставяха тайно съобщение, срещаха се със свръзката си или се подготвяха да отвлекат някого, винаги се получаваше едно и също. Езикът на тялото им се променяше — те ускоряваха крачка, а движенията им ставаха резки. Рап беше забелязал, че през последния час събитията ускори темпото си и в района на кафенето. Той внимателно наблюдаваше езика на тялото на собственика и на неговия събеседник, докато двамата бяха застанали до колата. Опитваше се да разчете за какво си говорят по устните им, но без успех. Все пак, изглежда, разговаряха на английски, което на Рап му се стори доста интересно.

Мобилният му телефон звънна. Апаратът беше оставен на леглото, но на Мич не се наложи да се отмества от прозореца, защото беше прикрепил към дясното си ухо миниатюрна безжична слушалка „Моторола“. Под дългата му коса устройството беше напълно незабележимо. Вместо по микрофон звукът се улавяше от вибрациите на ушния канал и черепната кутия. Той леко натисна слушалката.

— Какво става?

— Току-що кацнахме.

Беше Скот Коулман. Рап искаше да го попита защо са се забавили толкова, но не го стори. Вместо това даде инструкции на приятеля си:

— Брукс е наела син микробус и ви чака на завоя.

— Блокирани сме на пистата.

— Как така сте блокирани?

— До нашия портал е спрял друг самолет. Не можем да се приближим до входа, преди той да се разкара. После ще трябва да чакаме за багажа.

Рап продължи да наблюдава двамата на улицата. Едрият прегърна през рамо другия с престилката. В мига, в който онзи доближи ръката си до джоба на ризата на собственика, Рап натисна спуська на фотоапарата и направи шест снимки. Едрият потупа другия по бузата и го пусна.

Собственикът с престилката тръгна обратно към кафенето. Рап се намръщи. Погледна екрана на фотоапарата и върна няколко кадъра

назад. Увеличи изображението, докато не се видя какво е поставил единият мъж в джоба на другия. Банкноти, пари в брой. Обикновено ченгетата не постъпваха така. Особено в тази част от света, където можеха да те вкарат за седмица в затвора при първия удобен повод.

— Чу ли ме? — попита Коулман.

— Да. — Рап погледна към хоризонта. Над града бързо се спускаше мрак и когато слънчевата светлина напълно се скриеше, щеше да се случи нещо. — Накарай някого от хората ти да остане да чака багажа. Ти ми трябваш веднага тук.

8

Рецината е гръцко вино, което се консервира в борова смола. За някои полупобъркани гръцки националисти това е виното на боговете. За всеки друг, опитвал прилично френско бордо, тя наподобява на вкус терпентина. Газич мразеше рецината, Андреас — също. Обещанието на стария, че ще му запази бутилка рецина, можеше да се приеме като неуместна шега. Майтап между приятели. Андреас обаче прекъсна преждевременно разговора и не можа да чуе отговора на наемателя си. А дори не се засмя и не изчака да чуе реакцията на Газич. Това не беше типично за него. Той обичаше да се закача с другите, да ги взима на подбив. Нещо не беше наред и Газич го предчувстваше. Къщата му се намираще на един от хълмовете в покрайнините на Лимасол. Босненецът помисли дали да не отиде първо там, но не се поддаде на изкушението. Накара шофьора на таксито да го закара в офиса и да кара по-бавно. Веднага забеляза мъжа зад волана на паркираната кола и другия, застанал на тротоара. Газич помоли шофьора да го откара в хотел „Аматус Бийч“, където си взе стая, изкъпа се и започна да обмисля следващия си ход.

Босненецът не беше от хората, които лесно избухват. Гневът нахлуваше у него постепенно. Така и стана, докато вечеряше сам на балкона на хотелската си стая. Вече нямаше никакви съмнения, че задниците, които го бяха наели, са решили да го изиграят и да не спазят дадената дума. Вероятно беше обявен за издирване от полицията, но шансовете бяха незначителни. Газич беше проследил по статиите във вестниците разследването на ФБР и никъде нямаше и дума, че ченгетата търсят атентатор с неговите отличителни черти. Информацията, идваща от Вашингтон, говореше за това, че федералните подозират за извършването на атентата едновременно няколко терористични групи. Босненецът не беше имал вземане-даване с ФБР, за да може реално да прецени възможностите им, но едно знаеше със сигурност — невъзможно беше да водят разследване, без да изтече информация в пресата.

Най-разумното беше да избяга и да се покрие. Имаше над три милиона долара, скътани в различни банки из Европа и Средиземноморието. Ако ги инвестираше умело, можеше да прекара остатъка от живота си в безгрижие и охолство в някоя страна от Третия свят. Но с времето се беше привързал към Кипър. Къщата, офисът, либералните банкови закони. Идеално място. Островна нация, вгълбена в себе си. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се засилваше гневът му. Ядосан беше не само на поръчителя, решил непочтено да се отърве от него, но и на самия себе си. Защо толкова бързаше да прибере хонорара? Отговорът беше очевиден. Парите. Не трябваше да забравя старата поговорка — много хубаво не е на хубаво.

Трябваше да има предвид и Андреас със семейството му. Представяше си на какъв натиск е изложен хазяинът му. Те бяха добри хора и си изкарваха честно прехраната. А сега бяха въвлечени в неговата драматична игра на живот и смърт. Най-лесното щеше да е да напусне острова. Да се качи сутринта на първия ферибот и да забрави за Кипър, за имуществото си и за приятелите си тук. Но вече беше уморен да бяга и да се крие. Десет седмици беше правил само това — да си опакова и разопакова багажа. Бягството може и да беше най-умният вариант, но и най-страхливият.

Газич не беше страхливец. Никога не беше давал повод за такива съмнения. Той беше търсач на тръпка, на силни усещания. Човек, който се нуждаеше от действие и динамика. Който най-често избираше най-трудния път и никога не се пускаше по течението. Трябваше да докаже, че той е царят на джунглата. Във Вашингтон беше отишъл на лов за слонове. Тук, в Кипър, щяха да си разменят ролите и той щеше да е преследваният.

Главната му цел беше да оцелее. Второстепенната — да убие тези двамата, без да предизвика подозрението на местните власти. Поредният труп, хвърлен в морето, не значеше нищо. От друга страна, двама убити на тротоара пред кафенето на Андреас можеха да окажат благоприятен ефект върху бизнеса. Така или иначе задачата му беше да открие наелите го и да им види сметката. Само така можеше да приключи с това. Проблемът беше как да остави жив един от тези двамата, докато изтръгне от него полезна информация.

Газич погледна часовника си. Беше събота вечерта, което за Лимасол означаваше, че скоро десетките барове и дискотеки ще се

пукат по шевовете. Трябваше да се отбие на едно място и когато се върнеше в кафенето, всичко щеше да е минало по мед и масло. Тези двамата нямаше дори да разберат какво ги е сполетяло.

Когато мракът се спусна над старата част на града, всичко се оживи. От кафенетата се понесе музика, хората тръгнаха във всички посоки, подобно на мравки, пресичайки улиците, карайки скутери, пътувайки с таксите и коли. Навсякъде се чуваха смях и оживени разговори. Хората се редяха пред заведенията, за да чакат за свободна маса. Рап остана на тъмно в стаята си. Прозорецът беше голям почти колкото врата и се отваряше навътре. Отвън беше ограден с черен парапет от ковано желязо, който създаваше илюзията за балкон.

За да запази бдителността си, на всеки петнайсет минути той правеше лицеви опори или коремни преси. Алтернативата беше да изпие промишлено количество кафе, но това неминуемо щеше да е съпроводено с чести ходения до тоалетната. Така или иначе трябваше да свали няколко килограма, натрупани в периода на шестмесечния разгулен живот. Огледа от единия до другия край улицата и отбеляза всяка кола и пешеходец. Специално внимание Рап отдели на онези, които се бяха запътили към кафенето срещу прозореца, и естествено, на мъжа, седнал в колата до кафенето. По-рано през деня беше забелязал други двама да слизат от асансьора във фойето на сградата. Докато не пристигнеше подкреплението, можеше само да седи и да чака. Откакто Коулман и хората му бяха кацнали, той беше разговарял с него два пъти. Хората му най-накрая се бяха качили в микробуса на Брукс и сега пътуваха насам.

Рап си погледна часовника. Беше девет часът и осем минути. Всеки момент трябваше да пристигнат. В другия край на улицата кола изсвири с клаксон. Седнал пред отворения прозорец, той се обърна нагам и огледа обстановката. В средата на едностранната улица стояха мъж и жена. Мъжът беше сграбчил за яката шофьора на таксито, разтърсваше го и му крещеше на гръцки. Рап забеляза трети човек да се приближава по тротоара от другата страна. Нещо го накара да го огледа по-внимателно. Непознатият беше с протрити и избелели дънки, маратонки, синьо яке и бейзболна шапка с надпис „Джон

Диър“. Бейзболната шапка беше нахлупена над очите, а яката на якето беше вдигната. Освен това беше пъхнал ръцете си в джобовете, навел ниско глава. Бавно, почти незабелязано, той мина на другия тротоар. Рап си спомни за двайсет и седем секундния запис от охранителната камера в „Старбъкс“. Друг на негово място не би разбрал много от записа, но за Рап си беше истинско съкровище, наситено с ценна информация. С тези кадри мъжът, купил си еспресо, буквално си беше подписал присъдата.

На пръв поглед мъжът на записа се държеше и изглеждаше съвсем непринудено. Рап обаче гледаше нещата от друг ъгъл. Подобно на фокусник, наблюдаващ изпълнението на друг фокусник, Мич знаеше къде да гледа. Самият той нееднократно се беше озовавал в подобни ситуации — на мисия в чужда страна, изчаквайки да удари часът за действие. И беше постъпвал почти по същия начин: нахлупена бейзболна шапка, за да скрие лицето му от камерите, видимо спокойно поведение, но в същото време нащрек. С непрекъснато шарещи очи в търсене на евентуалната заплаха.

„Ти ли си това, Александър?“ — прошепна Рап.

Без да сваля очи от мъжа, той вдигна фотоапарата и направи няколко снимки. Мигът на истината приближаваше. Дали щеше да завие към кафенето и да влезе в офиса си, или първо щеше да заобиколи по другата пресечка и да провери за преследвачи? Много добре знаеше как ще постъпи непознатият и дори малко се разочарова, когато се спря пред кафенето и заговори възрастния хазяин. Рап внезапно се развълнува. Този човек му трябваше жив. Непознатият беше застанал с гръб към Мич и той можа да различи бялото лого на „Адидас“ на гърба на якето. Погледът му се плъзна към мъжа, седнал в паркираната кола на не повече от десет метра от кафенето — беше застинал на седалката.

Човекът с якето „Адидас“ запали цигара и продължи да разговаря с по-възрастния от него, накрая го разцелува по двете бузи и си тръгна. Всичко съвпаднаше със записа от камерата освен цигарата. Но пък в Щатите нямаше да му позволят да пуши, докато чака на опашка в „Старбъкс“. Непознатият си проправи път сред няколкото човека, които чакаха да влязат в кафенето. Рап леко се отпусна, но не го изпуснаше от очи. Сваля фотоапарата и се запита дали наистина

това е типът, който търсеше. Или преиграваше с отличителните белези. Разтърка очи и отново погледна часовника си.

Когато отново вдигна глава, на улицата се случи нещо неочаквано. Мъжът с якето внезапно тръгна към паркираната кола със седящия в нея. Рап светкавично насочи фотоапарат и натисна бутона за автоматично фокусиране. Уличните лампи хвърляха достатъчно светлина, за да вижда случващото се, но може би нямаше да се получат ясни снимки. Изведнъж тайнственият пешеходец помахна на седящия в колата. Приблужи се, наведе се и промуши глава през отвореното стъкло на шофьорското място. Улицата беше еднопосочна и колата беше паркирана от страната на кафенето. Мъжът седеше на предната седалка. Рап разбра какво става едва секунда или две преди това. Нагласи обектива на най-голямото увеличение и задържа натиснат пръста си върху спусъка. Дигиталният фотоапарат защрака със скорост шест кадъра в секунда. На слабата светлина видя как непознатият с якето бръкна в колата и после нещо проблесна за кратко. Не като проблясък от фотографска светкавица, а жълт проблясък от цев на оръжие. Рап свали пръста от спусъка и остана напълно неподвижен. Не искаше да изпусне нито миг. Минаха три, пет секунди. Рап преброи до десет, но мъжът с шапката продължаваше да стои наведен на стъклото, да говори и да ръкомаха, сякаш разказваше някаква вълнуваща история.

Мич свали фотоапарата. „Говориш с мъртвец, а? — каза си и поклати глава. — Стоиш там и се преструваш, че нищо не е станало, а после бавно ще прибереш пистолета и ще си тръгнеш.“

Най-добрият експерт по антитероризъм в ЦРУ гледаше с нескрито професионално възхищение действията на непознатия. Подозренията му се потвърдиха. Терористите, поръчали убийството на Александър и Рос, не бяха доволни от работата на Александър Декас и сега искаха да се отърват от него. Доста често срещана практика в този бранш. В известен смисъл споразумението приличаше на ситуацията, в която мъжът зарязва съпругата заради любовницата си. Фактът, че същият мъж после изневерява на любовницата си — жената, с която първоначално е изневерявал — не би трябвало да изненадва никого, още по-малко любовницата.

Убиецът се изправи и отстъпи от колата. Помахна отново на седналия вътре мъртвец и тръгна по улицата натам, откъдето беше

дошъл. Рап бързо хвърли поглед към кафенето, за да провери дали някой няма да го проследи. Едрият, когото беше забелязал по-рано през деня, не се виждаше никъде. Появи се само възрастният собственик. Рап насочи вниманието си към мъжа с бейзболната шапка. Очакваше да свие зад ъгъла и да се изпари, може би да изхвърли якето и шапката и да се върне за останалите двама, ако евентуално се появят. Изкушението да го проследи беше силно, но при толкова много въпросителни щеше да е крайно глупаво да го стори. Това беше кварталът на Декас. Той познаваше всяко ъгълче и всяка дупка тук, а и не се знаеше дали някой не му помага.

Убиецът изненада Рап, като влезе в последната сграда по улицата. Приличаше на жилищна кооперация.

— Какво, по дяволите?... — промърмори Рап.

Огледа сградата и мислено си отбеляза прозорците, в които светеше. След трийсет секунди нищо не се промени — нито светна друг прозорец, нито лампата изгасна в някой от светещите. Воден от инстинкта си, той отстъпи от прозореца две крачки назад. Ако този тип имаше прибор за нощно виждане, сега сигурно седеше в някой от тъмните апартаменти и гледаше към хотела. Ако Рап беше на мястото му, щеше да направи точно това. Отмести се настрани от прозореца и започна да преглежда снимките на екрана на фотоапарата. Когато стигна до необходимия му кадър, увеличи светлината. Качеството не беше много добро, но можа да различи ръката, която непознатият беше промушил през прозореца в колата. Върна се на предния кадър, с блясъка от изстрела. Всичко си дойде по местата. Рап ясно различи пистолета със заглушител.

Това определено беше Александър Декас. И ако той знаеше за мъжа в колата, вероятно знаеше и за другите двама, които го търсеха. Значи целта му беше или да се опита да ги избегне, или съзнателно да ги ликвидира. Съдейки по видяното, по-скоро беше второто. Но защо влезе в жилищната сграда? Отново си припомни едрия, който през деня беше пъхнал парите в джоба на собственика на кафенето. Собственикът явно не гореше от желание да разговаря с бабайта. По-скоро го бяха притиснали да приеме. Сигурно го бяха заплашили. Старият трябваше да избира: или да се обърне към властите, или да предупреди наемателя. А ако наемателят беше Александър Декас, или както му беше истинското име, и старецът знаеше с какво се занимава

той, поради каква причина не би го предупредил? Рап току-що беше видял с очите си как въпросният се беше отървал от преследвача си в оживен търговски район, без да предизвика и най-малко подозрение.

Мислите му бяха прекъснати от телефона. Сигурно беше Коулман или Брукс и затова натисна бутона на слушалката.

— Къде сте?

— Мич, Маркър е.

Маркър Дюмонд беше компютърният експерт, който работеше в областта на борбата с тероризма в Ленгли.

— Какво има? — попита го Рап.

— Току-що говорих с един колега от ДЖСЕ. — Дюмонд визираще Дирексьон Женерал дьо ла Секюрите Екстериор — Генералната дирекция за външна сигурност или най-реномираната френска разузнавателна служба. — Имат сведения за този Александър Декас. Твърдят, че истинското му име е Гаврило Газич и че се шлифовал в занаята по време на войната там.

Рап надникна отново през прозореца.

— Чудесно. Какво друго ти казаха?

— Издирван е от Юготрибунала в Хага.

— За военни престъпления? — Чутото донякъде изненада Рап.
— На колко години е?

— На трийсет и пет.

— Той не може да е имал висок чин, когато в средата на деветдесетте там се избиваха едни други. — Провери прозорците на жилищната сграда от другата страна на улицата. — За какво им е човек, който е бил толкова ниско във военната йерархия?

— Бил е снайперист. Застрелял е най-малко петдесет цивилни, когато бяха обсадили Сараево.

Рап се напрегна за част от секундата, после спокойно се отмести от прозореца. Трябваше му няколко секунди, за да си поеме дъх, след което изруга на глас.

— Какво ти става? — попита Дюмонд.

— Следващия път започни от тази част.

— Коя част?

— Няма значение. Какво друго имаш за него?

— Според слуховете е действал в Африка, предимно в източната част... Судан, Етиопия, Уганда. Но нямат никакви конкретни

доказателства.

— А снимка имат ли?

— Да, но не е много добра.

— Става ли да я сравним със записа от камерата?

— Не напълно, но има прилики.

— Добре. Прати всичко на Африканския отдел и виж какво могат да изкопаят те.

— Дадено.

— И виж дали не можем да получим доказателствения материал, с който разполагат в Хага. Искам да разбера колко е добър.

— Още сега ще се заема. — Браво на теб, Маркърс. Доволен съм. Рап натисна бутона и затвори. Много малко неща можеха да го изкарат от равновесие, но едно от тях бяха снайперистите. Подли и коварни негодници. Добрите професионалисти можеха да те убият от километър и половина. Подобни схватки не бяха никак честни. Той остана да седи неподвижно в тъмната хотелска стая и обмисли новата информация. Дали този тип беше разбрал, че Рап го търси? Повероятно не. Рап беше действал предпазливо и освен екипа на Коулман и няколко подбрани хора във Вашингтон никой друг не знаеше за операцията.

Дали и другите не бяха работили с Газич в миналото? Може би, но едва ли. На този вид убийци се налагаше да работят като самотни вълци. Не можеха да си позволят да се доверят на никого. Рап ги беше срещал и преди: бивши военни или партизани, които винаги се представяха по-добре, действайки поединично. Рап добре го знаеше, защото и той беше един от тях. Имаше и такива, които в ЦРУ евфемистично наричаха „разбойници“. Хора, които идваха от средите на организираната престъпност и наркокартелите. Те обикновено не действаха сами, а се движеха на глутници като хиени.

Старецът — той беше ключът. Тези бандити, които и да бяха, го бяха притиснали. Като всеки грък той се беше съгласил с условията им, кройки в същото време план как да ги прати на оня свят. Беше предупредил наемателя си, който пък случайно беше наемният убиец, когото типовете търсеха. И сега, изглежда, проблемът се решаваше по доста категоричен и радикален начин. Какъв щеше да е следващият ход на Газич? Ако наистина беше обучен снайперист, пред себе си имаше десетки варианти. Само при мисълта, че той може да седи сега

на покрива на жилищната сграда с далекобойна снайперска пушка, Рап настръхна.

Беше забелязал, че другите двама като че не бяха така дисциплинирани като Газич. Седяха някъде наоколо със запалена лампа, гледаха телевизия и чакаха техният човек на улицата да ги извика, когато се появи обектът. Рап се приближи до рамката на прозореца и надникна надолу към колата. Силуетът на мъртвия мъж, седнал отпред, се виждаше смътно. Нищо не се беше променило. Някой не беше забелязал трупа. Рап надникна иззад стената и огледа покрива на отсрещната сграда, в която преди няколко минути беше влязъл Газич. Всичко изглеждаше нормално. Поне доколкото знаеше той, добрият снайперист нямаше проблеми да маскира позицията си. Хрумна му, че останалите двама може би вече също са мъртви. При подходящ ъгъл и ако прозорецът им беше отворен като този на Рап, за снайпериста щеше да е много лесно.

Рап отново огледа покрива, когато някакво движение привлече вниманието му. Някой се размърда на покрива на съседната жилищна сграда. Стаята на Рап беше на четвъртия етаж на хотела. Всичките постройки наоколо бяха на по три етажа и плоските им покриви бяха раздалечени един от друг само на метри. Отново забеляза движение. Някой се движеше отляво надясно към кафенето. Мич се надвеси от прозореца, за да разгледа по-добре прокрадващата се фигура. Човекът скочи от единия покрив на покрива на сградата, в която се намираше офиса на Газич.

Рап се усмихна. Инстинктите и този път не го бяха подвели. Когато през деня оглеждаше сградата, се запита защо човек би си избрал помещение за офис на третия етаж на сграда без пътеки отстрани или отзад. Единственият начин да се влезе вътре беше през входа отпред. Немислимо беше професионалист като Газич да се остави да бъде притиснат в ъгъла без резервни изходи за бягство. Отговорът през цялото време е бил под носа му — пътят за бягство минаваше през покрива. Оттам Газич имаше предостатъчно възможности за действие.

Рап се вгледа в мрака с надеждата отново да долови движение, но уви. Покривът беше осеян с климатици и вентилационни тръби. Сигурно Газич се криеше зад някоя от тях или пък беше пропъзлял до ръба. Изведнъж прозорецът вляво на третия етаж светна. Секунди по-

късно зад завесите се очерта мъжки силует. Значи люкът се намираше зад някой от климатиците.

„Но защо светваш лампата?“ — отново си зададе въпрос Рап.

Мъжът се раздвижи напред-назад, изчезна, после отново се показа. Изглежда, събираше нещо. И така да беше, Газич със сигурност знаеше, че го следят. Не, подобно нещо не беше логично. Спокойно можеше да се промъкне в тъмното, да си светне с малко фенерче с големина на писалка, да си вземе каквото му трябва и да се измъкне пак през покрива. Никой нямаше да разбере, че е влизал.

Тогава Рап разбра, макар и малко късно. Трябваше бързо да стори нещо. Грабна телефона от леглото, набързо си облече якето и се втурна към вратата.

„Руснаци — изръмжа под носа си Газич. — Проклети руснаци.“ Той стоеше леко приведен, разперил ръце пред отворения прозорец на колата, стиснал пистолет, който минувачите не можеха да забележат.

Газич мразеше руснаците почти колкото мюсюлманите. Двете групи бяха унищожили родината му: мюсюлманите с тяхната ретроградна религия и руснаците с арогантността и поведението си, с безбожната си политика. Босна сега щеше да е много по-просперираща, ако я бяха оставили на мира. Но, разбира се, те не го сториха. Мюсюлманите нахлуха от югоизток, а руснаците — от североизток. Мюсюлманите бяха напредвали бавно през вековете, докато руснаците окупираха всичко след Втората световна война и наложиха властта си със сила. Докато Западна Европа процъфтяваше, комунистическа Югославия страдаше. Сега руснаците си бяха отишли, а мюсюлманите или бяха избити, или бяха избягали в другите страни.

Газич погледна трупа и едва се сдържа да не се изплюе върху му. Никак нямаше да постъпи умно, ако оставеше свое ДНК на местопрестъплението. Беше застрелял мъжа в сърцето — веднъж, после още веднъж, защото много се ядоса. Искаше да го уцели в главата, но предвид оживената улица не беше за препоръчване. Този тип дори миришеше като руснак. Вонеше на евтин одеколон и цигари без филтър.

„Какъв си ти — от КГБ или от руската мафия? Не че вече има някакво значение. Трябваше да те прострелям още веднъж“ — мърмореше Газич.

Той не знаеше какво го беше ядосало повече: народността на мъжа или че наелите го за задачата в Щатите толкова много го бяха подценили и бяха пратили руснак да го убие. Газич спокойно си дръпна от цигарата и затъкна пистолета в колана на панталона. С другата ръка закри ръкохватката на оръжието с полите на самото си. На седалката лежеше двуканална портативна радиостанция и той реши, че може да му е от полза. Прибра я в джоба, изправи се и отстъпи от

колата. Помаха на мъртвеца и в същото време напъха по-навътре пистолета. Погледна към хотела от другата страна на улицата, вляво от него. Половината стаи светеха.

През деня тайно се беше отбил до собственика на кафенето. Беше влязъл през градината, макар че руснаците едва ли разполагаха с достатъчно хора да наблюдават едновременно офиса му и къщата на стареца. Газич се извини на Андреас, задето го е забъркал в това. Хазяинът прие извинението и охотно се съгласи да помогне с каквото може, за да се отърве от тези руснаци. Разказа на Газич всичко, каквото знаеше, включително и че бяха наели две стаи на третия етаж на хотела срещу кафенето.

След бърз оглед на прозорците босненецът заключи, че са доста мързеливи, както беше очаквал. Никой не наблюдаваше улицата. Кой ги знаеше тези руснаци, сигурно вече се бяха напили до козирката. Той пъхна ръце в джобовете и тръгна по улицата, докато в него кипеше още по-силен гняв. Искаше му се да отиде в хотела, да влезе с гръм и трясък в стаята им и да им пръсне главите. Но колкото и да беше голямо изкушението, трябваше първо да си поприказва с тях и да разбере кой ги е изпратил.

Двайсетина метра по-надолу Газич влезе в жилищна сграда и се насочи към последния етаж. В дъното на сградата беше стаичката на чистачката, с метална стълба, закрепена с болтове към стената. Босненецът се качи по стълбата и отвори люка, водещ към покрива. Надигна се, прехвърли се на покрива и затвори люка след себе си. После тръгна към офиса. През цялото време се движеше приведен. Не защото се притесняваше, че някой ще го види, а защото не искаше да се заплете в някой простор за пране. Минута по-късно коленичи до люка на неговата сграда. Вдигна го и се потопи в тъмнината. Озова се в централния коридор в дъното на сградата. Тръгна към предната част и извади мобилния си телефон. Набра номера на кафенето и след няколко позвънявания вдигна една от дъщерите на хазяина му. Половин минута по-късно слушалката беше предадена на бащата.

— Ало?

Андреас го беше предупредил, че телефоните се подслушват, но на Газич вече не му пукаше.

— Андреас, аз съм, Александър. Как си? — Пъхна ключа във вратата на офиса си и го завъртя.

— Страхотно, приятелю. Ще дойдеш ли да ме видиш?

— Да. Всъщност в момента съм в офиса си. — Газич запали лампата. — Имам още малко работа и ще сляза да пийнем по едно.

— Добре, тогава ще се видим по-късно.

Газич прибра телефона и огледа офиса си. Всичко беше разбъркано, не както го беше оставил. Разбира се, бяха се опитали да върнат вещите по местата им, но го бяха направили твърде неумело. Освен това надуваше и миризмата на техните цигари. Толкова бяха самоуверени, че дори бяха пушили, докато са ровили из нещата му. Газич продължи с огледа. В помещението имаше голямо дървено бюро, а върху него лампа, компютър и телефон. По стените имаше рафтове с книги. Босненецът се обърна назад към вратата. И тогава забеляза нещо. Сензор за движение, поставен ниско на пода.

— Много добре — изрече. — Значи ще приключим по-скоро отколкото очаквах.

Извади радиостанцията и я закачи на колана. После придърпа закачалката за палта до бюрото и включи лампата. Радиостанцията изпука и мъжки глас заговори на руски. Газич не знаеше руски, но не му и беше необходимо. Допускаше какво питаха. На етажерката до бюрото в зарядно устройство бяха включени две подобни радиостанции. Той взе едната и я настрои на канала на тази на мъртвия руснак. Приблужи ги на сантиметри една до друга и натисна бутоните за предаване. Последва изключително дразнещо слуха пищене.

Пусна бутоните за предаване и се върна в коридора. Затвори вратата с матирано стъкло и огледа произведението си. Силуетът със сакото и шапката, закачени на закачалката, не беше идеален, но щеше да ги обърка. Радиостанцията отново забуча — сърдит глас закрещя на руски думи и изрази, които Газич предположи, че са доста нецензурни. Босненецът отново доближи двата апарата и пусна следващия шумов залп. Приблужи се до прозореца и натисна още веднъж бутона. Впери поглед във входа на хотела от другата страна на улицата. Пет секунди по-късно оттам изскочиха двама едри мъже и едва не събориха един минувач. Единият от тях още се опитваше да облече сакото си, а приборият в раменен кобур пистолет ярко контрастираше на фона на бялата му риза.

С чисто професионално отвращение Газич поклати глава и се приготви за засадата.

11

Рап нагласи телефона си само на вибрация, набра номера на Коулман и го пъкна в предния джоб на якето. С дясната ръка хвана дръжката на вратата, а с лявата извади пистолета „Глок 19“. Погледна в шпионката дали някой не го дебне на вратата. С готово за стрелба оръжие той отключи и отвори вратата. Късият заглушител правеше цевта със седем сантиметра и половина по-дълга. Набързо провери коридора, прибра пистолета в специално ушит за целта джоб от дясната вътрешна страна на якето и продължи напред. Вместо към асансьора се насочи към стълбите. В слушалката му се обади Коулман:

— Според Брукс ще се забавим поне с пет-десет минути. Движението е много натоварено.

— Както е тръгнало, всичко ще свърши, докато дойдете.

Рап тъкмо стигна първото стъпало и чу шум, който идваше отдолу.

— Какво искаш да кажеш? — попита Коулман.

Той не отговори. Двама мъже изскочиха на стълбите от долния етаж. Единият от тях говореше високо на руски. Беше този, който напъха пачката в джоба на стареца. Точно от това се страхуваше Рап. Газич вече беше убил един от тях и сега примамваше двамата в капана.

— Какво става? — попита Коулман.

Мич изчака двамата да слязат по-надолу и прошепна:

— Мисля, че попаднахме на недоволен клиент.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Ще ти обясня, като дойдеш. — Рап тръгна надолу. — Ако дотогава съм жив.

— По-бавно, Мич. Нищо не ти разбирам.

— Кажи на Брукс да се обади на Маркърс и той да обясни кой е Декас. Кажи му също, че типовете на снимките са руснаци. — Стигна до следващата площадка.

— Ти къде си?

Той надникна през пролуката между перилата — двамата бяха един етаж по-надолу.

— В момента съм в хотела и следвам двама руски идиоти, на които скоро ще им видят сметката.

— Изчакай ни.

Мъжете влетяха във фоайето на хотела.

— Мога и сам да се грижа за себе си, не мислиш ли? — Рап взе останалото разстояние по две стъпала наведнъж, след като беше останал сам и нямаше опасност да го чуят.

— Не ме разбра правилно. Без подкрепление си и не знаеш какво може да те чака там. Не бих го нарекъл разумно решение от тактическа гледна точка.

Мич се изсмя.

— Ама вие „тюлените“ сте такива пъзльовци.

— Не ми се прави на мъжкар точно сега. Изчакай още няколко минути.

Когато Рап стъпи на първия етаж, чу как Коулман извика на Брукс да натисне педала до дупка. Набрал инерция, бутна вратата и се озова във фоайето.

— Само две минути, а? — примоли се Коулман.

— Съжалявам, но ще изпусна влака. Трябва да се погрижа тези идиоти да не се избият един друг.

Той тръгна спокойно из фоайето, за да не привлече внимание. Не беше трудно поради факта, че всички зяпаха двамата бабаити, които тъкмо излизаха през въртящата се врата.

— Само стой на линия — каза Рап. — Ще те имам предвид.

Усмихна се на пиколото. Отвън пред хотела единият руснак беше спрял по средата на улицата и се опитваше да накара приятеля си в паркираната кола да погледне към тях. Другият руснак вече беше пресякъл на отсрещната страна и му крещеше да върви с него. Рап продължи да излага на Коулман ситуацията, докато чакаше да пресече. Двата руснаци си пробиха грубо път през чакащите за заведението хора. Рап мина вляво и пресече между редица от паркирани скутери, като избягна чакащите от опашката. Докато всички клиенти бяха още под впечатлението от грубостта на двамата невъзпитани мъже, той прескочи избелялото и провиснало кадифено въже, което отделяше

кафенето от останалата част на тротоара. Внимателно тръгна между масите и наведе глава, за да не си извади очите в разпънатите чадъри.

Погледна към входа на заведението, дали старецът не е там, но собственикът не се виждаше никъде. Събитията щяха да се развият по два начина. Единият добър, другият лош. Рап още не знаеше как да подходи, но имаше представа как би протекла схватката. Руснаците вече влизаха през вратата на ресторанта. Той видя как се заизкачваха по стълбите вдясно от входа. Предпазливо се промъкна вътре, но не ги последва. Да тръгне без подготовка по стълбите, означаваше да поеме сериозен риск да бъде застрелян, което най-вероятно щеше да се случи с тези двамата. Отпред старецът разговаряше с клиентите на една от масите, но беше очевидно, че вниманието му беше насочено другаде — той непрекъснато поглеждаше към стълбите. Рап се обърна наляво. Между бара и предния прозорец-витрина имаше две маси. Барът беше дълъг поне десет метра и заемаше около една трета от ресторанта. Отзад в дъното и вдясно от него имаше още маси. Клиентите се тълпяха край бара и всеки от тях имаше чаша в едната ръка и цигара в другата. Беше доста шумно. Стените бяха с мазилка, подът беше покрит с плочки. Масите, както и част от облицовката бяха от дърво. Доста твърди повърхности. Рап се усмихна, извини се на хората и взе да си проправя път през тълпата, като непрекъснато следеше обстановката в огледалото зад бара. Над и под огледалото бяха закачени два рафта с бутилки алкохол, но в него той можеше да наблюдава едновременно стареца и стълбите. Рап не чу никакъв шум, но забеляза как огледалото и бутилките се разтресоха за миг. Секунда след това течността в бутилките отново затанцува. Рап въздъхна. Вече имаше един мъртъв, а може би и двама.

С лявата ръка машинално натисна бутона за включване на хронометъра на часовника си. Следващо поред беше дишането. То автоматично се настрои на равномерен, почти хипнотичен ритъм. Рап беше сигурен, че кратките трусове бяха резултат от падането на двамата руснаци на пода, след като бяха улучени от Газич. Дали босneneцът вече не се катереше по покрива, за да избяга? Едва ли. Начинът, по който беше застанал до колата, след като застреля първия си преследвач, говореше за това, че е прекалено хладнокръвен и спокоен, за да си плюе на петите. А пък трябваше да се има предвид и полицията. Ако оставеше труповете на пода, рано или късно щяха да

дойдат ченгета с много въпроси за изясняване. По-скоро щеше да остане и да почисти.

Някой горе още беше жив. В интерес на истината можеше да са и тримата, но на Рап му се искаше да е Газич. Той беше човекът, стоял на улицата в Джорджтаун в онзи ден. Някой го беше наел да извърши пъкленото дело и сега се опитваше да го ликвидира. Мич се нуждаеше от тази информация и с крайна предпазливост едва ли щеше да я получи. В живота съществува един израз: затишие след буря. Във войната това е спадът на напрежението след битката. Някои го наричат спад на адреналина. Елитните воители редовно и методично тренират за този момент, за да са в състояние да препрограмират организма си и да преодолеят този емоционален спад. Чрез непрекъснати повторения и упражнения им се внушава, че в тези минути трябва да сменят празните пълнители, да почистят оръжието си и да се подготвят за следващата битка. Газич не беше елитен воин. Той беше снайперист и наемен убиец. В момента със сигурност го вълнуваха други неща.

Рап реши да се качи. Стига толкова чакане и наблюдаване от страни. Единственият проблем беше колко още да изчака. Поне минута. За този кратък отрязък от време адреналинът у босненеца щеше да спадне.

Старецът се раздвижи. Рап не го изпускаше от очи. Излезе отпред пред ресторанта. Едната от сервитьорките понечи да го попита нещо, но той махна с ръка и се насочи право към стълбите. Рап погледна часовника си и започна да се отдалечава от бара. Прикри с ръка устата и носа си и примига, сякаш щеше да кихне. Вместо това обаче незабелязано съобщи по микрофона: „Отивам в офиса му.“

Стъпалата бяха покрити с балатум. Бели и черни квадрати с черни гумени кантове по ръбовете на всяко стъпало. Отляво и отдясно квадратите бяха в добро състояние, но в средата бяха толкова износени и изтъркани, че вече беше започнал да се вижда долният слой на балатума. Рап се усмихна на две жени, които стояха в подножието на стълбите. Хвана любезно за рамото едната и се промъкна между тях. Продължи да се движи вдясно. Така вдигаше по-малко шум и оставаше незабелязан, докато не излезеше на площадката. Бързо се изкачи до първата площадка.

Предположения — най-често всичко се свеждаше до тях. Професионалните прогнози, основаващи на реалния боен опит, даваха

голямо предимство в подобни ситуации. Рап си представи какво се случва горе, докато внимателно стъпваше по стълбите. Старецът беше висок около метър и шейсет и пет и тежеше близо сто килограма. На всичкото отгоре, докато вървеше, тежестта на тялото му падаше предимно на дясната страна. Краката му сигурно бяха в окаяно състояние от стоенето по цял ден и носенето на товари от по двайсетина килограма. До следващите стъпала сърцето и дробовете му със сигурност щяха да изнемогват. И като се добавеше стресът от ситуацията, докато стигнеше третия етаж, хазяинът щеше да е в прединфарктно състояние.

До първата площадка нямаше проблеми. Рап продължи към втория етаж, като се притискаше към стената. Последното, което искаше, беше някой да го види и да започне да му крещи да се върне. Спря и се послуша. Долу се чуваха лека музика и тихи разговори. Горе царяха мрак и тишина. Извади пистолета от джоба. Мушката и мерникът бяха белязани с три фосфоресциращи точки от тритий. Рап вдигна пистолета и го доближи до лицето си, с насочен към тавана заглушител. Мирисът на метал и машинно масло създаваха у него приятно и успокояващо чувство. Трябваше да предвиди още нещо. В момента пистолетът му беше зареден с деветмилиметрови патрони с куршуми с кух връх „Федерал Хидрашок“. Тези боеприпаси бяха с дозвукова скорост и почти безшумни. Идеални за дискретни задачи. Но имаха един съществен недостатък. Дозвуковият куршум имаше осемдесет процента по-ниска начална скорост от свръхзвуковия му събрат. За проникване през бронирана защита не можеше изобщо да се говори. Куршумът можеше да бъде спрял дори от тънко кожено яке, ако мишената се намираще на десет метра. Този тип патрони не бяха подходящи за огнестрелна схватка. Проблемът със свръхзвуковите куршуми пък беше, че те се отличаваха със своята шумност и издаваха характерен и доста силен пукот, когато задминеха звуковата бариера. Рап погледна надолу и си спомни, че около бара беше доста шумно. Няколко секунди той мислено претегли на едната везна скоростта и възпиращата сила и безшумността на другата. В крайна сметка като аргумент натежа скоростта.

Рап премести пистолета в лявата ръка, извади пълнителя и го прибра в предния си джоб. После обърна оръжието така, че дръжката опря в гърдите му. Хвана с лявата ръка цевта и с десния палец натисна

бутона за освобождаване от рамата. Издърпа затвора, докато студеният патрон не падна в дланта му. В същото време с десния палец отново заключи затвора. Патрона пъкна на същото място, а от левия си джоб извади нов пълнител. Извади първия свръхзвуков патрон от него и го стисна със зъби. После тихо пъкна пълнителя и провери с длан дали е заключен добре. Пистолетът отново премина в лявата ръка. Внимателно извади патрона от устата си и с насочена към пода цев, го пъкна през отвора за екстракция в цевта. Все едно, че зареждаш торпедо в тръбата за изстрелване. С дясната ръка леко върна цевта напред, докато се чу леко изщракване и затворът се заключи отново.

Това тук не беше Холивуд. Истинските стрелци носеха оръжието си винаги в готовност за стрелба. Което означаваше с патрон в цевта. Без никакви гангстерски измишльотини за издърпване на затвора в последния момент. Подобни действия само забавяха стрелеца и вдигаха излишен шум. Единствената алтернатива на извършения от Рап сложен процес беше способът „меко плъзгане“. При него първо се вкарваше пълнителят и после с бавно и контролирано движение цевта се плъзгаше напред в изходното положение. Проблемът тук обаче беше, че имаше риск патронът да не влезе добре в цевта, което беше последното нещо, особено ако стрелецът имаше намерение пръв да открие стрелба.

Рап стисна дръжката с две ръце и насочи оръжието напред. Продължи с дясната си страна напред, с идеално разпределена върху тялото си тежест, с плавни стъпки като на боксьор лека категория. Започна да взима стъпалата по две наведнъж. Когато стигна площадката между втория и третия етаж, чу гласове. Слаба светлина осветяваше стената над него. Предположи, че идва от офиса на Газич. Вгледа се в стената, за да се опита да различи сенките. Такива обаче нямаше. Това означаваше, че никой не стоеше в коридора. Напрегна слуха си. Гласовете бяха приглушени и едва се чуваха. Май че говореха на гръцки.

Внезапно тишината на третия етаж беше нарушена от ужасен писък. Рап инстинктивно отстъпи назад. Тялото му се напрегна, мускулите му се свиха като бойна пружина, готова да изскочи и да удари всеки миг. След писъка някой рязко изрече нещо. Езикът, на който разговаряха, беше гръцки. След това се чу тежко дишане и руски говор. Ясно какво се беше случило. Рап се приведе ниско и се изкачи,

за да огледа площадката. Първото, което забеляза, беше затворената врата на офиса, второто — мъртвия мъж на пода.

12

Рап се приближи до следващия ред от стъпала и се озова пред трупа. На слабата светлина успя да различи в мъртвия единия от руснаците. Начинът, по който той лежеше, означаваше, че е бил прострелян в дясната страна на главата, извъртял се е на деветдесет градуса и се е строполил на пода. Бил е мъртъв още преди тежкото му тяло да се стовари на мръсния и износен балатум. Руснакът беше с широко отворени очи, лявата му ръка беше под тялото. Единият му крак беше свит, другият — изправен. Рап реши, че този тип едва ли е имал време да осъзнае болката при проникването на оловото в главата му. Предвид обстоятелствата направо лек и безболезнен начин да си отидеш от този свят.

Рап се спря, за да огледа по-добре трупа. Определено това беше вторият руснак. Този, който се беше спрял по средата на улицата, опитвайки се да привлече вниманието на вече мъртвия си приятел. Газич се е бил скрил в коридора, отдясно. Допуснал е първият да се приближи. Оставил го е да отвори вратата и после е застрелял и двамата. Дозвукови патрони, от разстояние три, максимум три и половина метра. Първият изстрел е бил в главата на втория руснак, вторият — вероятно в дясното бедро или коляното на първия, ако босненецът наистина беше толкова изключителен стрелец. По-едрият от руснаците е паднал. Газич се е преместил след първото попадение. Скъсил е разстоянието за най-трудното. Искал е поне един от двамата преследвачи да остане жив, което означаваше, че сигурно е избил пистолета от ръката му, ако онзи не е искал да го пусне дори след като е бил ранен.

Рап буквално беше легнал върху стъпалата, с дясната длан притисната към земята и с оръжието в лявата. Сега всичко щеше да се реши от ъгъла и сантиметрите. Изчисли позицията и прикритието си. Три четвърти от матираното стъкло на вратата на офиса вече се виждаха.

Вътре напред-назад се движеха сенки и се различаваха поне два гласа — единият по-висок, другият нисък. Газич със сигурност беше вътре. Той беше този, който задаваше въпросите. Оставането на стълбите не беше безопасно за Рап. Сегашната позиция предлагаше минимално прикритие и го правеше уязвим за някой случаен клиент, който можеше да го забележи отдолу. Тактически той беше изправен пред две възможности. Или да нахлуе в офиса, или да потърси по-добро прикритие в коридора.

Мислено си представи как изглежда офисът отвътре: бюро, няколко стола, канапе и няколко етажерки с книги или шкаф за документи. Човек като Газич никога не би застанал с гръб към вратата. Също така беше много вероятно работното му място да е разположено така, че към него да няма пряка видимост от прозорците. Снайперистите разсъждаваха по този начин. Те винаги обръщаха всичко в траектории и ъгли. Не само на техните изстрели, но и на най-върлите им врагове — другите снайперисти. Тъй като помещението беше с два прозореца, бюрото можеше да бъде поставено само на едно място. Но трябваше да вземе предвид и стареца. Не можеше да се каже точно къде ще се намира той, когато Рап отвори вратата. Ако стоеше между него и Газич, щеше да се наложи да го елиминира. Мисълта, че трябва да застреля невинен случаен свидетел, го накара да мине към друга тактика.

Стоенето на непозната територия не можеше да продължава дълго и Рап взе окончателно решение. Качи се на горното стъпало, ниско приведен, и прекрачи тялото на мъртвия руснак. Плътно притиснат към стената, се придвижи напред и застана точно пред вратата на офиса. Коридорът приличаше на канализационен тунел. Колкото по-навътре влизаше, толкова по-тъмно ставаше. В дъното едва се виждаха тъмна дървена врата и стени с жълта мазилка. Ако разположението на помещенията на третия етаж беше като на втория, там трябваше да се намира тоалетната и може би имаше изход към покрива. Имаше още една врата от другата страна на коридора. Това беше друг офис. Рап не знаеше на кого е, но за него беше важно само вътре да няма никого.

Сети се за Коулман и тъкмо мислеше да го попита дали ще пристигне скоро, когато вратата на офиса на Газич се отвори и ярка светлина обля коридора. Рап светкавично вдигна пистолета и се

прицели. Направи безшумно три крачки назад и се оттегли в мрака, стиснал с две ръце оръжието. Идеална, стабилна позиция с опора за стрелба. Трите фосфоресциращи зелени точки се бяха подредили успоредно в идеална редица. Левият му показалец леко галеше спусъка.

Отвътре се появи старецът. Той излезе в коридора и затвори вратата след себе си. Застина на място за няколко секунди, лявата му длан все още беше на дръжката на вратата, свел очи, с опряна в гърдите брадичка. Израз на дълбока замисленост. Очевидно искаше да събере мислите си и да реши какво да прави. Накрая се размърда, поклати глава, наведе се и хвана за краката мъртвия руснак. Първият напън не даде резултат. Дръпна го отново, по-силно, но успя да го помръдне само с няколко сантиметра. При третия опит старецът се напегна пряко сили и трупът бавно се плъзна по износения балатум.

Рап тръгна след него, без да се притеснява, че ще го забележи. Старецът беше прекалено зает с влаченето и вероятно слухът му беше отслабнал от работата с кафе машината. Така стигнаха почти до края на коридора, където старецът накрая се отказа и пусна краката на руснака. Те тупнаха на пода и една от обувките почти се изхлузи. Собственикът на кафенето изруга и се преви, подпрял ръце на коленете си. Дишаше тежко и ругаеше.

Рап тихо пъкна пистолета във вътрешния джоб и извади сгъваем нож от колана. С едната ръка отвори ножа и пристъпи напред. Застина за секунда, очаквайки да види какво ще е следващото движение на стареца. Когато на края той се изправи, Мич бързо застана зад него, запуши с длан устата му, като го повдигна и почти го отлепи от земята. Опря острието до гърлото му и прошепна:

— Да не си гъкнал, че ще ти прережа гърлото.

Мич не знаеше до каква степен е замесен във всичко това старецът. Хазяинът беше имал достатъчно време да обмисли нещата през последния ден. Очевидно беше предупредил Газич за руснаците и сега отново му помагаше. Което обаче не беше доказателство, че е участвал в атентата, извършен на американска земя през октомври. Отърваването от труповите беше и в негов интерес, независимо дали руснаците бяха убити от Газич или не. Не искаше да пострада бизнесът му, а в курорт като Лимасол няколко мъртви руснаци можеха сериозно да подплашат и да прогонят клиентелата.

Но пък той можеше да е партньор на Газич. Съучастник и помагач във всяко негово действие. Може би той беше човекът, който преговаряше с поръчителите. Всичко беше възможно. Докато Рап не получи категорични доказателства, старецът щеше да остане жив. Мич Рап със сигурност не беше образец за напълно нормален психически индивид, но след всичките убийства, изтезания, насилие и жестокости беше съумял да запази поне здравия си разум. Причината — обстоятелството, че той беше по-различен от мъжете, а понякога и от жените, които преследваше. Много от тях убиваха заради идеи. Често тези идеи представляваха изопачени възгледи за Исляма. Противниците му бяха мъже, защото на жените не се разрешаваше да водят свещена война с неверниците. Да, понякога палестинците използваха атентаторки-самоубийци, чеченците — също, но те бяха единици. Други убиваха за пари, също като Газич. Някои от тях вършеха работата си прецизно и се стремяха при акциите им да няма невинни жертви. Към тях Рап се отнасяше с безразличие. Газич не беше от тях. Това, което беше извършил, надхвърляше всякакви граници. Той беше по-скоро терорист, а не наемен убиец. Беше го доказал с взривяването на колата-бомба в Джорджтаун, в резултат на което загинаха деветнайсет души и бяха ранени трийсет и четирима. Експлозията съсипа живота на техните близки, роднини и приятели. И кой беше мишената? Корумпиран търговец на оръжие или

наркотрафикант, спонсор на терористи? Не, мишена бяха двама политически кандидати. И какво престъпление бяха извършили те? Проповядваха ли смърт за всички мюсюлмани и араби? Призоваваха ли към избиването на всички палестинци? Не. Нищо подобно.

Точно това призоваваха моллите и имамите в страни като Иран и Саудитска Арабия. Смърт на Америка, великия сатана. Смърт на Израел. Бомбардирайте с атомна бомба ционистката държава и издавете неверниците в морето. Тези двама либерални политици, от друга страна, проповядваха толерантност към различните. Привърженици бяха на истинска държавност за Палестина и търпимост към всички религии. И какво получиха за отплата? Някой ненормален ислямски фашист като Осама или друг от тази порода беше обявил цена за главите им.

Рап още си спомняше какъв силен гняв го беше обхванал преди няколко месеца, когато седеше сам в хотелската си стая в Калкута. По „Скай Нюз“ показаха кадри от огромната дупка, образувала се след взрива на колата-бомба. Той самият беше минавал по тази улица поне хиляда пъти. По размера на дупката си личеше, че бомбата е била доста мощна. Броят на жертвите със сигурност щеше да е голям. Следващият репортаж по „Скай Нюз“ беше от мюсюлмански градове из целия Близък изток. Навсякъде атмосферата беше една и съща. Улици, изпълнени от младежи. И отново само мъже, без жени.

Горяха американски знамена, хвърляха коктейли „Молотов“ по американските посолства, палеха коли, викаха, радваха се и танцуваха. Всички празнуваха поражението на Великия сатана. Фактът, че толкова много хора безпардонно празнуваха подобно варварство, върна Рап в реалността. Сблъсъкът на културите временно заглуши болката и мъката му. Видяното по телевизията му помогна още същата вечер ясно да осъзнае пред каква огромна заплаха са изправени в Америка. Подобно радостно опиянение в САЩ се беше случило само когато Детройт станеше шампион по баскетбол. Но хората просто бяха отпразнували победата на родния им отбор, а не безразборно унищожение на човешки същества.

Старецът нямаше да умре. Това отличаваше Рап от Газич. Той не ликвидираше невинни с лека ръка само защото му се бяха изпречили на пътя. Да, Мич умееше да се въздържа, когато ситуацията го изискваше, но също така можеше да бъде жесток и безпощаден.

Босненецът щеше да умре. Но преди да издъхне, двамата с него щяха да си поприказват.

— На колене — прошепна Рап и старецът се подчини. — Сега ще махна ръката от устата ти, но ножът ще остане опрян до гърлото ти. — И за да демонстрира сериозността на намеренията си, той натисна острието точно под адамовата ябълка на мъжа. На кожата се появи капка кръв. — Това е гръклянът ти. Дръж си устата затворена, докато не ти кажа да говориш. Ако само видя, че си мърдаш устните, моментално ще те промуша. Ако си ме разбрал, кимни.

Старецът така и стори и Рап леко отпусна ножа. Човекът дишаше тежко.

— Успокой се и си поеми дъх — каза Мич. — Няма да те убия, ако не ми дадеш повод.

Държейки ножа опрян до гърлото на пленника, с другата ръка Рап взе кърпата, напъхана в един от джобовете на престилката на стареца, и я сви на топка.

— Отвори си устата — прошепна. Старецът отново се подчини и той напъха кърпата в устата му. После го накара да легне по корем и изви ръцете му отзад. Отрязва връзките на престилката и с тях завърза глезените и китките на мъжа. След това прибра ножа и извади пистолета. Показа го на пленника и добави:

— Стой тихо, иначе ще те застрелям. Недей да тропаш с крака по стената или да се търкаляш по пода. В противен случай си труп. Ясно? Старецът кимна.

— Колко души има в офиса? Отговори ми с мигане на очите.

Мъжът мигна два пъти.

— Декас и едрият руснак ли? Последва кимване.

— Декас разпитва руснака ли? Отново кимване.

— Добре, мирувай тук. — Рап го потупа по главата. — След минута всичко ще е свършило.

После се изправи и тръгна по коридора, придържайки се към дясната стена. Газич беше въоръжен с оръжие със заглушител. Най-вероятно с дозвукови куршуми, положително деветмилиметрови. Сградата беше стара, стените обаче със сигурност щяха да спрат деветмилиметрови куршуми. В състояние бяха да издържат дори на четирийсет и пети калибър. Рап отново се опита да си представи разположението на мебелите в офиса. Бюро вляво и два-три стола или

канапе вдясно. Газич щеше да е прав, което означаваше, че ще бъде без прикритие. Руснакът нямаше да представлява проблем. Той беше или ранен, или завързан. Ако Газич го разпитваше, сигурно държеше нож. Когато противникът беше въоръжен с нож, вариантите бяха повече, а тактиката — по-различна.

На крачка от вратата той се спря. В главата му се беше оформил план за действие. Атаката щеше да е светкавична.

Едно, две, три, четири. Заслуша се за миг. Газич задаваше въпрос. Руснакът го умоляваше на развален английски, с много поуплашен и висок глас от този на инквизитора му. Рап го прие като добро предзнаменование.

Хвана дръжката на вратата и изчака секунда. Щом отново чу Газич да говори, завъртя топката и силно бутна вратата навътре. Беше деветдесет на сто сигурен, че Газич се намира вдясно, но първо трябваше да се увери. Приплъзна се покрай стената и рязко насочи дулото към вътрешността на офиса. Вратата се отвори и се разкри гледка, каквато си беше представял. Бюрото се намираше вляво. Вдигна пистолета в хоризонтално положение и се приготви за стрелба. Вратата се отвори почти докрай, и Мич видя празно бюро. Дулото на оръжието се премести надясно. В същото време Мич премести тежестта си върху левия крак и надникна вътре колкото да огледа стаята, излагайки в същото време на опасност само малка част от себе си.

Пръв се показва Газич, застанал странично към Рап. Руснакът седеше на стола точно срещу него, но Рап не се интересуваше от него. Погледът му се прикова в Газич. Но ръката с пистолета беше с част от секундата по-бавна. Съзнанието му се концентрира върху пряката заплаха. Вратата се удари силно в нещо твърдо. Босненецът започна да се обръща към него с все още свалени ръце. Той очакваше да влезе старецът и появата на неканения гост го изненада. Рап осъзна, че при отварянето навътре вратата не беше опряла в стената, а значи се беше ударила в етажерка или някаква друга мебел. Вниманието му беше привлечено от черния пистолет със заглушител, контрастиращ на фона на белия панталон на Газич. Рап се прицели и натисна спусъка.

Газич стоеше само на три метра и половина от него. Куршумът го улучи в дясната длан. Ръката се сви за хилядна част от секундата и после се разгъна като счупена щипка за лед. Мозъкът не участваше в

този процес, повредата беше чисто механична. Пистолетът падна на пода, но преди това втори куршум уцели босненеца в едното коляно и трети — в другото.

Времето сякаш спря за около две секунди. Нищо и никой не помръдна. Рап зачака, прикрит зад рамката на вратата, наблюдавайки противника, както се наблюдава разрушаването на стара сграда. Този странен миг, в който на човек не му се вярва, че всичко е свършило толкова внезапно. Когато експлозивите са взривили всичките подпорни колони, но сградата продължава да се държи още секунда-две. И тогава физиката си казва думата и всичко се срутва в облаци прах на земята.

Газич разпери ръце, за да запази равновесие, но не в равновесието беше проблемът. Падането беше причинено от двете пръснати коленни капачки. Хвана десния си крак и го разкрачи, за да разшири опората си. Когато обаче го постави на пода, кракът се огъна като евтин сгъваем стол. Босненецът падна тежко, като все пак успя да се подпре с ръката, за да не си удари лицето в пода. Отпусна се настрани с протегнатата лява ръка само на десетина сантиметра от пистолета.

Рап остана на мястото си, като си даваше сметка, че Газич може да се докопа до оръжието. Босненецът поглеждаше недоумяващо ту към пистолета, ту към непознатия на вратата. Рап знаеше какви мисли му минават през главата и затова се скри зад рамката и свали пистолета си. В същото време не откъсваше очи от тези на босненеца. Цевта зае почти перпендикулярно на пода положение, но Газич разтвори пръсти и посегна към оръжието. Мич отново вдигна ръка и четвъртият куршум направи дупка в дланта на убицеца. Едно, две, три, четири. Точно както го беше планирал.

Рап прекрачи в стаята, с насочен към главата на Газич пистолет. Приблужи се и изрита падналото оръжие към вратата. Газич отново се раздвижи.

— Дръж ръцете си далеч от тялото или следващата дупка ще е в главата ти.

Руснакът прие случилото се като знак за избавление и възкликна:
— Слава Богу, че се появи.

Рап го изгледа намръщено. Лявото му ухо беше отрязано, носът му беше сплескан. Кръвта капеше от лицето му и се стичаше върху

бялата му риза.

— Развържи ме, приятелю.

Мич не се помръдна.

— Развържи ме веднага.

Рап насочи пистолета към слабините на руснака. Зелените точки отново образуваха линия.

— Затваряй си устата, че ще ти пръсна топките.

Раните в слабините могат да бъдат много сериозни. С много кръв и болка. Тъй като руснакът не престана да говори, Рап си каза, че дебелакът ще се разквичи като прасе, което колят, ако го простреля в тестисите. Той не беше от хората, които отправяха празни закани и нежеланието на руснака да си държи устата затворена постепенно го изкарваше от равновесие. Този беше един от онези досадници, които разсъждават на глас и разказват очевидни неща. Ту си мърмореше под носа, ту се опитваше да подкупи Рап, като сумата растеше всяка секунда.

Рап разговаряше с Коулман по телефона и му разясняваше последните събития. Групата беше на по-малко от минута от сградата. Рап му каза да накара Брукс да ги свали пред входа. Ако някой се опита да ги спре да се качат по стълбите, да кажат, че имат среща с Александър Декас от „Ейд Лоджистикс“. През цялото това време руснакът не спря да дърдори.

Рап вече беше претърсил Газич и след като даде инструкции на Коулман, се зае с бюрото на наемния убиец. Всичко вървеше гладко с изключение на руснака. Този тип нямаше спирка. Накрая Коулман го попита кой вдига шум. Чашата преля. Рап вдигна пистолета и дръпна спусъка. Куршумът се заби в дървената седалка на стола, само на някакви си пет сантиметра от чатала на руснака. Онзи се ококори уплашен.

Рап се приближи, тикна още димящата цев между краката му и изръмжа:

— Затваряй си устата!

Руснакът затвори очи, проплака за секунда, но после млъкна.

— Побързайте — каза Рап на Коулман. — Трябва ми помощ. — После натисна червения бутон за прекъсване и започна да обмисля следващия си ход.

Отиде до вратата и надникна в коридора, за да провери дали старецът е там. Заради слабата светлина в дъното обаче се виждаше

само тъмният под. В Кипър беше десет часът вечерта, което предвид часовата разлика означаваше четири следобед във Вашингтон. Кенеди можеше да е навсякъде по това време. Реши да позвъни на защитения срещу подслушване телефон. Набра първо кода на страната, после на окръга и накрая номера. Свързването стана почти моментално.

Хората от научно-техническия отдел в Ленгли бяха разработили за началството телефони с възможно най-добрата защита, като допълнително бяха инсталирали специален софтуер за дешифриране. Сменяха моделите всяка година, а понякога и на шест месеца. Телефоните на Рап си стояха по кутиите. Той им нямаше много доверие и не защото се страхуваше от руснаците или от китайците. Най-много се притесняваше от собственото си управление и от Агенцията за национална сигурност. Малцина знаеха за широкия спектър на възможностите на АНС и онова, на което те бяха способни с техните спътници, подслушващи централи и осемте суперкомпютъра „Крей“, които държаха под земята в просторни охлаждавани камери. Това, което и Рап не знаеше, беше, че всекидневно те записваха огромен брой разговори между САЩ и чужбина. Обажданията от Близкия изток се удостоверяваха със специално внимание. АНС действаше като голям риболовен траулер. Хвърляха мрежите си, после ги издърпваха с улова и решаваха кои риби да запазят и кои да изхвърлят обратно в океана. Разликата беше, че вместо с риба мрежите се пълнеха с телефонни разговори, електронни писма и друга електронна кореспонденция. Приоритетът се определяше според дадени критерии. Като рибарите, които изхвърляха безполезните риби в океана, АНС ставаше все по-ефективна при оптималното използване на ресурсите си.

Основното им предназначение беше разбиването на вражески кодове. Така беше от десетки години и така щеше да бъде и занапред. Милиардите прехванати кореспонденции губеха смисъла си, ако не бъдеха разшифровани. Рап знаеше, че в АНС работят елитни екипи от супергении чиято единствена задача е да пробият софтуерни програми за шифриране. Колкото и добри да бяха момчетата от научно-техническия отдел в Ленгли, в действителност те не можеха да стъпят и на малкия пръст на талантите, работещи в АНС. Човек би си казал, че всичко това е малко безсмислено. В края на краищата всички бяха на една страна — ЦРУ, АНС, Пентагонът, Министерството на

правосъдието с неговото ФБР — всичките американци в тях работеха за победата над глобалния тероризъм.

На практика нещата бяха много по-сложни. Само защото едно правителство проповядва определена политика, не означаваше, че следващото също ще я възприеме или че някой политик опортюнист от Конгреса или Сената няма да се възползва да застане в светлината на прожекторите и да поиска разследване на някоя от десетките операции, проведени от Рап само за миналата година. Това, което ветеран от тайната служба смяташе за редно, често коренно се различаваше от становището на юристите от Министерството на правосъдието.

На всичкото отгоре отделните служби водеха война за бюджетите. В много отношения домашните аспекти на професията криеха повече опасности от операциите в чужбина. Когато действаше зад граница, Рап поне знаеше кои са враговете му. В родината му главни фактори бяха политиката и личностните взаимоотношения, в резултат на което провеждането на единна обща мисия от няколко служби ставаше почти невъзможно.

Напоследък климатът толкова се беше влошил, че Рап вече не можеше да се довери на собствените си колеги в Ленгли. Инспекторатът на ЦРУ също беше решил да влезе в играта, като оттам редовно изтичаше информация към журналистите. Високопоставени служители от управлението помагаша за кампаниите на политици, съпругите им работеха като консултанти на кандидатите. Шефове от администрацията пък редовно вечеряха с журналисти, лобисти и политически стратегии. Като се добавеха към тях и „Амнести Интернешънъл“ и дузината други правозащитни организации, климатът наистина беше крайно негостоприемен за хора с професията на Рап. Дори не можеше да има доверие на службата в която работеше. От инспектората можеха да записват всяка негова дума. Според Рап такова нещо като защитена срещу подслушване линия нямаше. Буквално всеки месец той си купуваше нов телефон с нов номер. И всеки път, когато заминеше на мисия като тази, си избираше апарат, който рядко издържаше до края на мисията. Дори и при тези предпазни мерки пак внимаваше какво говори. Даваше само неясна информация и използваше само кратки изрази.

Когато най-накрая Кенеди вдигна, той направо каза:

— Трябва ми самолет.

Последва кратка пауза.

— Какъв самолет.

— Самолетът.

И сякаш беше чакал реда си, руснакът започна пледоарията си отново. Рап го погледна с пистолета в едната ръка и телефона в другата. Лицето му сякаш казваше: „Ти подиграваш ли се с мен?“

— Работя за КГБ — изрече руснакът.

— Кой е този? — попита Кенеди.

— Изчакай секунда. — Рап се приближи до руснака. — Казах ти да мълчиш, скапаняк!

— Аз съм от руското разузнаване. Бившето КГБ. Сега работим на една страна. Америка и Русия.

Газич лежеше обездвижен на пода и без съмнение изпитваше силна болка, особено след като адреналинът в кръвта му беше спаднал и след като беше ранен на четири места, все в чувствителни части на тялото. Въпреки цялата сериозност на ситуацията той се изсмя и каза:

— Ти работиш за руската мафия.

— Не е вярно! — извика руснакът.

Газич се засмя още по-силно:

— Ти си слуга на руските олигарси и нищо повече.

Рап стоеше между двамата и ако те не му бяха още нужни, щеше да ги гръмне в главите само за да млъкнат. Руснакът беше проточил врат и го гледаше в очите, в същото време говореше нещо за бляскавата си кариера в КГБ. Мич пристъпи още крачка към руснака и посочи компютъра на бюрото.

— Я виж какво има там.

Руснакът се обърна към големия бял монитор.

Мич премести тежестта си върху левия крак и вдигна десния, който застина във въздуха за секунда. Нанесен правилно, този удар можеше да причини по-големи вреди от всеки друг. Дори изпълнен погрешно, той съдържаше значителна мощ. А при подготовката на Рап погрешните изпълнения бяха изключени. Ръбът на петата и очите му също като трите зелени точки на глока образуваха идеална линия, насочена към брадичката на руснака. Десният му крак се изправи светкавично подобно на пружина и подметката се заби в челюстта на руснака. Ударът беше концентриран и счупи челюстта. От удара главата му се извъртя рязко и той загуби равновесие. Ефектът

приличаше на внезапното изгасване на осветлението в стаята. Тялото на руснака се отпусна неподвижно и той, седнал на стола, се килна напред в безсъзнание. Единствено завързаните му китки го предпазваха да не падне на пода.

Доволен от резултата, Рап продължи разговора си:

— Извинявай за забавянето.

— Какво става там? — попита Кенеди раздражено.

— Нищо съществено, не се тревожи. — Мич погледна Газич и добави: — Само ми осигури самолета.

Последва дълга пауза, след което тя попита:

— Откри ли го?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Сто процента. Иди при Маркърс и му кажи, че беше прав за босненеца. Оттам нататък той ще ти обясни всичко.

— Къде се намираш?

— В Лимасол, Кипър.

— Мисля, че самолетът е в Източна Европа. Ще проверя и ще ти изпратя разписанието.

— Само побързай, защото трябва да изчезвам оттук.

— Какво си направил? — притесни се Кенеди.

— Нищо не съм направил, но се намеси трета страна и някои от техните хора пострадаха.

— Лошо ли?

— Фатално лошо.

— Ясно. И ти нямаш нищо общо с това?

Рап никак не обичаше с него да се отнасят така мнително хора, които прекарваха дните си в удобен кожен стол зад голямо баровско бюро, докато той непрекъснато рискуваше живота си.

— Внимавай какви ги говориш! — каза той. — Не стига, че съм тук с някаква новобранка, ами Блонди и момчетата му цял ден ги мотаят по летищата. Точно в момента имам нужда от силна поддръжка. Трябва ми самолет, и то веднага. После ще ми трябва логистичен екип, който да дойде тук и да почисти.

По тона му Кенеди разбра, че е сбъркала с неприятните въпроси. Десетки пъти бяха попадали в подобни ситуации и винаги изходът беше негативен.

— Ще ти дам отговор до десет минути — отвърна тя.

— Още нещо. Задокееанските ни братовчеди имат база наблизо. Така ще е най-добре. Без митнически контрол. Доставка на товара до вратата. Ще направим прехвърлянето на пратката в хангара. Никой няма да види нищо.

— Абсолютно. Аз ще го уредя. Нещо друго?

— Засега и това стига.

— Добре. Страхотна работа, браво на теб! Дай ми няколко минути да задвижа нещата и ще ти се обадя.

— Благодаря. — Рап прекъсна разговора и погледна Газич. Беше пребледнял и започваше да трепери. Рап беше уверен, че не е засегнал важни артерии. Първо, защото се беше прицелил добре и второ, защото на пода нямаше кръв. Въпреки това босненецът бързо изпаднаше в шоково състояние. Организмът му се опитваше да изключи някои системи, за да преодолее ужасната болка. Мич не се боеше, че може да го загуби. Газич беше млад и в добра форма. Щеше да го преживее, а и честно казано, си го заслужаваше, даже му беше малко.

Рап клекна до босненеца и го погледна в очите:

— Мисля си, че няма да е лошо да ми кажеш кой те нае.

Самолетът беше голям. По-голям от необходимото, но Рап не се оплакваше. Беше „Локхийд Мартин — Трайстар“, проектиран за 400 пътници или 40 тона товар. Този специално с широкия си фюзелаж и трите си мощни двигателя беше оборудван като товарен. По-нова модификация на знаменития си събрат ДЦ-10, само че с по-издължен нос. Отвън самолетът изглеждаше като международен товарен самолет. Освен тези на кабината машината нямаше други илюминатори. Беше боядисан в чисто бяло и по протежение на задната част на фюзелажа се мъдреха големи сини букви „Уърлдуайд Фрайт“. ЦРУ притежаваше повече самолети отколкото военновъздушните сили на някои малки държави, но благодарение на една политикантка в инспектората към управлението Рап сега не можеше да се добере до тях. Поне не и при мисия като тази.

Преди малко повече от година същата тази бюрократка лично съобщи на журналистите, че ЦРУ превозва терористи из цяла Източна Европа в самолети „Гълфстрийм-5“ и „Боинг-737“. Много от въпросните терористи бяха високопоставени членове на „Ал Кайда“. Бяха отвеждани на тайни места и поставяни в неудобни условия, докато не се съгласяха да говорят. В интерес на истината накрая всички се пречупваха и се съгласяваха. Информацията, получена от тях, беше безценна за разбиването на оперативната и финансовата структура на „Ал Кайда“. Но разкритието на бюрократката съсипа една от най-важните операции на Ленгли във войната срещу тероризма. А Рап беше принуден да се отчужди още повече от правителството.

Стратегията му със самолетите не беше много по-различна от тази с мобилните телефони. Световният авиационен пазар представляваше обширна и взаимозависима мрежа от продаващи, препродаващи, даващи на лизинг и ползващи на лизинг компании. Авиопревозвачите постоянно модернизираха самолетните си паркове и заместваха остарелите модели с по-нови и по-икономични. В резултат на това имаше излишък от ненужни машини. Тези самолети или

биваха давани на лизинг на някоя раздирана от войни африканска страна, докато буквално не се разпаднеха на части или катастрофираха. Големият „Локхийд Трайстар“ още беше в добро състояние. Беше взет на лизинг за един месец от една компания в Сиатъл. Тази компания се специализираше в преотдаване на самолетите на краткосрочен лизинг. Бизнесът им се развиваше по прост модел. Както енергийните компании продаваха излишъка от електричество, тези типове даваха под наем самолетите, които не се използваха през слабите сезони от годината. Те изобщо не подозираха, че клиент им е ЦРУ. Всичките сделки се извършваха чрез една адвокатска кантора във Франкфурт. Пилотите бяха двама стари полковници от американските ВВС, които не бяха против малко повече пари в брой и умееха да си държат устата затворена.

Рап застана на пистата до овехтелия хангар на кралските ВВС на Великобритания. Големият „Трайстар“ беше вътре. Зазоряваше се. Влажният и солен средиземноморски въздух изпълваше небето над базата. В радиус от километри нямаше нищо друго освен асфалт, бетон, кал и оскъдни храсти. На около петнайсетина метра от него Скот Коулман разговаряше с британския офицер, който преди петнайсет минути ги беше посрещнал при задния вход за хангара. Коулман даде нещо на офицера. После двамата си стиснаха ръцете и британецът се качи в лендровъра си и си замина. Усмехнат, Скот се приближи бавно до Рап, клатейки глава.

— Боже, обичам ги тези британци — каза бившият „тюлен“ от военноморските сили.

Рап кимна.

— Знаят как да си държат езика зад зъбите.

— Той излита след два часа. Каза, че ще остави микробуса в гаража на летището с ключовете под постелката на пода. Трябва само да се обадим на компанията за рента кар.

— Добре. А самолета?

— Зареден е и е готов за отлитане.

— Браво. Тогава да се махаме оттук, преди слънцето да е изгряло.

Двамата влязоха в подобния на гигантска сянка хангар. Докато Рап беше мургав и с черна коса, Коулман беше рус и с бяла кожа. Рап идеално се вписваше навсякъде из Близкия изток. Приятелят му със

сините си очи и светла коса по-скоро би си бил у дома в Швеция или Норвегия. Може би и в Исландия. Имаше високи скули и притежаваше стоическата мълчаливост на северните скандинавски народи. Мич беше доволен от мълчанието му. Колкото по-малко, толкова по-добре.

Когато Коулман пристигна в офиса на Газич, двамата с Рап се заеха да обмислят плана си за действие. Не им харесваше да останат скрити тук. Ако се появеше полицията, щяха да дават обяснения за двама мъртви руснаци, трети руснак, който сякаш беше попаднал в плен при някое африканско племе канибали, и босненец с четири дупки от куршуми по него. Прекарването на всички тях през кафенето в събота вечер също беше невъзможно. Най-добрият вариант беше да се притаят, докато заведението затвори. За тази цел обаче им трябваше съдействието на стареца. Рано или късно някой така или иначе щеше да го потърси.

Те го развързаха и си поговориха с него. Едрият руснак още беше в безсъзнание, а Газич продължаваше да не издава звук, въпреки че изпитваше силна болка. Мъжът се казваше Андреас Пападакос и беше собственик на сградата. Беше се запознал с Александър Декас преди пет години. Декас му платил наема авансово с шест месеца. Често пътувал и не му създавал никакви проблеми.

Обаче преди няколко дни се появили руснаците. Те казали на Пападакос, че Декас е наемен убиец, а те били от руската държавна сигурност и били тук, за да го арестуват и да го заведат в Русия, където щели да го съдят.

Старецът поиска да види някакви документи за самоличност. Руснаците му казали да не се страхува. Той заявил, че ще се обади на местната полиция. Тогава нещата загрубели. Пападакос имал пет дъщери, които работели в кафенето му. Шестнайсетте му внуци непрекъснато идвали да го навещават. Руснаците вече наблюдавали сградата и го заплашили, че ако се обади на ченгетата или предупреди Декас, ще разчленят внучетата му едно по едно.

Преди да чуе тези думи, единственото впечатление, което Рап си беше създал от едрият руснак, беше, че е твърде силен дразнител. Дори изпитваше известно съжаление към него, задето лицето му приличаше на една от онези латексови маски, каквито продават в карнавалните магазини за Хелюин. След като чу, че дебелакът се е заканил да нареже на парчета децата, симпатията му мигом се изпари. През

годините беше провеждал доста разпити. Те варираха от скучни разговори, като например с някой уличен търговец в Дамаск, разпитвайки го дали е видял този и този човек, и стигаха до заплахи, че ще пръсне главата на разпитвания. Благодарение на натрупания през годините опит можеше още в началото да познае дали разпитваният говори истината или лъже. Пападакос отрече всякакво участие в делата на Декас. Нещо повече, той имаше пет дъщери и шестнайсет внуци. Защо му е да ги излага на опасност, като се замесва с тип като Газич?

В крайна сметка техните последващи действия бяха продиктувани от обстановката. Замесен или не, Пападакос не искаше полицията да се навърта край заведението му. Ако Рап разбереше по-късно, че старецът и Газич са били пълноценни партньори, щеше да се върне за него. Пападакос беше прекарал целия си живот в Лимасол.

Нямаше ей така да изчезне и да зареже кафенето и дъщерите си. Затова сключиха сделка. Щом заведението затвореше, Мич щеше да се отърве от трупове, а старецът и семейството му ще могат да продължат спокойно живота си, сякаш нищо не се е случвало.

Слезе заедно с Пападакос по стълбите и го държеше под око през цялото време. Хората на Коулман се появиха малко след единайсет вечерта. И тримата бяха бивши „тюлени“, служили под командването на Коулман. Уикър и Хакет спокойно се приближиха до колата с мъртвия руснак на предната седалка. Уикър седна зад волана, а Хакет се настани отзад. Уикър подкара седана и петнайсет минути по-късно намериха тъмна уличка на около километър от кафенето. Хакет слезе и обходи улицата, за да се увери, че мястото е тихо. Уикър направи обиколка на района, влезе навътре в улицата и изгаси двигателя. Изключи и лампата в купето, след което отвори багажника.

Хакет вече го чакаше с гумени ръкавици. Когато вдигнаха капака, той извади панела на облицовката и отвинти крушката, осветяваща багажника. След като тя изгасна, Хакет отиде до предната врата и я отвори на няколко сантиметра. Трупът се наклони. Хакет подпря главата на руснака с ръка, отвори вратата докрай и сграбчи тялото под мишниците. Измъкна го от колата и го довлече до багажника. Уикър стоеше отстрани, непрекъснато оглеждаше улицата. Руснакът тежеше поне сто килограма, но Хакет беше с десетина килограма по-тежък. Напъха в багажника трупа. После тихо свали капака и го затвори, след което отново потеглиха.

Когато се върнаха при кафенето, то почти се беше изпразнило и те паркираха без проблем. Брукс беше от другата страна на улицата, почистваше хотелската стая и опаковаше багажа. Коулман и Стробъл обработваха раните, охраняваха пленниците и преглеждаха офиса на Газич за допълнителна информация. На големия руснак и на Газич бяха инжектирали морфин. Рап седеше на бара и пиеше вино, но в същото време държеше изкъсо Пападакос. След като клиентите постепенно намаляха и заведението се изпразни, старецът седна до Рап и нареди да му донесат бутилка червено вино. Изпи три чаши за по-малко от половин час и поръча още една бутилка. Изглежда беше доста развълнуван от разигралата се пред очите му драма.

Точно в един през нощта си тръгнаха и последните двама посетители. Те се заклатушкаха по тротоара към следващия нощен клуб на няколко пресечки оттук. Към два часа на улицата стана тихо. Брукс застана на пост на едното кръстовище, а Уикър на другото. Едрият руснак беше ескортиран надолу по стълбите. Мъртвият му сънародник и Газич трябваше да бъдат носени. Мислеха дали да не ги увият в покривките от масите, но накрая решиха, че най-добре ще е да го направят все едно, че носят пийнали приятели. Хакет и Стробъл хванаха под мишниците Газич и го пренесоха. Напъхаха го отзад в микробуса и се върнаха за мъртвия руснак. Той беше пренесен по абсолютно същия начин и беше поставен на задната седалка на колата, в багажника на която Уикър и Хакет бяха напъхали другия труп.

Уикър напусна поста си и седна зад волана на колата. След като тръгна, Хакет го последва с друга кола, взета под наем от летището. Насочиха се към същата тъмна алея. Мъртвият руснак на задната седалка щеше да бъде пратен да прави компания на сънародника си в багажника, а после Уикър щеше да изостави колата в някое сенчесто местенце. При малко повече късмет миризмата от разлагането на труповете нямаше да бъде усетена няколко дни. Накрая двамата трябваше да се качат в къщата на Газич на хълмовете и да претърсят всяко кътче в нея.

Рап се сбогува с Пападакос и му благодари за помощта. Старецът го попита какво ще стане с Декас. Рап го излъга, че още не знае, макар че вече много добре си представяше какво ще стори с него. Щеше да изстиска от него и последната капка информация, след което да сложи край на живота му по начин, подобаващ на човек, взривил мощна

бомба в центъра на оживен градски район. Смъртта му трябваше да послужи за урок на другите. Мич виждаше, че гъркът е притеснен, и затова му каза, че хора с много по-високи от неговата заплата ще се погрижат за забърканата каша. Ако само знаеше колко точно се е изразил, Рап сигурно щеше да довърши Газич още тук, в Кипър.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Телефонът иззвъня в шест часа и една минута. Кенеди погледна часовника, преди да вдигне. Тя лежеше на една страна и зелените цифри светеха право в лицето ѝ. Протегна се и грабна слушалката. Опита се да разчете без очила номера от който звъняха, но не успя. Кабелът се заклеци в нещо и тя го дръпна по-силно. На пода паднаха някакво списание и дистанционното на телевизора. Поради съображения за сигурност тя не ползваше безжични телефони.

— Ало.

— Директор Кенеди?

— На телефона.

— Обажда се майор Хансън... дежурният офицер в Ситуационната зала на Белия дом.

— ПСАЩ свика среща за седем нула нула. — ПСАЩ беше абривиатурата, която военните използваха за обозначаването на президента на САЩ.

— В Ситуационната зала?

— Не, в Овалния кабинет, госпожо.

— Ясно, ще бъда там.

Кенеди върна слушалката върху апарата. „Дотук с мечтите за напиване в неделя“ — каза си. Отметна завивките и се изсмя. Съвсем скоро щеше да е без работа. Или поне без тази работа. И каквато и друга да си намереше, едва ли щеше да изисква подобни жертви. Щеше да спи през целия неделен ден, ако иска.

Плочките в банята се сториха студени. Беше януари. Кенеди включи лампата и се погледна в огледалото. На четирийсет и пет изглеждаше доста добре за възрастта си, но в шест часа сутринта, без грим и още сънена, физиономията беше направо страшна. Да си жена в този град не беше никак лесно. Тя пусна душа и се зае с миенето на зъбите. С четката в устата Кенеди отиде в кухнята и наля вода за чай.

На връщане към банята надникна в стаята на сина си. Той спеше като къпан под завивките.

Тя не обичаше студа. Прибра косата си и влезе под душа. В продължение на пет минути стоя под водата, увеличавайки температурата, докато кожата не порозовя. Отне още пет минути да се изсуши и да се облече, плюс още пет да приведе лицето си в приличен вид. В 6:33 предупреди личната си охрана за срещата и отиде в кухнята да изпие чая си. Набра Центъра за глобални операции по защитения срещу подслушване телефон. Дежурният вдигна още след първото позвъняване. Кенеди го попита дали има нещо важно. Той отвърна, че нощта е минала доста спокойно. Айрини се изненада от този отговор и го накара да си помисли пак. Той повтори отговора си. Директорът на ЦРУ му благодари и затвори.

Кенеди взе с две ръце чашата с чай, подпря се на кухненския плот и се запита защо ли президентът свиква среща в неделя сутринта, в седем часа. Щом от Центъра за глобални операции към управлението не знаеха нищо, значи предупреждението за криза изхождаше от Пентагона или от Министерството на правосъдието. Тъй като оставаше още една седмица, тя изненадващо за себе си установи, че изпитва странно равнодушие към ставащото. Отпи отново от чая и се запита дали това е хубаво или лошо. През целия си съзнателен живот проявяваше истински професионализъм в работата, граничещ с фанатизъм. В Ленгли беше прекарала над двайсет години и винаги беше давала всичко от себе си. Професията дори беше коствала брака. Замисли се и стигна до извода, че не е честно да вини Ленгли за проваления си брак. Бракът нямаше да издържи дълго дори и тя да беше домакиня вкъщи. Бившият съпруг беше твърде голям егоист. Доказа го, след като вторият му брак се разпадна само девет месеца след това. Той беше порядъчен, но вманиачен, което правеше трудно съжителството с него. А тя нямаше нито време, нито желание да мисли за егото му.

Айрини се качи на задната седалка на своя таункар и взе неделното издание на „Вашингтон Поуст“. Може би постепенното оттегляне от работата беше подсъзнателният начин да се предпази от разочарованието, когато покажат вратата. Всичко беше възможно. Тя не искаше да напуска Ленгли, особено след такъв кратък срок като директор. Беше работила за тази институция над двайсет години.

Практически целият и съзнателен живот. Щяха да липсват хората и динамиката, които съпровождат ръководенето на несправедливо оклеветяваната в света шпионска централа. Дългите часове седене зад бюрото и политиката нямаше да липсват. Но без съмнение щеше да липсва мястото.

Когато спряха пред първото КПП, вече беше станало седем часът. Когато преминаха всички постове на охраната, Кенеди вече закъсняваше с пет минути. В Овалния кабинет четирима мъже бяха застанали широко в кръг около президентското бюро: самият президент, главният прокурор Стоукс, директорът на ФБР Роуч и новоизбраният президент Александър. Роуч беше със сив костюм и раирана вратовръзка. Останалите трима бяха по блейзъри, панталони и с ризи с разкопчана яка. На пръв поглед отсъствието на неколцина ключови играчи — министрите на отбраната и Държавния департамент, президентския съветник по националната сигурност и началника на президентския кабинет — изненада Кенеди. Но тя се сети, че е неделя сутринта и че остават само шест дни до мирната и демократична смяна на властта. През тази седмица не се беше случило почти нищо важно. Бюрократите от кариерата и професионалистите ръководеха работата на правителството, докато назначените с политически протекции или се бяха преместили на друга работа, или си търсеха такава.

Когато Кенеди влезе, президентът Хейс се обърна и каза.

— Ето я и нея. Жената, от която зависим всички.

Погледите и на четиримата се приковаха в Кенеди. Тя леко се изчерви.

— И на какво се дължи това, господин президент?

— Скромна както винаги. — Хейс се обърна към новоизбрания президент Александър: — Скоро сам ще го разбереш. Нямам нищо лично към тези двамата. — Посочи към Стоукс и Роуч. — Те си вършат работата превъзходно, но тя е ненадмината и почти винаги лаврите обират други. Всичките победи и успехи са заключени зад седем печата в Ленгли. След сто години ще пишат за нея в учебниците по история.

Кенеди отново се изчерви. Стоеше неподвижно между вратата и събралите се. Не беше свикнала на подобно внимание и се почувства неловко.

Хейс се усмихна и подкани всички присъстващи да седнат.

Две дълги канапета, достатъчно големи да поберат по четирима души, бяха подредени едно срещу друго, а между тях имаше стъклена масичка за кафе. Пред камината стояха двата вездесъщи фотьойла, покрити със златистосиня коприна. Президентът посочи на Александър да седне до него пред камината. Мястото, отредено за богоизбраните.

— Някой иска ли кафе или чай? — Той сложи пакетче чай в порцеланова чаша и наля в нея гореща вода. Ръката му леко потрепери.

— Айрини. — Хейс постави чашата в чинийка и я подаде на Кенеди.

На нея не убягна нестабилната ръка на президента. Въпреки лекарствата, които той взимаше за Паркинсоновата болест, треперенето се беше засилило през последните месеци. Интелектуално нямаше никаква промяна, но тя разбра защо се беше отказал да се кандидатира отново. В епохата на масмедиите щяха да го разпънат на кръст. Опонентът му щеше да го нападне и да го обвивни в егоизъм, че не се е оттеглил. Част от членовете на неговата партия несъмнено щяха да постъпят по същия начин и с рейтинг на одобрение много под петдесет процента шансовете му за победа бяха нищожни. С решението да не се кандидатира той си беше запазил репутацията неопетнена. За него щяха да пишат, че е бил мъдър и доблестен държавник — оценка, с която Кенеди напълно беше съгласна. Робърт Хейс никога не беше забравял, че постът е по-важен и значим от човека, който го заема.

Останалите трима си взеха кафе и Хейс се настани до Александър пред камината.

Погледна наследника си и го попита:

— Къде си отседнал в момента?

— В „Уилард“.

— Ах, да. — Президентът кимна. — Добрият стар гранд хотел.

— Да.

— Надявам се да са ти дали хубава стая. — Хейс широко се усмихна.

— Последният етаж.

— Предложението ми още е в сила.

— Блеър Хаус — равнодушно произнесе Александър.

— Близо е и е безопасно.

— Благодаря ви, господин президент, но просто тази седмица при мен непрекъснато идват и си отиват разни хора. Зает съм от сутрин до вечер.

— Отблагодаряване на богатите спонсори. — Хейс много добре разбираше ситуацията, тъй като преди четири години беше минал през нея.

Хейс беше седнал във фотьойла, обърнат полунастрани към наследника си. Почти не познаваше губернатора от Джорджия, но той очевидно се беше променил след атентата и сега се държеше по-дистанцирано. Очите му не бяха изпълнени с отзивчивост и воля, както в първите месеци на кампанията. Беше станал по-замислен и вгълбен в себе си. Дали това щеше да му помогне, когато, поемеше кормилото на властта? Президентът изпитваше съжаление към него. Идната седмица щеше да мине под знака на обещанията и надеждите. Един вид промяна. Сигурно новините, които имаше да му съобщи, щяха да разсеят до известна степен големите очаквания.

— Е обади ми се, ако размислиш и решиш, че искаш да си починеш от натоварената програма.

— Непременно, господин президент. Благодаря ви. — Предстоящият стопанин на Белия дом отпи от кафето си и попита: — Аз мога ли да съм ви полезен с нещо, господин президент?

— На мен ли? — Хейс се ухили и поклати глава. — Възнамерявам да се оттегля. Макар че на мечтата ми да стана майстор в изработването на макети на самолети май не е писано да се сбъдне. — Вдигна треперещата си ръка. — Но пък има куп неща, които още мога да правя. Лекарят ми, който е мой стар съквартирант от колежа, ми каза, че Паркинсоновата болест няма да засегне уменията ми при игра на голф, което откровено ме изненада. Даде ми много интересно обяснение. Каза, че никога не съм можел да удрям добре със стика и тъй като ударът ми не можел да стане по-лош от това, дори имало шанс да се подобри. — Хейс се засмя на шегата си, а другите само се усмихнаха. — Можете ли да повярвате? И това са думи на един от най-старите ми приятели. На всичкото отгоре му плащам, за да му слушам глупостите.

Всички се засмяха. Александър се усмихна и впери поглед в мъжа, когото щеше да наследи.

— Господин президент, вашата сила на духа ме изумява.

Хейс сви рамене.

— Какво ми остава? Имал си лош късмет и ако не се отнасяш със самоирония, мисълта за болестта ще те погуби.

— На ваше място не знам дали бих се смял...

— Твоето положение е малко по-различно от моето. Аз съм болен, но болестта ми е лечима. Не е кой-знае каква утеха, но ще живея още няколко години. Твоето положение е по-различно. На теб ти беше нанесен изненадващ удар и ти отнеха любимия и най-важния човек в живота. Отнеха ти го завинаги. В твоята трагедия няма нищо смешно.

— Не, няма. Само шок, гняв, скръб.

— Ами това може да ти помогне. — Хейс се наведе напред. — Както знаеш, след атентата срещу кортежа ти ФБР започна едно от най-мащабните разследвания в историята си. Министерствата на вътрешната сигурност, отбраната, Държавният департамент, АНС, ЦРУ... всички участваха и помагаха, но ФБР беше водещата служба. Те и по принцип са най-добри в това... експертизите, хилядите часове упорит труд, необходими да се обработи и изследва всяко вещественно доказателство. Директорът Роуч ми каза, че те държал в течение през цялото разследване.

— Да.

— Добре тогава. Ето обаче какво не знаеш. — Хейс посочи към Стоукс и Роуч. — Те също не го знаят. Вътрешната сигурност, Националното разузнаване, затоплянето на отношенията между ФБР и ЦРУ... звучи добре на теория и след събитията от единайсет септември за известно време изглеждаше, че наистина така се е получило, но в действителност е само блян. Никога няма да се стигне дотам. Не и в този град. Не и с всичките политици опортюнисти и журналистите, които искат само да станат известни и да си спечелят слава. ФБР е длъжно да се придържа към закона и да действа много внимателно. Зависимо е от безброй правила. ЦРУ от друга страна... те си имат работа с по-различна публика. И когато опре до действия зад граница... те са в състояние да реагират по-бързо, и то в среди, в които ФБР не би се чувствало комфортно. Независимо дали сме съгласни или не с методите им, ЦРУ е много по-подготвено да се сражава с враг, който не играе по правилата и не спазва законите. Враг, на който не му

мигва окото да взриви кола-бомба в град като Джорджтаун, в събота следобед.

Александър наведе глава и кимна.

— След нападението срещу кортежа — продължи Хейс — аз седнах насаме с директор Кенеди и казах да действа. Да поръча задачата на най-добрите си хора... и за пореден път тя не ме разочарова.

Александър вдигна глава и погледна с надежда.

— Открихте ли кой стои зад атаката?

Хейс насочи вниманието си към шефката на шпионската централа.

— Айрини?

Тя остави чашата в чинийката. Едва преди минута беше разбрала какво е намислил президентът. Изкашля се и пристъпи делово към въпроса:

— Спомняте ли си в докладите на ФБР да е бил споменат мъж с червена шапка?

— Не. — Новият президент погледна към Роуч и Стоукс.

— Мъжът с червената шапка — намеси се главният прокурор Стоукс — е фикция, която не беше доказана. Като при всяко хаотично събитие, каквото беше атентатът срещу вашия кортеж, между показанията на отделните свидетели имаше значителни противоречия. Някои от тях твърдят, че са видели въпросния мъж точно преди експлозията, но после е изчезнал. Прегледахме записите от охранителните камери, монтирани във всички магазини и заведения в близост до местопрестъплението, но не видяхме на никой от тях такъв човек. Смятаме, че е...

Кенеди премести погледа си от Стоукс към Роуч. Сигурна беше, че Макмахън беше уведомил шефа си за срещата, проведена в нейния кабинет преди няма и двайсет и четири часа. Срещата, на която Бейкър им хвърли бомбата в краката. Роуч и Макмахън работеха заедно от доста време. Макмахън със сигурност го беше потърсил веднага след срещата. Но едва ли директорът на ФБР щеше да реши да безпокои прокурора в събота следобед. Разкритието на Бейкър криеше в себе си огромна възможност за промяна на хода на следствието, но все пак си оставаше една незначителна част от него. Вероятно си беше казал, че може да почака до понеделник сутринта.

Стоукс беше седнал близо до Александър, а Роуч — от другата страна. Кенеди забеляза, че Роуч се навъси, наведе се напред и вдигна ръка, за да вземе думата.

— При разследване като това — продължаваше Стоукс — трябва много внимателно да...

— Марти — прекъсна го Роуч, — имам да добавя нещо. Вчера следобед специалният агент, натоварен с разследването, ме информира, че мъжът с червената шапка в действителност съществува. Щях да ти го кажа на редовното ни съвещание в понеделник сутринта. Нямах представа, че от ЦРУ вече са задвижили нещата. — Роуч, с очи като на басет, погледна към Кенеди, сякаш искаше да каже: „Благодаря ти, че работиш зад гърба ми.“

— Както президентът спомена — отговори Айрини, — нашето управление се ръководи в действията си от правила, различни от тези на ФБР. Специален екип начело с Мич Рап почти месец преследваше въпросния мъж. Снощи упоритите им усилия дадоха резултат и те го откриха.

— Къде? — попита нетърпеливо Александър.

— В Кипър. В град Лимасол, в западната част на острова.

— Арестувахме ли го?

Кенеди се замисли върху думата „арестувахме“. Рап не беше съобщил подробности по операцията за задържането, но едва ли беше поискал официално разрешение от местните власти.

— Да кажем само, че е в наши ръце.

— Какво означава това? — попита Стоукс.

Президентът се засмя.

— Означава, че Мич вероятно го е фраснал по главата и го е опаковал като пакет.

— Сигурни ли сме, че той наистина е нашият човек? — с още по-голяма загриженост попита главният прокурор.

— Айрини? — подкани я Хейс.

— Мич е сто процента сигурен, че е той.

— Този отговор е достатъчен за мен. — Президентът се плесна по коляното, давайки знак за приключване на срещата.

— Още ли са на острова? — попита Роуч.

Кенеди поклати глава.

— Не, в момента пътуват.

— Къде?

— Имаха престой в Германия — Тя погледна часовника си. — Вероятно сега са някъде над Атлантическия океан.

— Искам този човек да бъде изправен пред съда — изрече Александър. — Искам тези терористи да видят, че колкото и коварни планове да измислят, колкото и далеч да избягат, рано или късно възмездието ще ги застигне.

Рап потрепна с клепачи и отвори очи. Огледа се, тъй като в първия миг обстановката му се стори непозната, но после всичко си дойде на мястото. Разтърка лицето си и се протегна. Зад пилотската кабина имаше друга, по-малка, с места за дванайсет души. В два реда бяха монтирани стари износени кожени седалки за първа класа. По четири седалки откъм бордовете и четири по средата. Нямахше каквито и да е електронни забавления. За сметка на това пространството беше предостатъчно. Освен че пътникът можеше да си опъне краката, седалките се сваляха удобно, ако искаше да си поспи.

Рап беше седнал на задната редица откъм левия борд. Погледна часовника си и се почуди дали го е настроил, след като излетяха от Германия. Сигурно го беше сверил. Стрелката извън черно-червения циферблат на неговия „Събмаринър“ беше нагласена на 11:00 — времето на пристигането им във Вашингтон. Дотогава оставаха малко повече от два часа. Престоят им в Германия беше продължил малко повече от планираното. Бяха кацнали, за да приемат друг товар и по този начин да заличат следите си. Само че аварийната лампа за страничния люк не изгасваше, макар че всички проверки показаха, че люкът е затворен добре. Наложиха се да чакат на пистата близо три часа, докато оправят повредената лампа.

Тогава се събуди едрият руснак. Единственото, което бяха измъкнали до момента от него, беше фалшиво име. Рап знаеше, че е фалшиво, защото Дюмонд провери базата данни на Ленгли и извади досие на Александър Зуков. Нищо не съвпаднаше. Възраст, ръст, тегло, цвят на очите. Нищо освен цвета на косата и фактът, че Зуков беше бивш служител на КГБ.

Идваше му да пребие идиота, загдето го е излъгал, но здравият разум надделя и той реши да изчака поне докато излетят. Дори и със счупена челюст руснакът пак се мъчеше да говори. Търпението на Рап

беше на изчерпване. Брукс го забеляза и би на руснака поредната доза приспивателно торазин. Когато се вдигнаха във въздуха и се насочиха на запад, Мич беше твърде уморен да прави каквото и да е друго, освен да спи. Това беше преди три часа и нещо.

Той разкопча колана и се изправи. Годиците на изтощително натоварване на тялото му си казваха думата. Кръстът, коленете, бедрата — всичко го болеше. Зави му се свят и той се хвана за облегалката на седалката пред него, за да не падне.

Отпред седеше Брукс и работеше на лаптоп. Щом почувства, че седалката се размърда, вдигна глава.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита тя повече от любезност.

Рап съзнаваше, че е бил прекалено груб с нея, но още се колебаеше дали да се извини. В техния свят нямаше място за емоции и нежности. ЦРУ беше едно, Службата за нелегални операции — съвсем друго. ЦРУ приличаше на голяма корпорация от типа на Ай Би Ем, но много хора не си го представяха така. Службата за нелегални операции беше повече като Уолстрийт. Тук не идваха стеснителни и артистични натури или пък меланхолици и флегматици. Ако сам не можеше достатъчно да се мотивира за вършенето на тази работа, човекът си беше сбъркал професията.

— Искаш ли кафе?

Тя го изгледа продължително и отвърна:

— Става.

Пред пътническата кабина имаше малка бордова кухня, а до нея — две места за спане. В едното спеше Стробъл, в другото — Коулман. И двамата си бяха издърпали докрай сините перденца, за да имат малко повече уединение, докато си почиват. Рап тихо отвори единия от металните шкафове и извади плик с кафе. Сипа от кафето в машината и натисна зеления бутон. Протегна се отново и раздвижи врата си, докато чакаше да се свари ободрителната напитка. Когато всичко беше готово, наля в две чаши и занесе едната на Брукс.

Тя остави лаптопа на съседната седалка, взе чашата и благодари.

— Пак заповядай — отвърна той и седна от другата страна на пътчката.

— Видя ли, че не е толкова трудно?

— Моля?

— Маниерите, обноските... аз ти благодаря... ти ми отговаряш любезно.

Той вдигна очи към тавана.

— Знаеш ли, все пак през последния месец работата ти не беше никак лоша — каза експертът по антитероризъм.

— Опа... чакай малко, колега. — Тя театрално вдигна вежди, изобразявайки изненада. — Страшна оценка, няма що. Така ли ще напишеш в досието ми? „Работата не беше никак лоша.“

— Виж какво, трябва да разбереш, че тази работа не е никак лесна. Недей...

— Спри! — Брукс вдигна ръка. — Не става дума за мен. Вината не е в мен. Едва накрая го осъзнах. Когато ти излях виното в лицето, още си мислех, че причината е в мен. Бях объркана и разочарована от начина, по който се отнасяше с мен. Начина, по който ми нареждаше, сякаш съм малко дете или безмозъчен новобранец.

— Така е. Аз...

— Нека да довърша. Ти си Мич Рап, живата легенда! Наистина бях много впечатлена от теб през първия месец. Но после, когато отидохме в Кипър, нещо ми прищрака. Разбрах, че вината не е в мен, а в теб.

— Конкретизирай се, ако обичаш.

— Не направих нито една грешка с изключение може би на това, че не ти се опълчих по-рано.

— Чуй ме... имаш още много да учиш.

— Съгласна съм, но ти се нуждаеш от помощ.

— Какво?

— Баща ми малко приличаше на теб... е, не беше точно като теб, но също не умееше да общува с хората. Той разчиташе само на себе си. Искаше всичко да прави сам. Мислеше, че никой не може да свърши работата по-добре от него.

— Звучи ми познато.

— Именно. — Брукс се загледа напред. — Щеше да ти хареса.

— Защо, не е ли жив?

— Не. Загубихме го преди пет години. Инфаркт.

— Съжалявам, моите съболезнования.

— Благодаря. Той беше добър човек. Предан до гроб на майка ми и на нас, неговите деца. Само дето не го биваше да общува с хората. А

твоят баща?

— Умря, когато бях малък.

— И той ли беше в този бизнес?

— Не. — Рап поклати глава. — Беше костюмар. Но също добър човек.

— Виждаш ли? Има полза.

— От кое?

— От говоренето.

— Малко го надценяваш.

Тя се усмихна и очите светнаха.

— Няма да решиш проблемите, които те тормозят, като ги държиш затворени в бутилката.

— Всички имаме проблеми, които ни тормозят.

— Твоите са доста сериозни. Жена ти е загинала преди година и нещо и се обзалагам, че не си се обърнал за помощ към нито един психолог терапевт.

Лицето на Рап изведнъж стана сурово.

— Внимавай какви ги приказваш. Ти изобщо не познаваш жена ми, нито познаваш мен достатъчно добре, за да ми държиш подобен тон.

— Майната ти!

Той не можа да повярва на ушите си.

— Моля?

— Чу ме добре. От теб го научих. Без заобикалки, казвай само истината и не си губи времето с глупости. Такъв си ти. Не изпитваш уважение към некомпетентните, към онези, които ти губят времето. Но най-вече презираш онези, които се плашат от теб.

— Е, и?

— Казвам истината и ти много добре го знаеш. Просто не искаш да си го признаеш. Големият и корав Мич Рап не може да отиде на психолог и да говори с него за проблемите си, защото подобна стъпка би се възприела като признак на слабост. А ако има нещо, което да мразиш много силно, то е слабостта. И намираш решение от ситуацията, като потискаш емоциите, които те измъчват. Като погребеш болката. Но така само влошаваш положението си.

Рап сведе чело и се подпря с длан.

— Ох... по дяволите! Главата ме заболя — измърмори. Беше водил същия разговор, почти дума по дума, с Кенеди на Бъдни вечер.
— Защо вас, жените, все ви влече да ми правите психоанализи?

— Защото всяка една от нас тайно желае да ти бъде майка или любовница.

Той рязко вдигна глава, отново изненадан.

— А?

— Шегувам се... Но да не променяме темата. Трябва да споделиш с някого трагедията с жена ти.

— А ти трябва да внимаваш в картинката.

Брукс предизвикателно поклати глава.

— Не. Какво ще направиш? Ще ме удариш ли? Ще ме изхвърлиш от самолета? Едва ли. Необходима ти е помощ. Твърде уплашен си, за да си го признаеш.

— Не ми трябва никаква помощ. — Рап стана.

— Продължавай да си го повтаряш. Някой ден може и да си повярваш.

Рап отвори вратата на пътническата кабина и влезе в херметизирания товарен отсек на самолета. Затвори вратата и се облегна на нея. Металният под беше изцапан с кал и машинно масло на местата, където бяха разтоварвали техника и сандъци. Отсекът се осветяваше от три лампи на тавана. С изключение на контейнера с форма на полумесец, закрепен с ремъци, пространството беше празно. Рап погледна лъскавия алуминиев сандък без никакъв ентузиазъм. Подсъзнателно се беше надявал да избегне този момент, да остави някой друг да се занимае с това. Някой, който е по-мотивиран от него. Сигурен беше, че ще се намерят достатъчно агенти от Тайните служби, които биха се отказали и от служебната си значка, за да ги оставят насаме с Газич за пет минути. Може би дори самият новоизбран президент би искал да навести босненеца и да го поразпита „с пристрастие“.

Помъчи се да се концентрира върху предстоящото, но думите на Брукс не излизаха от главата му. Беше се оставил двайсет и няколко годишна агентка новобранец да му влезе под кожата и да внесе смут в душата му до такава степен, че накрая чак му идваше да фрасне един, за да я накара да млъкне. Заради нея беше влязъл в товарния отсек — не искаше да я слуша повече. Не беше добре и го знаеше. Но просто не искаше да го чува. Особено от човек, когото почти не познаваше.

Тъй като оставаха само два часа полет, не можа да измисли нищо друго за оправдание да се измъкне. Официалният правилник за провеждане на разпитите беше доста категоричен относно ситуацияите, които не са спешни. Размекваш задържания, като го лишаваш от представата за време и пространство. В същото време се запознаваш с наличната информация за биографията му. После много внимателно обмисляш плана си за нападение, както прокурорът подготвя въпросите, с които да уличи обвиняемия пред съда. Само дето тук няма нито адвокат, който да протестира, нито съдия, който да приеме протеста.

Започваш с въпроси, на които вече знаеш отговорите. Така, ако задържаният излъже, ти имаш повод да му създадеш известни неудобства, докато той не каже истината. И когато накрая го стори, продължаваш със следващия въпрос. Ако е искрен, продължаваш напред. Ако лъже, в действие влиза методът на болката и удоволствието. И така се процедира, докато не накараш задържания да бъде искрен. Едва тогава преминаваш към важните въпроси.

Обикновено минималното време, необходимо да дезориентираш пленника, е двайсет и четири часа. Газич лежеше в контейнера от тринайсет часа. Не беше идеален вариант, но пък босненецът имаше четири огнестрелни рани, и то на много чувствителни части от тялото. За последно инжекция с морфин му беше бита на летището в Германия. Всеки момент обезболяващото щеше да престане да действа и болката отново щеше да атакува Газич на вълни — всяка следваща по-силна от предишната.

Рап доближи алуминиевия сандък и хвана дръжката. Предната стена на контейнера беше покрита изцяло от две заключващи се врати. Нямаше причина за притеснение, че Газич ще се опита да избяга. Той завъртя дръжката на деветдесет градуса и отвори едната врата. Отвътре контейнерът беше облицован със сив звукоизолиращ стиропор. Сандъкът беше дълбок метър и половина и широк два и половина. Рап отвори и другата врата.

Светлината проникна в тъмната камера и сянката на Рап падна върху тялото на Газич. Босненецът беше завързан на найлонова носилка, на височина само десетина сантиметра от пода. Крачолите му бяха отрязани, за да може Стробъл да почисти и да превърже коленете му. Превръзките бяха бели и чисти, без никакви следи от кръв. Заради ремъците и белезниците, с които беше здраво прикрепен към носилката, дори и босненецът да беше напълно здрав, щеше да му е доста трудно да се измъкне. А с рани като неговите беше напълно невъзможно.

Газич примижа от внезапно нахлулата светлина и леко обърна глава, за да види каква е тази фигура, надвесила се над него.

— Да не е време за поредната ми порция?

Рап се засмя.

— Да... филе миньон и бутилка първокласно каберне.

— Предпочитам бордо.

— Страхотно. Значи, освен че си терорист, си и любител на скъпите вина.

— Не. Просто мразя Америка. — Газич се усмихна и показа белите си зъби. Между горните предните два зъба имаше разстояние.

Рап не се беше замислял върху тази възможност — че босненецът може да мрази Съединените щати.

— Значи имаш сметки за уреждане с Америка?

— Да не би другите да нямат?

— Не. Всъщност се погаждаме доста добре с останалите хора. — Когато очите на Рап свикнаха с тъмнината, той забеляза, че босненецът се поти. — Искаш ли още морфин?

Газич се поколеба. Не беше глупак и много добре знаеше как се играе играта.

— Да знаеш, че никак не ми допадна. Особено след като така вероломно се промъкна зад гърба ми.

— В Кипър ли?

— Скри се зад вратата като жена. Също както вашите пилоти обичат да хвърлят бомбите си от небето.

Рап отново се изсмя.

— Да, а вие босненските сърби сте прочути с честната си борба! А честно ли беше да обкръжите хиляди мюсюлмански жени и деца и да ги избивате като животни?

— Не разбирам за какво говориш.

— Аха, значи не си от Босна, така ли?

— Грък съм.

Рап поклати глава.

— Не те бива да лъжеш, но ще си поиграя още малко с теб. Какво правеха снощи руснаците в офиса ти?

— Не знам. Никога преди не съм ги виждал.

— И онзи на улицата ли не си го виждал? Седналия в паркираната кола... Застреля го ей така, въпреки че не го познаваше.

— Не знам за какво говориш.

За пръв път Рап си помисли, че Газич може и да не е чак толкова хитър.

— Видях те как вървеше по улицата, приближи се до отворения прозорец на колата и стреля два пъти в сърцето на руснака. После се

изправи и се престори, че разговаряш с него. Накрая си тръгна и се чупи през покривите.

Газич се раздвижи на носилката. След дълго мълчание отговори:

— Беше заради несъгласие.

— Значи все пак ги познаваш?

— Не.

— А между кои беше несъгласието?

— Между един мой приятел и тези руски гангстери.

Рап го изглежда недоверчиво. Дали пък нямаше връзка между агентата в Америка и акцията на руснаците в Кипър? Щом се захванеше с мнимия Зуков, бързо щеше да разбере. Нямаше да е трудно да го пречупи.

— Собственикът на кафенето?

— Да.

— Интересно.

— Защо? — Газич стисна очи от болка.

— Защото той каза, че руснаците са търсели теб.

— Той не е добре с главата. Дължеше им пари. Те го заплашиха и аз се намесих, за да го отърва от неприятностите. Ние, гърците, държим един на друг и си помагаме, когато можем.

Търпението на Рап беше на изчерпване, което си пролича и от погледа, с който изглежда пленника.

— Виж сега, аз не съм от най-търпеливите и затова ще мина направо към същността. Много добре знам кой си. Знам, че не си грък и че руснаците бяха дошли да те убият. Знам и че преди два месеца и половина ти беше във Вашингтон.

— Мисля, че ме бъркаш с някого. Заблуден си.

— Заблуден, така ли? Може да съм много неща, но не и заблуден. Сега ще ти кажа кой съм. Аз съм последният човек на земята, когото ти би искал да ядосаш, ако ме познаваше. Не съм много горд с това, което се налага да правя, но след всяка следваща лъжа, която ти така нагло изричаш, и малкото ми останала симпатия към теб е на път окончателно да изчезне.

— И без това не ми приличаш на човек, на когото му пука.

— Напротив, ще се изненадаш, че е така.

— Пука ли ти за истината, за правдата? Готов ли си да се примириш с мисълта, че американската ти самоувереност и

напереност може да са заслепили обективната ти преценка. Би ли приел, че може би не аз съм човекът, който ти трябва?

Рап се ухили и се почеса по наболата черна брада.

— Боже... ама ти дори не разбираш колко си загазил.

— Искам да говоря с адвокат.

— Адвокат! — Той се изсмя. — И ти си един шегаджия. Ами аз май забравих да ти покажа полицейската значка. — Опипа джобовете си. — А, вярно, забравих. Нямам значка. — Наведе се по-близо до пленника. — Няма да има нито адвокати, нито съдии. Само един доста болезнен за теб разпит, признание и накрая екзекуция. Предвид изказаното току-що от теб мнение деветдесет и пет процента съм сигурен, че събитията ще протекат именно по този сценарий.

Газич облиза устните си и примигна няколко пъти. Думите на Рап не оказаха почти никакво въздействие върху него поради факта, че в момента той беше зает да се бори с чудовищната болка, обхванала цялото му тяло.

— А останалите пет процента?

— В сравнение с вариант А е много повече за предпочитане, но, изглежда, не се отличава с голям прагматизъм, за да избереш него.

— Какъв е вариант Б?

— Казваш ми всичко: кой те е наел, как си го планирал, къде са парите. Всичко. — Газич явно започна да претегля възможностите си и Рап добави: — И двамата много добре знаем, че рано или късно ще си кажеш и майчиното мляко.

— Ами тогава давай, помъчи ме. Като те гледам, сигурно изпитваш удоволствие от насилието.

— Предпочитам по-цивилизованите методи.

— И като приключиш с мен, после какво?

— Ще изгниеш в затвора до края на живота си. След трийсет години може и да те освободят под гаранция. Не знам. — Той гледаше отговорът му да звучи колкото се може по-правдоподобно. Все пак трябваше да даде малко надежда на пленника. — Отгоре ще решат какво да те правят.

— Подобна перспектива не ми изглежда обещаваща.

— В сравнение с месеците на изтезания и последваща екзекуция според мен е много обещаваща даже.

— Няма ти да лежиш в затвора.

— Аз не съм взривил колата-бомба, която уби съпругата на новия президент. — Рап забеляза как Газич примигна и извърна очи. Думите му бяха попаднали в десетката.

— Първо ми дайте морфин. Искам да обмисля предложението.

Мич си каза, че времето е на негова страна, и отвърна:

— Добре. Ще ти покажа, че американците могат да бъдат много добри. Ще ти бия инжекцията и после...

В този миг от кабината излезе Брукс, която държеше в протегнатата си ръка сателитен телефон.

— Търсят те спешно.

— Добре. — Той отново се обърна към Газич: — Ще дойда пак след минута. — Изправи се и тръгна да затваря вратите на контейнера.

— Какво стана с морфина? — извика босненецът.

Рап затвори вратите и виковете на Газич секнаха зад звуконепроницаемите стени.

— Кой е? — попита той.

— Директорът Кенеди.

Рап взе телефона от Брукс.

— Какво има?... Абе, вие там да не сте се побъркали?

Духът беше изпуснат от бутилката. Това беше ясно на Кенеди и тя разбираше, че връщане назад няма. Главният прокурор Стоукс и директорът на ФБР Роуч се бяха надвесили над президентското бюро и всеки от тях по отделен шифриран телефон даваше нареждания на хората си да се размърдат и да действат. Сегашният и бъдещият президенти разговаряха непринудено, все още седнали на тапицираните столове пред камината. Новината, че е заловен убиецът на съпругата му, размекна Александър и стената между него и Хейс мигом се стопи. След края на изборите Кенеди беше виждала Александър само два пъти. И двата пъти бъдещият водач на Свободния свят беше унил и замислен, което изобщо не беше характерно за харизматичния четирийсет и пет годишен красавец от Джорджия. Последната новина сякаш запали отново у него искрата и енергията, които бяха угаснали след гибелта на жена му.

Кенеди гледаше как разговарят двамата президенти и някак от само себе си в съзнанието изплуваха фотографиите, които Бейкър беше показал преди няма и двайсет и четири часа. Като се имаше предвид поведението на Александър през последните няколко месеца, той едва ли знаеше за изневерите на жена си. Но Айрини беше виждала в живота и по-странни неща. Във Вашингтон беше пълно с богати и властни личности с доста нетипични брачни взаимоотношения. Инстинктът подсказваше, че Александър е напълно искрен в скръбта си, но политиците бяха заблуждавали неведнъж дори нея. Томас Стансфийлд, нейният духовен учител и наставник, беше казвал, че политиците са по-добри актьори и от холивудските. Те играеха на сцената на реалността, пред жива публика, най-малко три или четири пъти дневно. И често се налагаше да импровизират, без да имат време за каквито и да било репетиции.

Що се отнасяше до Александър обаче, в неговата мъка имаше нещо много истинско и неподправено. Може би просто се искаше да е така. При мисълта за противното тя потрепери. Най-много се искаше да вярва, че той е добър по душа. Човек, когото да подкрепи. И ето сега всичко излизаше наяве. Едва сега разбра какъв е бил планът на Хейс, какво е искал да направи той за нея и за ЦРУ. Хейс беше съзрял в пътуването на новоизбрания вицепрезидент Рос възможност за действие и не беше пропуснал да се възползва от нея. Рос и Кенеди не се понасяха. Александър беше делегирал буквално всички правомощия, отнасящи се до националната сигурност, на своя подгласник, бившия директор на Националното разузнаване. Новоизбраният президент се беше съсредоточил върху вътрешните работи и икономиката, а Рос — върху отбраната и разузнаването. Или прочетено между редовете, Кенеди щеше да изхвърчи от поста си веднага след клетвата на новата президентска двойка.

В момента Хей се опитваше да покаже на Александър, че Кенеди и хората наистина си вършат превъзходно работата и че никой разумен държавник не би се отказал от тях само защото заместникът му ги недолюбва. На всичкото отгоре този заместник страдеше от нарцисизъм. Макар в подобен вид реклама да нямаше нищо лошо, Айрини съзираше един възможен проблем. Този проблем сигурно не беше останал незабелязан и от президента, но той се придържаше към принципа „целта оправдава средствата“. Името на проблема беше „Мич Рап“. Той по-скоро би се оставил да му направят клизма, отколкото да си има работа с Министерството на правосъдието. И като се добавеше и медийният ураган, който неминуемо щеше да последва, мрачното настроение на Рап беше гарантирано за месеци напред. Разбира се, тя би могла да остави инициативата в полето на президента, но Рап щеше страшно да се ядоса, задето подобна операция е била огласена и следователно щеше да бълва огън и жупел.

Кенеди стана и пристъпи към Хейс и Александър. Двамата прекъснаха разговора си и се обърнаха към нея в очакване.

— По-добре ще е да информирам Мич за промяната в плановете. Моля да ме извините, ще сляза в Ситуационната зала и ще му се обадя от там.

— Ще дойдем с теб — отговори Хейс. — Много искам да го поздравя за успеха.

— А аз много искам да му благодаря — добави Александър.
Кенеди примигна учудено.

— Мисля, че идеята не е много добра. Поне не и в момента.
Александър я погледна объркан.

— Но защо?

Президентът Хейс се изсмя:

— Мич не обича светлината на прожекторите. Няма да му хареса много.

— Напълно сте прав, сър.

Хейс, изглежда, доста се забавляваше от факта, че Рап ще се изнерви от сервираната му ситуация. Александър обаче не разбра това и се намръщи.

— Той не е като нас — обясни му Хейс. — Ние даваме мило и драго всички да видят наградите ни, закачени на стената. Неговите медали и похвали са прибрани в сейф в Ленгли и бас държа, че той нито веднъж не се е докосвал до тях. Прав ли съм? — Въпросът беше към Кенеди.

— Да, сър, така е.

— Познаваш ли го? — Хейс попита Александър.

— Не, но съм слушал много за него.

— Не вярвай на това, което говорят хората. Особено ако думите са на твоя вицепрезидент.

Кенеди реши, че сега е най-подходящият момент да излезе от кабинета.

— Щом свърша долу, ще се върна и ще ви информирам за разговора.

Тя излезе през чакалнята и мина по стълбите и през столовата на Белия дом. Спря се пред вратата на Ситуационната зала и взе баджа с баркода, който беше закачен на ревера на сакото ѝ. Допря го до сканиращото устройство и след малко се чу леко изщракване. Малка камера, монтирана над вратата, следеше внимателно всяко нейно движение.

Вратата се отвори и след като влезе, тя беше посрещната от гладко избръснат мъж в цивилни дрехи, но с ясно различима военна осанка.

— Майор Хансън, предполагам.

— Тъй вярно, госпожо.

„Още един морски пехотинец“ — каза си. Те винаги отговаряха като по военна команда. В продължение на трите месеца основна подготовка им го внушаваха, докато не започнат да го повтарят безпогрешно и насън.

— Обади се, моля те, в Центъра за глобални операции и им кажи да ме свържат с господин Рап. Ще говоря с него от конферентната зала.

— Да, госпожо. Нещо друго, госпожо?

Мислеше да му каже да спре с тези военни клишета, но разговорът беше по-важен за нея в момента.

— Само ме свържи, ако обичаш.

Кенеди отиде в конферентната зала и остави чантата си на масата. Докато чакаше обаждането, се опита да отгатне колко ядосан ще е Рап по скалата от едно до десет. Това щеше да е един от редките случаи, в които се налагаше да реагира остро на поведението му. Не беше в стила и можеше да си навлече неприятности от своенравния оперативен офицер от ЦРУ. Често най-ефективният начин за справяне с него беше да го остави да си излее яда по отношение на цялата система. Ако проблемът не беше в нея и тя нямаше вина, Кенеди посрещаше спокойно емоционалните изблици на Рап и го караше да се чувства неудобно, задето си го е изкарал на нея. Надяваше се и тази сутрин да стане така.

Големият бял телефон иззвъня само веднъж. Айрини грабна слушалката и се представи. Гласът от другия край на линията я помоли да изчака и секунда по-късно се обади женски глас. Беше агент Брукс. Кенеди поиска да говори с Рап и отново изчака.

Около половин минута по-късно той троснато попита:

— Какво има?

— Знам, че няма да останеш много доволен, и затова няма да увъртам. Президентът току-що каза на наследника си, че си открил Газич и че пътуваш за Щатите. — Тя направи пауза, преди да продължи със следващата част, която щеше да го ядоса най-много. Колебливо добави: — Александър иска виновникът да бъде изправен пред съда.

Когато кацнеш, ще бъдеш посрещнат от хора на ФБР. Те ще арестуват официално пленника.

Последва петсекундно мълчание.

— Абе, вие там да не сте се побъркали?

Кенеди си пое дълбоко дъх и отговори:

— Не.

— Този тип е терорист. Наемен убиец. Чужденец, който само господ знае колко паспорта и фалшиви имена има. Та аз го отвлякох, за Бога!

— Е, и?

— И — извика Рап — погледни картината в перспектива. Помисли за тактиката. Не искам от ФБР да ме засипят с въпроси за това как си провеждам операциите.

— Ще им наложим ограничения.

— Глупости! Знаеш, че няма да можеш. Ако започнат съдебен процес, този боклук ще получи адвокат, а значи аз ще трябва да седя поне една седмица на една маса и ще ме разпитват някакви си социалисти, които работят благотворително за шибаната „Амнести Интернешънъл“!

— Мич, много добре знаеше, че никога няма да го допусна.

— Няма как да ми обещаеш подобно нещо. Само след година, когато около случая се разшуми, ти дори няма да си на този пост, за да ме защитиш. Ще пишеш мемоарите си и ще изнасяш речи и лекции за по хиляда долара.

Кенеди очакваше подобна реакция, но не точно такава.

— Мич, не виждам какъв е проблемът. Нали си сигурен, че този е нашият човек. Вероятно имаш конкретни неопровержими доказателства срещу него.

— Не и от онези доказателства, които могат да минат пред съда!

— Да не си измъкнал признанието с мъчения?

— Не — измърмори Рап.

— Не звучиш убедително.

— Не съм измъкнал признанието с мъчения.

— Тогава какъв е проблемът?

Той отново промърмори нещо, изруга и отговори:

— Прострелях го.

— Можем да се оправим. Сигурна съм, че си имал основателни причини.

— Прострелях го четири пъти.

— И още е жив? — сепна се тя.

— Целта ми не беше да го убия.

Кенеди се хвана за челото.

— Господи! Само не ми казвай, че си му пръснал капачките на коленете! Не ми казвай, че си го изтезавал.

— Не!

— Тогава защо ти трябваше да стреляш четири пъти по него?! Нали си точен стрелец!

— Дявол да го вземе. Ти направо ме убиваш с твоите въпроси.

— Аз ли те убивам? Занасяш ме. Мич, трябва да ми помогнеш. Трябва да ми обясниш защо си прострелял пленника четири пъти, защото когато кацнеш, ФБР ще приберат задържания и със сигурност ще искат да ти зададат същите въпроси.

— Повярвай ми, няма да го разбереш.

— Все пак опитай.

— Ти работиш зад бюро, а аз — на невидимия фронт.

— Мичъл!

— Той беше въоръжен, аз бях на негов терен и действах без подкрепления. Освен това бяха въввлечени и други хора.

— Къде бяха останалите от екипа?

— Забавиха се на летището.

— И ти не можа да ги изчакаш?

— Не.

— Или не искаше да ги изчакаш?

— Да, Айрини. Исках да си остана самотният каубой, за да мога да обера всички лаври. Чуй какво ще ти кажа. Ще взема да накарам пилота да слезе на хиляда и петстотин метра, ще отворя люка на товарния отсек и ще изритах този боклук в океана, а вие всички ще ме цунете отзад.

— Мич, не съм казала, че си искал да обереш лаврите, само се опитвам да...

— Да поставяш думите ми под съмнение на хиляди километри от мен.

— Не поставям нищо под съмнение. Опитвам се да разбера какво се е случило, за да измисля какво да кажа на ФБР.

— Повтарям: бях на негов терен, той вече беше убил двама души и нямах време да чакам подкреплението.

— Но защо трябваше да стреляш по него четири пъти?

— Този тип е добър. Аз бях сам и трябваше да го обезвредя възможно най-бързо.

— Какво имаш предвид под „обезвредя“?

— Да го осакатя.

Кенеди се замисли върху чутото.

Рап прекъсна напрегнатото мълчание:

— Този не е от хората, които вдигат ръце, като им извикаш „стой, не мърдай“.

— Значи първо си стрелял, а после си задавал въпроси.

— В общи линии.

— Къде точно го простреля?

— По един път във всяко от коленете.

— Това прави два пъти.

— И още по един път във всяка от дланите.

— Направо си го разпънал на кръст.

— Не, ако исках да го разпъна на кръст, щях да го прострелям в стъпалата.

Кенеди започна да си представя мрачната картина.

— Не мислиш ли, че си попрекалил?

— Айрини, ще ти го кажа само още веднъж. Аз съм този, който рискува задника си, за да спипа атентатора. С очите си видях как очисти двама души за няма и десет минути. И никой от тях нямаше шанс да се спаси. Този наистина е добър. Аз бях човекът на терена и от мен зависеше да взема решението. Който поставя решенията ми под съмнение, да върви да се гръмне.

— И аз ли?

— Да, и ти. И президентът Хейс, и наследникът му Александър, и всеки друг, който иска да ме направлява от удобния си кожен стол. Дори знаеш ли какво? Следващия път, когато нещата се оплескат, вие всички ще трябва да си вдигнете бюрократските задници, да се хванете за оръжието и да излезете в реалния свят, за да видите дали там всичко е честно и справедливо. Опитайте се по честен път да хванете човек като Газич и той ще ви пръсне главите, преди да сте успели да му извикате „стой“.

Кенеди стисна силно слушалката и се загледа в облицованата с дърво стена.

— Свърши ли? — попита го накрая тя.

— Да, свърших. Щом кацна, си грабвам шапката и се качвам на следващия самолет.

— Какво искаш да кажеш?

— Качвам се на първия самолет, който да ме отведе колкото се може по-далеч от Вашингтон.

— Не можеш да го направиш, Мич. Трябва да ни докладваш, а после и от ФБР ще искат да разговарят с теб.

— Е, аз свърших по-трудното. Вие мислете как ще продължите да разигравате цирка, защото аз нямам намерение да участвам в него.

— Не можеш...

Линията прекъсна. Кенеди се вторачи в бялата слушалка и поклати глава. Не познаваше друг като Мич Рап, който да е в състояние да я изкара от кожата до такава степен.

Вратата на конферентната зала се отвори и Хейс и Александър влязоха.

Хейс видя, че Кенеди държи слушалката, и я попита:

— Мич ли е? Дай ми да говоря с него. Искам да му предам благодарностите си, а и Джош сигурно би искал същото.

Тя поклати глава.

— Има някакви технически проблеми.

— Ами накарай да ги оправят. Нашите хора са факири когато става въпрос за техника.

— Може би ще трябва да почакаме. Стори ми се, че Мич в момента е зает.

Хейс погледна Александър, после отново Кенеди.

— Добре. Може пък Мич да се отбие при нас през седмицата и тогава ще му благодарим лично.

— Сигурна съм, че ще го оцени и ще бъде трогнат, сър — любезно излъга директорът на ЦРУ.

20

12 300 МЕТРА НАД ВОДАТА, АТЛАНТИЧЕСКИЯ ОКЕАН

Рап се беше подпрял с двете ръце на стената на кабината, сякаш се налагаше да бутне самолета във въздуха. Беше затворил очи и беше навел глава. Коулман и Стробъл се бяха събудили от разгорещения му телефонен разговор с Кенеди. Още сънени, те го гледаха объркано, питайки се какво би могло да го разгневи толкова силно. Брукс стоеше до седалката, а на лицето беше изписана силна загриженост.

Двамата с Коулман се спогледаха, но тя само сви рамене.

— Какво има, Мич? — попита го Коулман.

— Политиците пак се намесиха — отвърна той, без да вдигне глава и да отвори очи.

— Много ли е лошо?

— Много. ФБР ще ни посрещне на летището, за да отведе пленника.

— Не сме ли готови винаги за подобен развой? — попита Брукс.

Коулман я погледна и рязко поклати глава.

Рап я изгледа гневно.

— Да, готови сме за подобен развой — отвърна, като наблегна на последната дума, — но имайки предвид как се развиха събитията в Кипър, аз не бих препоръчал предаването му на ФБР. Или поне бих поискал една седмица, за да имаме възможност да го разпитаме както трябва.

Брукс объркано кимна и наведе глава.

— Ще ни чакат на летището? — изненада се Коулман.

— Да.

— Как, по дяволите, от Бюрото са разбрали толкова бързо?

— Хейс е казал на Александър, че сме хванали човека, убил жена му. Той е настоял да го изправим пред съда. Иска целият свят да види, че сме заловили виновника.

— Но ние нямаме категорични доказателства за вината му.

— Знам, но те предполагат, че имаме.

— Значи ще ни чакат на летището? — отново попита Коулман.
— Като кацнем. — Погледна часовника си. — След по-малко от два часа.

— Точно така.

— А медиите?

— Кой ги знае.

— Така няма да стане — разтревожено отсече Коулман.

— Защо? В попита Брукс. — От какво да се срамуваме? Свършихме тяхната работа, и то перфектно.

— Погледни в по-далечна перспектива. Новината ще се превърне в сензация. Обзалагам се, че телефоните във Вашингтон вече са загрели. Всеки се опитва да си припише заслуги за операцията или поне да се преструва, че е знаел за плана.

— Пак не виждам какъв е проблемът. Това е огромен успех за нас. За управлението.

Коулман се засмя.

— Аз не работя за управлението и определено не се нуждаю от известност.

— Е, управлението обаче се нуждае.

— Спорен въпрос — намеси се Рап.

— Стига, Мич. Ние винаги сме непослушното и пакостливо дете в семейството. Поне десетина пъти през последния месец те чух да го казваш. Трябва малко да си оправим имиджа.

— И ти очакваш, че журналистите ще се отнесат с нас като с герои?

— А защо не?

— Всяка новина има свой цикъл. Когато стане дума за ЦРУ, колкото и добра да е новината в началото, накрая винаги се превръща в чудовищна.

— Я пак повтори.

— Проблемът е в методите ни на работа. Те са вегетарианци, а ние — месоядни. Ние никога не се показваме пред публиката. Този самолет, тактиката ни, способите ни за разгръщане, начина, по който слагаме черен чувал на главата на подозирания терорист и го отвличаме посред нощ от страната. Те ще започнат да ни гледат и да проверяват под лупа.

— Мисля, че изпадаш в параноя.

— А аз си мисля, че си наивна. — Рап погледна часовника си. — Нямаме много време. Ето какво ще направим. Що се отнася до нашия руски приятел — посочи зад гърба си спящия дебелак в ъгъла на кабината, — някой от вас казвал ли е на някого за него?

Коулман, Стробъл и Брукс едновременно поклатиха глави.

— Добре, значи не съществува.

— Какво ще го правим? — попита Брукс.

Търпението на Рап вече се изчерпваше.

— Вместо да задаваш непрекъснато въпроси, по-добре гледай и се учи.

— Ще го убиеш ли?

— Брукс, погледни ме добре, за да не кажеш после, че не си ме разбрала.

Тя инстинктивно скръсти ръце и вдигна зеленикавите си очи към него.

— Престани да задаваш въпроси. Това тук не ти е някакъв клуб за дебат и, а добронамерена диктатура. Аз в момента обаче не съм много добронамерен и ако не искаш да те изхвърлят от Службата за нелегални операции и да те прехвърлят на някоя секретарска длъжност в забравена от бога държава, ще правиш каквото ти кажа през следващите два часа. Разбра ли?

— Да — отвърна тя след секунден размисъл.

Рап рязко отвори алуминиевата врата на контейнера и погледна отгоре Газич. По бледната кожа на пленника ставаше ясно, че действието на морфина е преминало. Челото и горната му устна бяха покрити от едри капки пот, цялото му тяло трепереше под тънкото сиво одеяло. Рап от личен опит знаеше какво е в такова състояние рязко да те измъкнат от мрак на светло. И когато босненецът стисна очи, той самият трепна, сякаш беше на негово място. Не харесваше Газич, но и не изпитваше удоволствие от това, че му причинява страдания.

През последните пет минути той беше разговарял по телефона с Маркърс Дюмонд, който му беше съобщил нова информация за Газич. Газич и Уикър бяха открили в офиса му в Кипър паспорти, финансови документи, ключове за депозитни кутии в трезори, пари в брой, оръжия, компютри, хард дискове и какво ли още не. Всичко това беше подробно прегледано, фотографирано и изпратено във Вашингтон на Дюмонд. На пръв поглед събраното даваше доста изчерпателна информация за дейността на Александър Декас през последните седем години. Дюмонд вече беше разграничил в пленника две абсолютно различни самоличности. Гаврило Газич беше издирван от Юготрибунала в Хага за военни престъпления в Босна, а Александър Декас беше привидно порядъчен бизнесмен, който притежаваше компанията „Ейд Лоджистикс“ със седалище град Лимасол, Кипър.

Хакет и Уикър бяха взели хард дисковете както от служебния, така и от домашния компютър на Газич и чрез сателитна връзка бяха препратили информацията на Дюмонд. Засега кодиращите програми още се опъваха на завършилия Масачузетския технологичен институт, но той очакваше да пробие кодовете до края на деня. Рап му заръча да не казва с какво се занимава на никого от Ленгли, включително и на директора на Централното разузнаване Кенеди. Дюмонд беше свикнал да работи при подобна конспирация, но Кенеди винаги беше в кръга на осведомените и затова геният се поинтересува каква е причината за подобна тайнственост. Рап отговори, че сега няма време и ще му

обясни, като се прибере. По-належащо в момента беше да накара Газич да говори, преди да го предаде на ФБР.

Мич направи крачка настрана и засенчи лампата, която светеше право в лицето на босненеца. Извади спринцовка и каза:

— Ето как ще играем оттук нататък. Ще ти задам няколко въпроса. Ако отговориш вярно, ще получиш доза морфин. Ако ме излъжеш само веднъж, няма да има инжекция.

Газич кимна охотно.

— Нека ясно да се разберем... Знам за теб повече, отколкото предполагаш. Вече разговарях с дебелия руснак — излъга Рап. — Онзи, чието лице ти беше започнал да дялкаш. Той ми разказа някои много интересни неща за теб.

— Руснаците са патологични лъжци — изръмжа босненецът.

Мич вдигна предупредително пръст.

— Претърсихме офиса и къщата ти и вкарахме фотографията ти в нашата компютърна система за лицево разпознаване. Имаме те на запис как си купуваш кафе от „Старбъкс“ на Уисконсин Авеню сутринта, когато избухна бомбата. Ако ме излъжеш само веднъж, ще затворя вратата и след половин час ще дойда, за да започнем отначало.

— Ще ти кажа всичко, каквото поискаш. Побързай с инжекцията.

— А, не. — Рап се изсмя. — Първо ще говорим, а после ще получиш морфин.

— Тогава побързай с въпросите.

Мич имаше своя версия и искаше да я провери след няколко полесни въпроса.

— Кой те нае?

— Не знам — изпъшка Газич безпомощно.

— Добре. — Рап отстъпи назад и понечи да затвори вратата.

— Кълна се! — извика босненецът. — Всички преговори се водеха по Интернет.

Мич остана на мястото си, наполовина затворил вратата на контейнера. Точно такъв отговор беше очаквал. Ако Газич му беше дал някакво име, той щеше да се усъмни в искреността му. Поръчките за големи суми като тази рядко се уреждаха лично.

— Ти не ги познаваш, но те те познават, така ли? — попита той.

— Били чули за репутацията ми.

— Тогава как те откриха?

— Не знам. Бях на крачка да го разбера, когато ти нахлу в офиса ми и ме простреля.

— Как влезе в Щатите?

Газич се поколеба, преди да отговори. Досега той отричаше каквото и да е участие в атентата срещу кортежа.

— Внимавай. Помисли си хубаво какво ще ми отговориш. Ако ме излъжеш, ще стане лошо за теб.

Газич се размърда, доколкото му позволяваха ремъците, с които беше завързан.

— Предния ден пристигнах в Ню Йорк със самолет.

— На кое летище кацна?

— „Кенеди“.

— А експлозивите?

— Те бяха подготвени тук.

— Къде?

— В Пенсилвания.

— Щата Пенсилвания?

— Щата. А сега ми бий морфин.

— Още не. Засега обаче се представяш добре. Значи взимаш от Пенсилвания микробуса, докарваш го във Вашингтон... Кога? В петък?

— Не — тросна се Газич. — Нали ти казах, че в петък пристигнах в Ню Йорк.

Напълно възможно беше да кацне на летище „Кенеди“, да се отбие в Пенсилвания и да стигне до Вашингтон за един ден, но Рап не искаше да спори с него. Още не. Фактът, че прагът на издръжливост на босненеца беше толкова нисък, само щеше да му помогне за разпита.

— Значи пренощува в Пенсилвания в нощта на петък срещу събота?

— Да... Да! Микробусът ме чакаше и аз го докарах във Вашингтон рано сутринта в събота. Намерих уреченото място, паркирах го и зачаках. Когато дойде време, го взривих. Толкоз по въпроса. А сега ми дай морфин.

Рап се наведе и повдигна одеялото. Във вената на дясната китка на Газич беше забит и залепен с лейкопласт към кожата къс маркуч. Стробъл го беше прикрепил, за да прелее на босненеца кръвна плазма и да му даде първите две дози морфин. Рап взе спринцовката и тъкмо

се канеше да инжектира дозирания морфин, когато му хрумна още един въпрос.

— Къде стоеше, когато задейства бомбата?

Газич гледаше така напрегнато и съсредоточено спринцовката, че не чу въпроса.

— Какво?

— Когато бомбата избухна... ти къде стоеше?

— Зад проклетото дърво! — изкрещя атентаторът. — Бях застанал зад едно проклето дърво на половин пресечка от кортежа! Бий ми морфина!

Рап кимна. Агент Ривера беше права. Той пхна върха на спринцовката в белия маркуч. Количеството щеше да стигне за не повече от трийсет до четирийсет и пет минути и после болката щеше да се завърне с нова сила. Газич почти веднага се отпусна облекчено. Дишането му се нормализира.

— Значи те се опитаха да те изиграят и да не ти платят останалата част от сумата — спокойно продължи Рап. Като един професионалист към друг.

— Останалата част?! — повтори с насмешка Газич. — Те искаха да им върна и аванса.

— Не е много професионално от тяхна страна. — Мич се престори на разочарован. — Понеже ти забави взрива с няколко секунди и гръмна само едната лимузина вместо двете.

Наркотикът действаше доста бързо. Газич го погледна с разширените си зеници и провлачено отговори:

— Направих точно така, както ми казаха. Изпълних моята част от сделката. Не аз, а те се провалиха.

— Как така?

— Казаха ми да ударя втората лимузина.

Рап изненадано свъси вежди. Нямаше логика. Микробусът беше зареден с достатъчно взривна мощ да отнесе и двете лимузини. Ако целиш да поразис само едната, намаляваш шанса си за успех наполовина.

— А защо не и двете?

— Не знам. Клиентите не ми плащат, за да задавам въпроси.

— И кога ти казаха да удариш втората лимузина?

Вероятно босненецът беше получил нареждането, след като беше взел микробуса от Пенсилвания.

— Двайсет-трийсет секунди преди взривът да ги отнесе.

— Преди експлозията? — попита изненадано Мич. — Да.

Значи сигурно сутринта бяха поставили човек да следи кандидатите и колите им. Дали агент Ривера не беше променила реда на лимузините, след като кортежът беше потеглил от имението? Което беше доста често практикувана от Тайните служби тактика. Това обясняваше защо от експлозията беше пострадала другата лимузина.

— Откъде взе телефона, по който ти се обадиха?

— Беше оставен в микробуса.

— С него ли активира бомбата? — Да.

— Предполагам не си го запазил?

— Не.

— Добре. — Рап се опитваше да се постави на мястото на хората, стоящи зад акцията. Той би постъпил по друг начин, но пък врагът не за пръв път показваше, че владее добре наличните сили и средства. Изправи се и погледна Газич. — Още един въпрос. Прочетох досието ти. Ти явно мразиш мюсюлманите. Защо тогава работиш за тях?

Газич за пръв път се усмихна.

— Врагът на моя враг е мой съюзник.

— М-да. А и са ти платили доста пари.

— Парите си бяха отделно, но аз исках да отмъстя за родината си.

Рап с удоволствие би поспорил с него по този въпрос, но сега всяка минута беше скъпоценна. Хората като Газич не променяха току-така мнението си. Преди да затвори вратата на товарния отсек, той каза на пленника:

— Кацаме след около час.

Големият самолет се приземи плавно точно в 10:47 часа местно време. Рап и Коулман отидоха при пилотите, докато те рулираха към товаро-разтоварната зона на летището. Очакваха да ги посрещне цяла свита от полицейски коли, черни седани на ФБР и още толкова микробуси на телевизионни канали. За щастие се оказа, че тайната на мисията им все пак е била запазена. Изглежда, беше доста студено, което също щеше да им е от полза. Митническите служители също бяха хора от плът и кръв. Заради студа те щяха да са се сврели на топло вместо да обикалят по пистата и да си пъхат носа където не трябва. Рап погледна за последно през прозореца и се обърна към Коулман, който вече беше облечен в същата униформа като пилотите: черен панталон, бяла риза с черно-сребристи пагони и черна вратовръзка. Беше записан като Том Джоунс, бордови навигатор, и разполагаше с пълен комплект от документи на това име. Коулман щеше да мине през митническия контрол заедно с двамата пилоти и щеше да се изпари от летището до половин час.

Рап протегна ръка.

— Ще се видим след няколко часа — каза.

— Късмет с предаването — отвърна му бившият „тюлен“.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с нас?

— Да бе, нека първо ми направят бариева клизма.

Рап се изсмя и излезе от пилотската кабина. В коридора срещна Стробъл, който се беше пременил в мазен комбинезон на член от наземния персонал на летището.

— Гледайте да не ни изпуснете.

— За нищо на света, шефе.

— И престани да ми викаш „шефе“.

— Дадено, шефе.

Брукс чакаше с двете си чанти до вратата на товарния отсек.

— Готова ли си? — попита я Рап. — Да.

— Да вървим тогава.

Двамата продължиха из товарния отсек, а Стробъл ги следваше отзад. Едрият руснак вече беше напъхан в контейнера на пода до Газич, завързан и със запушена уста. Също като босненеца и той беше упоен. Вътре, от двете страни на контейнера, имаше място колкото да седнат Рап и Брукс. Щом се настаниха, Стробъл затвори вратите.

Машината застана на отреденото на пистата място. Десет минути по-късно два камиона паркираха отстрани — единият с подвижна стълба-трап, а другият със специална товарна платформа. Двамата пилоти и Коулман слязоха по стълбата. Черните им шлифери плющяха от вятъра. Те притискаха с една ръка фуражките си, а с другата дърпаха куфарите си към терминала. Предният товарен люк на самолета се отвори и алуминиевият контейнер беше избутан върху платформата на товарния камион, след което членовете на наземния персонал го закрепиха здраво. Стробъл затвори люка на самолета и капака на камиона, а после през фюзелажа се върна и излезе през стълбата. Когато стъпи на пистата, още два камиона с летищен персонал спряха до самолета и се заеха да разтоварват останалия багаж.

Стробъл махна на служителите в работни комбинезони и им кимна. После скочи на предната седалка на камиона. Шофьорът до него му беше непознат, но и не беше необходимо да го познава. За тази част от операцията трябваше да се погрижи някой друг от ЦРУ. Камионът се насочи право към митническия пункт. Митничарят напусна топлата си кабина само за да вземе документите от шофьора и веднага се прибра. Стробъл предположи, че той също е техен човек. След трийсет секунди онзи се върна с оформените документи и ги даде обратно на шофьора.

Минаха през портата и спряха на един паркинг на не повече от половин километър. Камион подобен на техния, с приблизително същите размери, но без хидравлична платформа, чакаше с отворени задни врати. Стробъл скочи от мястото си и се пъхна при контейнера. Камионът, дошъл от летището, даде на заден ход, докато задницата му не се изравни с тази на другия камион, на разстояние само десетина сантиметра. Алуминиевият контейнер беше снабден с колела и

можеше лесно да се мести в тесни пространства. Стробъл го откачи и го бутна в другия камион.

Щом първият камион си замина, Стробъл седна зад волана на втория и потегли към промишления парк на Патапско Ривър. На шест километра от целта той избра най-прекия маршрут, както го беше инструктирал Рап. Пет минути по-късно вкара камиона в стар тухлен склад и затвори вратите. Цялото пътуване трая по-малко от половин час.

Вътре чакаха два бели микробуса, паркирани един до друг. С изключение на тях сградата беше празна. Стробъл пусна Рап и Брукс да излязат от товарния контейнер, след което прехвърлиха Газич в единия микробус и руснака в другия. Рап сложи неговия багаж в микробуса с руснака и придружи Брукс до другия микробус.

— Знаеш ли пътя? — попита я той.

Тя кимна.

— А ако не ме пуснат? — Брукс вдигна паспорта. — Дори не е истински.

— Казах ти, ще се обадя и ще се погрижа да те вкарат в списъка. Кандис Джоунс... само им дай паспорта и те ще ти кажат къде да вървиш.

Брукс поклати глава и се намръщи.

— Какво?

— Те ще очакват теб.

— Така е, но аз няма да отида.

— Налага ли се да го правя?

— Нали спомена, че ще е добър пиар за управлението.

— Да, но не разбирам защо стоварваш всичко върху мен.

— Чуй ме, Синди. Давам ти думата, че това няма да навреди на кариерата ти. В действителност дори може и да помогне. Само предай Газич и си тръгни. Не се мотай излишно и не им позволявай да ти задават въпроси. Там ще бъде един агент, когото познавам добре. Той е доста едър, към шейсетте. Името му е Скип Макмахън. Кажи му, че ще се свържа с него.

— Кога?

— Днес, утре, не знам. По-добре му кажи за днес. Но каквото и да правиш, не му казвай как сме влезли в страната. Ясен ли съм?

— Да.

— Добре. Карай след нас по междуцатското и щом ние отбием за базата „Андрюс“, продължи направо. Дай им Газич и си плюй на петите. Ще ти се обадя след час, както се разбрахме, нали?

— Да, всичко е ясно.

— Да действаме тогава.

Брукс седна зад волана на единия микробус, а Рап се настани на предната пътническа седалка на другия. Стробъл превключи на скорост и подкара. Излязоха от склада и се насочиха към междуцатско шосе №95.

Стробъл погледна към Мич:

— Когато видят, че те няма, ще побеснеят.

— Знам.

— И какъв е хитрият ти план?

— Да ги шантажирам.

— А?

— Рано или късно медиите и Кларк Кентс във ФБР и правосъдното министерство ще насочат прожекторите към мен и ще хвърлят цялата вина върху мен.

— Да, прав си.

— Просто предизвиквам събитията, за да го направят по-скоро.

— И с какво това ще е добре за теб?

— Ще им подам достатъчно от въжетото, за да се обесят. Накрая ще ритна столчетата под краката им.

— Не съм сигурен, че те разбирам.

Рап извади смартфона „Трио“ и пусна на запис разпита на Газич.

— Не се тревожи — каза той на Стробъл. — До утре вечер всички ще се изпокроят в миши дупки.

Рос беше предпочел обикновен пътнически лайнер, въпреки че един от милиардерите, участвали в конференцията, предложи да му услуги с частния си самолет. Предложението беше доста изкусително, но той добре познаваше журналистите. Да се прибереш с частен самолет от международно мероприятие, посветено на запазването на природата, намирисваше на снобизъм и двуличие. Нищо не му пречеше да почака още една седмица, докато на негово разположение щеше да е „Еър форс — 2“.

Освен това и обслужването на „Ер Франс“ не беше лошо. Стюардесите в първа класа бяха изключително привлекателни и непрекъснато се умилкваха около него. Пътниците искаха да се снимат с него. Рос беше народен човек. Неприятният разговор с Грийн във винарната предната вечер го беше накарал да изпие малко повече вино от обикновено и той се качи на самолета с махмурлук и силно главоболие. Събитията от полунощ нататък му се губеха. Спомняше си, че е бил в кухнята с Шпейер и със стройната блондинка. Тримата бяха разговаряли, но за какво, и да го убият не можеше да си спомни. Музиката свиреше силно и блондинката стана уж да танцува. В следващия миг той беше притиснат към хладилника, а задникът — плътно притиснат към члена му. Той държеше чашата с вино в лявата ръка, а дясната тя беше обвила около тялото си и я беше насочила опасно близо до лявата си гърда.

Рос би я оправил още на секундата, в кухнята, ако не беше Шпейер с лукавия му поглед. Президентът на една от най-конфиденциалните банки в света не толкова пазеше тайните, колкото ги събираше и търгуваше с тях. Принц на неофициалната европейска гей мафия, той би дал мило и драго да притежава такъв компромат за Рос. Новоизбраният вицепрезидент на Щатите все пак съумя да се измъкне от неловката ситуация, като закачливо плесна Шпейер и

целуна дългокраката блондинка с обещанието, че ще я вмести в графика си на следващата конференция.

Сикрет Сървис бяха уредили, след като Рос слезе от самолета, да мине бързо през митническия и граничен контрол. Освен това от службата бяха опаковали багажа и ските му и ги бяха пратили директно на домашния му адрес. Рос бодро вървеше из терминала. Беше успял да прогони от главата си всякакви мисли за Сай Грийн и за дълга си към него. Неговите охранители го пазеха — трима вървяха отпред, по един от всяка страна и още двама зад него. Приличаха на подреден във формация отбор по американски футбол, което му напомни, че днес ще играят неговите любимци, „Патриотите“ от Нова Англия. Рос беше роден и израснал в околностите на Уилмингтън, Делауеър и като дете беше викал за „Жребците“. След като завърши в Принстън, той работи няколко години в ЦРУ, след което взе диплома по право от Йейл и се премести на Уолстрийт, където и направи своето състояние. На трийсет и пет той и съпругата му се преместиха да живеят в квартала на свръхбогатите в Гринуич, Кънектикът. Там отгледаха дъщерята и сина си и там Рос стана запалянко на „Патриотите“.

Синът на Рос живееше в Сиатъл и още се опитваше да стъпи на краката си. Това до известна степен притесняваше бащата, макар и да не искаше да си го признае. Но той беше твърде зает в момента, за да размишлява защо двайсет и пет годишният младеж, следвал в най-елитните учебни заведения в страната, още не знае какво да прави с живота си. Дъщеря му наскоро беше станала майка и живееше в Ню Йорк. Като цяло децата бяха добри. Харчеха парите с бесни темпове, но поне не се забъркваха в неприятности. Майка им ги беше възпитала превъзходно. Рос не беше участвал много в отглеждането им. Беше прекалено зает с печеленето на пари и със забавленията. И ето че всичко това сега му се отплащаше. След шест дни и няколко часа той щеше да заеме един от най-властните и влиятелни постове в света.

От другата страна на пропускателния пункт забеляза да го чака началникът му на кабинета, Джонатан Гордън. Рос се усмихна и му махна. Гордън беше добър човек. Много предан. Всичките агенти от Тайните служби го познаваха и му направиха място да мине във вътрешния кръг на охраната, формацията продължи към изхода, без да забавя скорост.

— Джонатан, много мило, че дойде да ме посрещнеш точно през почивния си ден.

— В нашата работа няма почивни дни.

— Дори и в неделя ли?

— Особено в неделя. — Групата мина през големите плъзгащи се врати и излезе на студения януарски въздух. — Предполагам, че още не си си включил телефона.

— Не съм. — Рос се усмихна и потупа джоба на сакото си. — Всеки път забравям проклетото нещо.

— Ами, оставих ти няколко съобщения и съм сигурен, че не съм бил единственият.

— Какъв е проблемът?

— Няма никакъв проблем. Само една меко казано шокираща новина.

Бяха по средата между вратата на терминала и чакащата лимузина, когато иззад ъгъла със свирене на гумите и форсиран двигател изскочи непозната кола. Рос и Гордън се завъртяха рязко по посока на шума и забавиха крачка.

Агент Браун, който от самолета беше вървял плътно зад Рос, протегна огромната си лапа и сграбчи за гърба вицепрезидента. Гордън остана назад. Тръгнаха по-бързо, като всеки от агентите бръкна към оръжието. Част от членовете на екипа се обърнаха по посока на евентуалната заплаха, други огледаха, за да се уверят, че не е отвличане на вниманието.

Всичко се разви за секунди.

Колата, черен „Линкълн Таункар“, рязко удари спирачки в края на кортежа и задната врата се отвори. Агент Браун понечи да настани поверения му за охрана в лимузината, когато от линкълна слезе Стю Гарет. Браун пусна Рос и оправи костюма си, преди да застане пред агента, който отговаряше за наземната охрана на новия вицепрезидент. Горната рампа би трябвало да е затворена, докато Рос не бъдеше вкаран безопасно в лимузината и не потеглеше.

Гарет бързо тръгна към тях, отмествайки агентите от пътя си, както топката за боулинг избутва кеглите. Той беше облечен в зимно пухено яке с кожена яка.

— Марк — извика Гарет.

Дори Рос беше кисел. Резкият завой на колата и светкавичната реакция на бодигардовете бяха накарали сърцето му да забие учестено.

— Да, Стю?

— Трябва да говоря с теб.

Типично за Гарет. Никакви поздрави или любезности. Никакви заобикалки. Шефът на кампанията и на екипа по смяната на администрацията вечно бързаше.

— Аз също много се радвам да те видя — ядоса се Рос. — Ново яке ли си си взел?

— Направо умирам от студ. Ако нямах толкова много работа, щях да се кача на самолета и да се върна в Калифорния още сега.

Рос вдигна глава към небето, което беше сиво и мрачно. Духаше слаб вятър. Температурата сигурно беше два-три градуса. Не беше чак толкова зле.

— Трябва да се калиш малко.

Гарет влезе в периметъра на охраната.

— А ти трябва да си извадиш главата от задника и да си включиш проклетия телефон — изръмжа той.

Усмивката на лицето на Рос помръкна.

— Моля?

— Влизай в колата. — Гарет го сграбчи за лакътя и му посочи отворената врата. — Хайде, да вървим.

Джонатан Гордън поиска да седне при тях, но Гарет го спря с ръка.

— Качи се в някоя от другите коли. Трябва да говорим насаме.

Гордън и Гарет се изгледаха с омраза. Джонатан напоследък изпитваше неприязън към този неприятен дребосък. Гордън работеше за Рос още от началото на политическата му кариера. Негова задача беше да озаптява бушуващия нарцисизъм на Рос, без при това да го засегне. През цялото това време той беше предан до гроб на шефа си, дори през периода на кампанията, когато кормилото беше поето от Гарет.

— Джонатан — провикна се Рос от вътрешността на лимузината. — Няма нищо. Ще го обсъдим, като се прибера вкъщи.

Гарет се качи в таункара и затвори вратата. Седна срещу Рос и се обърна назад, за да види дали преградното стъкло е вдигнато. Беше вдигнато. Гарет разкопча якето си и веднага изсипа куп ругатни.

Рос протегна крака и каза:

— Виждам, че почивните дни не са подобрили настроението ти.

— Почивни дни... как ли не! Много хитро. Също като пътуването ти с пътнически самолет.

Лимузината потегли. Рос погледна през прозореца и отвърна:

— Предвид факта, че присъствах на екозащитна конференция, идеята наистина беше добра.

— Как мина конференцията?

— Приятно. Карах ски и се забавлявах. Електоратът доста ми се зарадва.

Гарет се наведе напред и подпря длани на коленете си.

— Той беше прав. Ти си опиянен от властта.

— Какви ги говориш? — намръщен попита Рос.

— Да не мислиш, че ми пука за карането на ски или колко много си впечатлил любителите на дръвчета? — Гарет изумено поклати глава. — Сериозно ти казвам... трябва да извадиш главата от задника си.

Рос почервения от яд.

— Стю, мери си приказките.

— Приказките ми са най-малкият ти проблем в момента. Мамка му! — Той се облегна назад. — Тази сутрин говорих с нашия приятел по телефона почти половин час.

— С кого?

— С нашия приятел. — Гарет изчака Рос да загрее. — Онзи, с когото снощи пи вино.

— А... този приятел ли?

— Да... същият. Бесен е. Каза, че си изпаднал в голяма заблуда. Внушил си си, че имаш оправдание и че можеш да си измиеш ръцете.

— Нищо подобно.

— Той беше по-убедителен.

— Той не се отличава с уравновесеност.

— Съзнаваш ли, че сериозно ти е вдигнал мерника?

— Нищо не мога да направя.

— Започвам да си мисля, че представите ви за това какво можеш да направиш доста се разминават.

— Казах му, че ще сторя всичко, за да му помогна, но в крайна сметка всичко зависи от... знаеш от кого.

— Не, не знам.

— От президента.

— От настоящия или бъдещия?

— От настоящия.

— Сега се сещам, че му обеща, ако Хейс те отреже, да дадеш на Джош да подпише веднага щом положи клетвата.

— Не съм.

— Напротив. Каза на тъста му, че ще издействаш помилването.

— Ш-ш-т... — Рос му направи знак да замълчи.

Гарет хвърли поглед към двамата агенти на предната седалка и отново се обърна към Рос:

— Ама ти наистина ли мислиш, че ни подслушват? Изгубил си си ума.

— В този град никога не можеш да си сигурен.

— Хайде стига, бе... Ти страдаш от параноя.

— А ти си един груб мръсник, Стю.

— Ами вече не съм в гимназията и не участвам в ученически конкурси за популярност. Работата ми беше да те изберат и аз си я свърших.

— Не само ти работи за кампанията.

Гарет поклати глава.

— Според нашия приятел си му се похвалил, че си настигнал по резултат опонента и си набрал инерция без чужда помощ. Не си му казал такава глупост, нали?

Рос извърна очи към прозореца.

— Стю, изборите са странен бизнес.

— Марк, изборите са моят бизнес. Вече над трийсет години се занимавам с кампании и категорично ще ти кажа, че вие доста бяхте загазили. Шансовете ви да спечелите бяха равни на тези републиканец да стане кмет на Сан Франциско... тоест нулеви.

— Няма как да го знаеш със сигурност.

— Напротив, знам го, Марк. И по-добре и ти го приеми, защото нашият приятел от Европа не е от хората, които позволяват да им играят номера.

— Другата събота аз ще се закълна като вицепрезидент на Съединените американски щати. Мисля си, че е крайно време нашият приятел да си даде сметка кого заплашва.

— И така да е, той не е единственият ти проблем, господин вицепрезидент. — Гарет погледна през прозореца и изрече много тихо останалите думи.

— Какво?

— ФБР, Министерството на правосъдието и ЦРУ са насрочили съвместна пресконференция за утре в десет сутринта.

— Защо?

— Разправят, че са хванали типа, който стои зад атентата срещу кортежа.

— Който стои зад атентата? — повтори Рос с ококорени очи. — Искаш да кажеш: който е извършил атентата.

— Или някой от съучастниците му. В момента се носят какви ли не слухове. Не знам точно кого са заловили.

— Медиите докопаха ли се до информацията?

— Да, вече го пуснаха като кратка новина, но не разполагат с подробности.

— По дяволите! Той ми каза, че ще се погрижи да не останат свидетели. Снощи ми го каза, когато разговарях с него.

— Когато аз разговарях сутринта с него, новината още не беше гръмнала и според мен той едва ли знае. Иначе щеше да намекне.

— Могат ли да стигнат до нас?

— И аз се питах същото. — Гарет направи пауза и поклати глава. — Не, не мисля.

— Не мислиш... доста неуверен ми се струваш... не ме успокояваш много.

— А ти какво искаш да чуеш? Единственият начин да стигнат до нас е чрез Сай, а той е изключително предпазлив.

— Ще ни продаде и окото му няма да мигне.

— Така е, но аз го познавам. Няма начин да не е заличил следите си.

— Говори ли с Марти? — попита Рос, имайки предвид главния прокурор.

— Опитах се, но той не вдига.

— Е, на мен не може да не вдигне. — Вицепрезидентът извади мобилния си телефон и го включи. Докато чакаше апаратът да стане готов, внезапно му хрумна план за действие. Мислеше да сподели идеята си с Гарет, но в последната секунда си каза, че ще е най-добре

никой да не знае за нея. Първо трябваше да разбере какво знае главният прокурор.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Рап стоеше по хавлия пред телевизора и търкаше с четката зъбите си. Наперената двойка говорители съобщиха от екрана, че към долината на река Потомак се задава топъл фронт. Прогнозата за понеделник сутринта беше за ясно небе, а на обяд максималната температура щеше да е плюс десет. До утре живачният стълб щеше да се вдигне до петнайсет градуса. Водещите на сутрешното предаване бяха двойно развълнувани от тази новина, тъй като миналия петък имаше снежна буря. Рап се интересуваше от прогнозите за времето колкото да знае как да се облече. Иначе не изпитваше особено вълнение. Каквото време дойдеше, такова. Нищо не можеше да го промени. Това, което повече го вълнуваше, беше съвместната пресконференция и какво място в емисиите щяха да отделят.

В апартамента нямаше кабелна телевизия. Всъщност жилището беше обзаведено само с най-необходимото. Това беше конспиративната квартира на Рап във Вашингтон. За нея знаеха само той и брат му Стивън. Веднъж беше довел тук жена си, късно през нощта, за да не ги види никой. Показа как да влезе от задния пожарен изход. В сградата имаше общо осем апартамента. Баща му я беше купил като инвестиция няколко години преди да умре. Рап беше само на осем тогава, но си спомняше как през почивните дни беше идвал с него, за да почистят коридорите и пералното помещение.

Червеникавата сграда се намираше на около километър и половина на север от Белия дом, в Кълъмбия Хайтс, само на няколко пресечки от престижния квартал „Адамс Морган“. Кълъмбия Хайтс като повечето райони на града беше изпаднал в забвение през шейсетте и седемдесетте години. Бащата на Рап, адвокат, специалист по сделките с недвижими имоти, беше купил сградата на безценица на два пъти. Майка му едва не я продаде, след като баща им почина от инфаркт, но Стивън се опъна и така те я запазиха. Стивън, само година

и половина по-млад от Мич, още тогава умееше да надушва тенденциите на пазара. Поддръжката не изискваше големи разходи, но беше придружена с големи главоболия. Блокът се намираше в район с лоша слава — наркотици, проституция, дори веднъж отпред беше извършено убийство. Наемателите непрекъснато се оплакваха, не си плащаха наема редовно и трябваше да бъдат изгонвани с помощта на полицията. Не беше най-подходящото занимание за самотна майка с две деца.

Стивън обаче настоя да не продават блока. Каза, че според баща му имотът е златна мина и щом кварталът се промени, те ще забогатеят от него. Той дори даде обява във вестника за нов домоуправител. Замъкна майка си в събота сутринта и двамата се спряха на един мил старец, чиято къща по план трябваше да бъде съборена, за да се освободи място за нов жилищен миникомплекс. Споразумяха се той да се нанесе и да не плаща наем, а в замяна да се грижи за имота. Новият домоуправител привлече по-надеждни наематели. Кварталът започна да променя облика си в края на осемдесетте. Човекът почина през 1991 година и семейството им реши да продаде апартаментите поотделно. Баща им се беше оказал прав. За осемте апартамента получи цяло състояние. Едно от жилищата беше купено от офшорна фирма, регистрирана на Бахамските острови.

ЦРУ беше научило Рап да бъде крайно предпазлив. Той от години действаше без официално прикритие в някои доста враждебни места по света. Шефовете му заповядваха да върши неща, смятани за незаконни. Фактът, че този апартамент беше придобит незаконно от гледна точка на ЦРУ, не го притесняваше ни най-малко. Рап беше обучен непрекъснато да играе роли, да се преструва, да мами. Да направи всичко необходимо, за да оцелее, да изпълни мисията си, без да го заловят. Този апартамент беше логична последица от всичко научено и усвоено в управлението.

Той отиде в спалнята. В стаята имаше само голямо двойно легло с дървени табли, нощни шкафчета и тоалетка. Рап хвърли хавлията на леглото и извади от тоалетката гащи, бяла тениска и черни чорапи. Облече ги и отвори дрешника. Върте бяха окачени ризи и два костюма в найлонови калъфи. Сложи си светлосиня риза и син костюм. Намери вратовръзка в синьо и сребристо и я пробва пред огледалото как ще му стои. Съчетанието го удовлетвори. Завърза вратовръзката и отиде до

тоалетката. Отгоре лежах неговият водоустойчив ролекс събмаринър, шофьорската му книжка, издадена в Мериленд, пачка стодоларови банкноти, деветмилиметров пистолет „Кар“ с гладки повърхности, малък кобур за скрито носене, СИМ карта и нов, частично разглобен мобилен телефон. Постави пистолета в кобура и го закачи на колана си отзад на кръста. Пъхна мобилния телефон в левия вътрешен джоб на сакото и батерията в десния. Върна се в хола, изключи телевизора и погледна през прозореца. Беше 6:38 часът, понеделник сутринта. До пресконференцията оставаха малко повече от три часа. Той се усмихна и се запита дали наистина щяха да се решат на подобен ход. Нямаха избор. Задържан беше човек, когото можеха да обвинят за атентата. Ако отменяха пресконференцията, в очите на всички щяха да излязат глупаци. Беше готов да се обзаложи, че тя ще започне в десет нула нула, както беше обявено. Дотогава трябваше да проведе няколко телефонни разговора, но не и от апартамента. Първо щеше да излезе от квартала и едва тогава щеше да се обади.

ЩАБКВАРТИРАТА НА ЦРУ, ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Брукс никога преди не беше стъпвала на седмия етаж, нито беше припарвала до директорския кабинет. Тя притеснено седеше в малката чакалня заедно с двама много едри мъже, които се бяха вторачили в нея, и една дребна жена, която не обръщаше внимание. Мъжете със сигурност бяха бивши военни. Бяха късо подстригани и с широки заоблени рамене, направени с много упражнения с щангата на лежанката. Издутините по бедрата ги издаваха, че са бодигардове. Най-вероятно носеха пистолет на дясното бедро и радиостанция и резервни пълнители на лявото.

Двайсет и четири години не беше забелязвала подобни неща, докато не я бяха пратили във фермата, базата, където ЦРУ обучаваше кадри за работа в Службата за нелегални операции, фермата промени живота завинаги. Сякаш някой беше повдигнал пред нея завесата и беше показал едно напълно ново и различно измерение на действителността. В него нямаше нищо вълшебно или необикновено. Просто те караха да разбереш, че някой ден дали ще останеш жив, ще зависи от това до каква степен си оценил заобикалящата те среда. Спомни си за месеците, прекарани във фермата, и се помъчи да се сети какво бяха преподавали за неподчинението и за възпрепятстване на правосъдието.

Специален агент Скип Макмахън влезе в чакалнята. Той беше едър човек и с налагащо се присъствие. Изгледа от главата до петите Брукс, намръщи се, поклати глава и се обърна към секретарката на директора.

— Добро утро, Скип — каза женицата зад бюрото. — Влизай направо. Тя те очаква.

Макмахън измърмори нещо неразбираемо, влезе в кабинета на Кенеди и затвори тежката врата след себе си.

Брукс наведе очи и се запита как беше позволила Рап да я постави в тази ситуация. Мъжът, когото само преди два дни беше готова да удуши с голи ръце, успя да я убеди да заложи цялата си кариера на карта. Но все пак той беше не кой да е, а Мич Рап. Жива, неувяхваща легенда. В него се вслушваше дори Кенеди. Той беше спасил живота на президента и се говореше, че Хейс би сторил всичко за него. Тя беше работила с него в реална операция — нещо, с което малцина оперативни офицери в Ленгли можеха да се похвалят. Макар и през повечето време да беше наблюдавала действията му, а не беше работила заедно с него, опитът беше безценен. Рап обеща, че макар и в началото да има известна криза, накрая те ще излязат победители. Бяха открили атентатора и щяха да го покажат на обществото.

Тъй като цялата кариера още беше пред нея, Брукс реши, че предложението е доста примамливо. Името щеше да остане в историята и да се свързва с едно от най-важните залавяния. Или поне звучеше привлекателно.

Сега обаче не беше сигурна, че е постъпила правилно. Както и предполагаше, специален агент Макмахън беше много ядосан, когато Брукс докара пленника в база „Андрюс“ на ВВС. Той очакваше да види Рап и се надяваше задържаният да е в по-добро състояние. Видът на дрогирания и надупчен от куршуми мъж, завързан за носилка, го шокира. Най-малко десет пъти я пита къде е Мич и всеки път тя му отговаряше, че не знае. И наистина не знаеше. После Брукс си тръгна от военновъздушната база и се прибра в апартамента си в Александрия след почти едномесечната командировка. Изключи всички телефони, както беше наредил Рап, и легна да поспи. Той беше казал, че целият екшън и безсънието ще се стоварят отведнъж и тя ще спи като къпана. И отново се оказа прав. Спа шест часа. Когато се събуди, навън се беше стъмнило и лампичката на телефонния секретар на домашния телефон мигаше. Включи служебния мобилен телефон — този, който бяха дали от ЦРУ и я бяха инструктирали никога да не го изключва. На него имаше тринайсет съобщения. Всяко следващо беше по-грубо от предишното. Най-напред беше звънял нейният пряк началник, после неговата началничка, после нейният началник и накрая Хосе Хуарес, заместник-директора и шефа на Службата за нелегални операции. Той ясно и категорично заповядваше да се яви в кабинета на директор

Кенеди в седем часа сутринта в понеделник. В противен случай на работата в ЦРУ щеше да бъде сложен край.

Заканата подейства на Брукс доста стряскащо, още повече, че беше произнесена от самия шеф на нелегалната служба. Парадоксално, но Рап беше предвидил и това. Дори срещата в седем сутринта. Младата жена тъкмо си мислеше за това, когато в чакалнята се появи Хосе Хуарес.

Той беше висок метър и осемдесет, имаше гъста черна коса и още по-гъсти черни мустаци. Родом от Хондурас, заедно с родителите си беше имигрирал в Америка на деветгодишна възраст. Беше завършил гимназия в Маями и оттам беше постъпил в Корпуса на морската пехота. След четири години изключителна служба беше приет в Училището за офицерски кандидати. Малко след като постъпи в училището, привлече вниманието на ЦРУ и те го „взеха назаем“ за един конфликт в Централна Америка в средата на осемдесетте години. Хуарес се представи толкова добре, че от ЦРУ му предложиха да се прехвърли при тях на работа.

Брукс не беше служила при военните, но щом видя шефа си, скочи на крака и застана в стойка „мирно“. Хуарес вече беше свалил сакото, беше разкопчал горното копче на ризата си и беше навил ръкавите. Тръгна направо към нея и се спря на половин метър. Гъстите му черни вежди образуваха една черта.

— Какъв ти е проблемът на теб?

— Съжалявам, сър. Аз не...

— Не те питам дали съжаляваш или не. Питам те какъв ти е проблемът?

— Сър, мога ли... Рап ми каза...

— Откога Мич Рап е твой началник? — попита Хуарес.

— Не ми е началник.

— Така си мислех и аз. Сядай. — Той посочи стола. — Ако директорът поиска да те види, аз ще те извикам. Аз ще я посъветвам да те уволни и да накара ФБР да те разследват. — Обърна се и отиде при бюрото на секретарката. — Шийла, дай ми един лист и химикалка, ако обичаш. — След като секретарката му даде каквото искаше, Хуарес се върна при Брукс и продължи: — В случай, че поискаш да добавиш нещо към доклада си. — След тези думи шефът на нелегалната служба хвърли листа и химикалката в скута и влезе в кабинета на Кенеди.

Брукс погледна първо към листа и химикалката, а после и към пазачите с каменни лица. Секретарката най-накрая обърна внимание, като я попита:

— Този Мич Рап е истински чаровник, а?

Брукс погледна към нея. Беше на около петдесет години малко попрекарила с грима и червения цвят на косата.

— Моля?

— Нали беше цял месец с него в Европа?

— Ние не бяхме на почивка. Жената се усмихна и отговори:

— Сигурна съм, че е така.

Брукс отново се вторачи в белия лист. Трудно беше да се примири, че в положението, в което се намираше, трябваше да слуша плътските фантазии на застаряващата секретарка. Можеха да я изхвърлят от системата. Естествено, на Рап щеше да му се размине. В края на краищата той беше Мич Рап и винаги можеше да се оправдае с безкрайната си поредица от успешни акции. От друга страна, тя беше само малка пионка с клеймото „неподчинение и дисциплинарно наказание“, което щеше да тежи до края на кариерата. Нима Рап очакваше от нея да устои на подобен натиск?

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Стю Гарет излезе от фойето на хотел „Уилард“ на Пенсилвания Авеню и свърна в първата пряка вляво. Беше седем без пет сутринта. Той беше уморен и раздразнителен. Макар и да приближаваше шейсетте, си оставаше нощна птица и не обичаше да става преди девет-десет часа. Но тази сутрин не можеше да спи. Твърде много неща се бяха струпали на главата му. Трябваше да се обади по телефона. Силният вятър го връхлетя право в лицето и той изруга високо.

„Още шест дни и ще се махна от тази дупка“ — промърмори.

Сложи си качулката на главата и закопча якето до горе, до двойната си брадичка. Роден в Детройт, той беше напуснал завинаги града на осемнайсет. Мразеше студеното време и хората там. Детройт беше град на губещите и Гарет се боеше да го каже на бившите си съграждани. Особено на клиентите си. Жив пример за това как със съвместните усилия на профсъюзи и групи за натиск можеше да се съсипе цял град, като се пропилее бюджетът му.

Неговото място беше в Южна Калифорния. И по-специално в Сан Диего, където демократите се отнасяха либерално само към социалните проблеми. По отношение на фискалните и данъчните въпроси те бяха по-консервативни и от републиканците от североизтока на страната. Хората, които се преселваха в Сан Диего, инвестираха в недвижима собственост. В много скъпа недвижима собственост. Бяха си спечелили парите с много пот и за нищо на света нямаше да позволят на шепа либерали да опропастят града и имотите им да се обезценят. Абортите, забраната на оръжията и опазването на околната среда бяха най-наболелите проблеми в Америка, но в Сан Диего всички се вълнуваха само от недвижимите имоти. Спестяванията на хората бяха вложени в домовете им и след като бяха живели години наред в слънчевия град, местенето им в Аризона или

Флорида след пенсиониране губеше всякакъв смисъл. Гарет нямаше търпение да се върне в Сан Диего при играчките си.

Той закрачи бързо, навел глава срещу вятъра. Досега беше прибрал авансово за кампанията един милион долара, които не подлежаха на връщане дори и кандидатите да бяха изгубили изборите. На него това му се струваше напълно справедливо. Той беше Стю Гарет, професионалният наемен изборен стратег. Когато кампанията приключи, той прибра още един милион. На всичкото отгоре в договора му беше записано, че при успешно избиране на кандидатите той получава допълнителна премия от милион долара. Гарет беше червив от пари. Досега беше ръководил две президентски кампании и двата пъти неговите хора спечелиха. Кандидати из цялата страна го търсеха за съвети. Дори няколко пъти му бяха звънели от чужбина. Кариерата му беше в апогея си. Политиците се надпреварваха кой да му предложи по-голям хонорар. Той започна да се замисля дали да не си вземе бизнес партньор.

Опитваше се да си внуши, че въпросът не е в парите. Къщата му беше изплатена до последния цент, жена му беше пестелива до скъперничество, а единствената им дъщеря се беше омъжила за адвокат, кучи син, който печелеше купища пари. Двамата заедно с двете им деца живееха в Лос Анджелис, при всички красиви американци. Но имаше нещо, за което Гарет не се скъпеше. Обожаваше да колекционира стари спортни коли и редки модели мотоциклети. Освен това беше пристрастен към голфа, както и към дългата сто и трийсет метра яхта. Морската красавица и членството му в голф клуба бяха за привличането на клиенти. Голфът специално беше задължително условия, неотменна част от неговия бизнес. Той беше сключил повече сделки на игрището за голф, отколкото в офиса си. Колите и мотоциклетите бяха единствено и само за негово удоволствие. Сигурно защото го връщаха към младежките му години и към спомените за баща му, който работеше на конвейера в завода на „Дженерал Мотърс“. Тогава те правеха страхотни коли. Гарет колекционираше само американски модели, произведени преди 1970 година. Всяка кола или мотоциклет от по-късна модификация изобщо не струваше. Макар че в последно време от заводите в Детройт бяха започнали да излизат някои доста прилични машини. „Форд“ бяха пуснали новия си „Мустанг Шелби“, който сякаш принадлежеше на

бъдещето, а „Шевролет“ предложи на пазара новия си „Камаро“. Ако тази седмица хванеше за клиент поредната едра риба, щеше да си купи и от двата модела, по един от всеки цвят.

Това беше една от причините да се задържи по-дълго във Вашингтон. Днес беше едва понеделник, но големите партийни спонсори вече бяха започнали да пристигат за церемонията по инаугурацията, която щеше да се състои в събота. Имаше насрочени срещи за цялата седмица. Тези, които се кандидатираха за Сената или за губернатори на щати бяха единствените, към които проявяваше интерес. Писнало му беше от избори за Конгреса, независимо колко пари биха му предложили. Вече гледаше към следващата президентска кампания. Досега нямаше човек от неговия бранш, който да е печелил президентски избори три пъти подред.

Гарет подмина сградата на Министерството на финансите и отново срещу него задуха студеният вятър. Зави наляво, още по-ниско наведе глава и си каза, че вече трябва да избягва непознати клиенти от северните щати. Продължи на изток, покрай Белия дом, и нагоре по Пенсилвания Авеню, докато не сви по Седемнайсета улица. Оттам вървя две пресечки и стигна до сградата, в която се помещаваше щабът на кампанията или каквото беше останало от него. В разгара на кампанията те бяха взели под наем цели два етажа. След победата деветдесет процента от офисите бяха определени за екипа по смяната на администрацията. Персоналът и обзавеждането до голяма степен си останаха същите. Единствената разлика беше, че сега друг плащаше сметките и заплатите им. По време на изборите разходите бяха за сметка на щаба на кандидатите. Сега всичко се поемаше от федералното правителство. Победителите не ги съдят или както там се казваше в онази сентенция.

Фоайето беше цялото със стъклени стени. Подът беше от бял мрамор, със зелени ивици по краищата. По средата се разполагаше високото черно бюро на рецепцията, което сякаш беше излязло от научнофантастичен филм. Зад бюрото седеше чернокожа служителка, а зад нея се виждаха трите асансьора. Гарет влезе вътре и се насочи към най-десния от асансьорите. Беше измръзнал от студ и дори не свали качулката. Направо мина покрай символичната охрана, без да си направи труда да се запише в списъка на влизащите.

— Извинете, сър — провикна се чернокожата охранителка иззад бюрото. — Трябва да се подпишете.

Гарет изобщо не се спря, само извади баджа си от джоба и продължи по пътя си. Качи се на петия етаж и се озова в празната чакалня. По стените като произведения на авангардното изкуство още висяха предизборни плакати в червено, бяло и синьо. Големият транспарант зад бюрото на рецепцията беше покрит с подписи и малки рисунки. Това беше идея на Рос — да мотивират редовите бойци от щаба. Щяха да го покажат на Александър, когато той се закълнеше в събота. Гарет предположи, че сигурно някой ден транспарантът щеше да бъде окачен в библиотеката на президента. Огледа се наляво и надясно. На пода имаше тъмносив мокет, а стените бяха облепени със светлосиви тапети. Помещението беше безлично, но по-важното, празно.

Представи си как младите доброволци още спят в хотелските си стаи. Разбира се, те вече не бяха доброволци, а служители на държавна издръжка. След като напрежението от кампанията вече беше отминало, сега те купонясваха дори още повече, отколкото по време на изборите. На пръв поглед звучеше нелогично. Практиката беше по време на кампаниите на доброволците да се осигуряват четири неща: кафе, храна, пиячка и място за спане. Алкохолът, възрастта на доброволците (около двайсетте) и фактът, че почти всички отсядаха в един хотел, създаваше доста интересна работна среда. Ако хората знаеха колко много полови контакти се извършват по време на кампаниите, щяха да се шокират.

Отляво бяха част от кабинетите на екипа по прехода, а отдясно — четири кабинета на щаба и още дузина работни места за членовете на щаба. Кабинетът на Гарет се намираше в дъното, в ъгъла. Той се поколеба и накрая реши, че ще е най-добре да се обади от бюрото на някой друг. Тръгна към кабинетите на преходния екип. Подмина няколко стаи — всичките празни. Ослуша се да не би някой смотаняк, останал без женска компания през нощта, да е дошъл по-рано, за да впечатли шефа. Чуваше се само тихото бучене на луминесцентните лампи на тавана.

Гарет влезе в следващия кабинет, без да включва лампата, и затвори вратата. Извади от джоба си малко листче с логото на „Уилард“. На него беше изписан само един телефонен номер с

международния код за набиране отпред. Без име. Вдигна слушалката и набра номера. Това беше истинската причина той да е още в града. Вярно, че тук можеше да се види лично с богатите спонсори, но нищо не му пречеше да отиде при тях или те да му дойдат на гости в Сан Диего. Преговорите винаги вървяха добре след игра на голф или няколко коктейла на борда на яхтата. Със сигурност би предпочел топлия и слънчев калифорнийски климат, ако не беше тази последна задача, която трябваше да свърши.

След няколко позвънявания от другата страна на линията отговори женски глас.

— Искам да говоря с Жозеф — каза Гарет.

— Мога ли да попитам кой го търси?

— Не. Направо ми го дай на телефона.

Гарет огледа кабинета. Нямаше никакви фотографии, нищо, което би могло да му подсказе, който е обитателят. На стената до вратата беше залепен един от онези мотивационни плакати. На него отбор гребци гребяха с кануто си в някаква река. С големи букви отгоре пишеше: „Екипна работа“. Гарет поклати глава. Който си мислеше, че може да се мотивира, вдъхнови или каквото и да е друго от някаква си евтина агитация като тази, нямаше да стигне далеч в този бизнес.

Най-накрая Жозеф Шпейер се обади.

— Ало?

— Имаме проблем.

— О... здравей, Стю. Секретарката ми каза, че ме търси някакъв груб американец. Което е все едно да кажеш „дървено дърво“ или „желязно желязо“, не мислиш ли?

— Много смешно.

— Защо не дойде на партито ми? Шефът ти беше тук.

— Той не ми е шеф.

— О, Стю... И на теб не ти е лесно. Сигурно е трудно да си вечно ядосан.

— Да. — Гарет се изсмя. — Но на теб сигурно ти е по-трудно непрекъснато да ти го вкарват.

— Стю — престори се на изненадан Шпейер. — Та ти си демократ. Трябва да подкрепяш хората като мен.

— Ако престанеш непрекъснато да повтаряш името ми, може и да ви подкрепя. Ако искаш се ожени за такъв като теб. На мен какво ми пука? Не е моя работа какви ги вършите под завивките.

— Може би трябва да опиташ някой път.

— А не, благодаря. — Гарет погледна през прозореца. По улицата мина такси. — Да се върнем на темата. Имаме голям шибан проблем!

Шпейер въздъхна и попита:

— Какъв проблем може да има? Всичко мина по мед и масло.

— Твоето приятелче обеща да се погрижи за излишните.

— И доколкото знам, го е сторил.

— Нищо не знаеш. След няколко часа ФБР ще проведат пресконференция.

— Защо?

— Арестували са някого.

Последва дълга пауза.

— Знаеш ли кого са хванали?

— Не знам как се казва, но разбрах, че е нашият човек.

— Невъзможно. В събота говорих с шефа ти. Той каза, че разследването на ФБР е в задънена улица. Всеки ден му докладвали.

— Не ФБР са го открили.

— А кой тогава? — ЦРУ.

— Страхотна новина — унило изрече Шпейер. — Направо страхотна. Ще се погрижа и нашият приятел да я научи.

— Да. И добави, че искам само изпепелена земя. Разбра ли ме?

— Мисля, че да.

— Добре.

— Знаеш ли... типът, който ЦРУ са спипали... те едва ли ще стигнат по-далеч. Виждам съм как действат хората като него. Рядко разбират кой ги е наел.

— Така съм чувал и аз.

— Ще ти се обадя, като говоря с нашия приятел.

— Не си прави труда — отвърна Гарет. — Само му кажи, че ако не реши проблема незабавно, ще откажа да изпълня условията на сделката докрай.

— Няма да остане доволен.

— Пет пари не давам дали ще бъде доволен или не. Трябва да си изпълни ангажимента, и то още днес. — Гарет тресна слушалката и излезе от кабинета.

Кенеди седеше зад бюрото си и гледаше как Макмахън и Хуарес беснеят от яд. Познаваше много добре и двамата. Не беше необичайно да са толкова ядосани. И Макмахън, и Хуарес много държаха на работата си и подхождаха емоционално към нея. Изненадващото беше, че и двамата бяха ядосани за едно и също нещо. Постовете им изискваха всеки да разглежда ситуацията от своя ъгъл. А тези ъгли невинаги се пресичаха. Това, което Хуарес смяташе, че ще е най-доброто за Америка, невинаги се потвърждаваше в преценката на ФБР. С две думи, работата на Макмахън беше да прилага закона и да разследва онези, които го престъпваха. Работата на Хуарес беше да праща хората си в чужди страни, където те да вербуват агенти, да събират информация, да провеждат тайни операции и като цяло всекидневно да престъпват закона. Между задачите на двете институции съществуваше очевиден конфликт.

Мич Рап някак си беше успял да ги накара да застанат от едната страна, което беше следващата изненада за Кенеди. Мич не се отнасяше с уважение и не се подчиняваше на висшестоящите. Трудно се управляваше. Приличаше на търговеца с най-много продажби в компанията, който често се спречква с мениджъра, закъсняваше за съвещания или изобщо не ги посещаваше, всъщност правеше каквото си поиска. Ръководството му прощаваше всички прегрешения и беше готово да си затваря очите, докато той продължаваше да отбелязва рекорди в продажбите. В почти всяка успешна компания имаше по един такъв човек. Мъже и жени, които работеха най-добре, когато началниците не им се месеха. Умните шефове знаеха, че и за компанията е по-добре да им дадат свобода на действие. В известен смисъл повече от десет години Рап беше този търговец-отличник в ЦРУ. А Хуарес — неговият мениджър. Той не изпитваше лоши чувства към Мич. Сам неведнъж се беше излагал на смъртна опасност по

време на тайни операции. Това беше породило между двамата особена връзка, изключително ценна в бюрократична организация, в която деветдесет и девет процента от служителите работеха на бюро. Хуарес уважаваше Рап, дори го почиташе и често зависеше от него в ситуации като сегашната, за да успее поверената му служба там, където другите се проваляха. Проблемът обаче беше, и Кенеди го знаеше, че Мич беше дръзнал да поквари един от ценните му кадри. Ветеранът разузнавач беше въвлякъл Брукс в афера, която все повече придобиваше облика на криминално разследване. Ако аферата се разраснеше, тя щеше да нанесе непоправим удар на Службата за нелегални операции. Дори Хуарес можеше да се лиши от поста.

— Видеозаписът от „Старбъкс“ — каза Макмахън — не е достатъчен като доказателство, за да бъде отправено обвинение към него. Главният прокурор по цял ден си блъска главата върху това. Нали казахте, че е мъж?

— Така е — отвърна Кенеди спокойно. Беше имала почти цял ден, за да обмисли добре ситуацията, но беше развълнувана и позволи на емоциите да повлияят на преценката ѝ. Първо на първо, ядосването заради Рап нямаше с нищо да помогне. Най-малкото след толкова години вече трябваше да го е разбрала. Той щеше да продължи да прави каквото сметне за добре, каквото и да му наредяха от централата.

— Можете ли да го подкрепите с конкретни факти?

— В момента не.

— По дяволите! — Макмахън беше разкопчал синия си раиран костюм, а ръцете му бяха на кръста. На дясното му бедро стърчеше пистолет, значката му беше закачена на колана, над джоба на панталона. По принцип той не носеше със себе си удостоверение от ФБР с размер на паспорт, а само значката. Някои хора се изнервяха, когато забележеха оръжие, и затова той носеше значката така, че да се вижда. — Ще трябва да се постараете малко повече. Пресконференцията започва след по-малко от три часа и ми трябва категорични доказателства. А в момента имам само някакъв надупчен грък, който твърди, че бил отвлечен и измъчван. Положението може да стане много лошо.

„Дали Рап не целеше именно това? — запита се Кенеди. — Да накаже всички, задето са разгласили тайната операция.“

— Нека да влезе Брукс — предложи Хуарес. — Тя със сигурно знае какво става.

— Сигурен ли си? — попита го Айрини.

— И още как. Каза ми, че Мич е наредил да си мълчи. Обещал да се появи след няколко дни и да се погрижи за всичко. През това време тя трябвало да си държи устата затворена.

— Сигурно наистина е казал така, но това не означава, че знае какво е намислил.

— Ами защо за начало просто не ни разкаже какво, по дяволите, се е случило в Кипър? — каза Хуарес.

— А на мен нищо не ми каза — намеси се Макмахън. — Вчера дойде в базата „Андрюс“ с бял микробус под наем. Откъде изникна така и не разбрахме. Очаквахме да слязат от самолет. Хората ми провериха номерата на микробуса. Бил е нает от компания със седалище в Балтимор, която съществува само на хартия. Проверихме и списъка на влезлите в базата коли. Тя е влязла едва пет минути преди предаването на пленника. Обадихме се в имиграционната служба. Те изобщо не разполагат с данни Рап и Брукс да са влезли в страната вчера. Предполагам, че няма да ми кажете под какви имена са пътували.

Кенеди и Хуарес дори не се спогледаха. Двамата поклатиха глави почти едновременно.

Макмахън наведе глава и се хвана за врата. След като помисли, добави:

— Мен не ме засяга как са прекарвали този тип от Кипър в Щатите, без да минат през граничния контрол. Но познавам доста хора, които живо биха се заинтересували. Хората в правосъдното министерство вече си задават въпроси. И съм сигурен, че когато заловеният получи правна защита, адвокатът ще поиска да разбере откъде са издавали заповедите и как е станало арестуването. Добавете пресата и ще бъдете в центъра на вниманието на всички, колкото и да не ви се иска. Разбрах, че вече са звънели на журналистите и до края на деня те няма да ви оставят на мира.

„Значи това било — продължи да разсъждава наум Кенеди. — Точно от това се притесняваше Мич. Че могат да бъдат разкрити тактиката и методите ни на работа. Тогава какво в действителност цели

той? Да унищожи или да събере доказателства? Или и двете едновременно?”

— Аз предлагам да я повикаме вътре — нетърпеливо повтори Хуарес.

— Брукс ли?

— Да.

— Мисля си, че вие доста грубо си го изкарахте на нея.

Очите на Хуарес щяха да изхвъркнат от изненада.

— Грубо сме си го изкарали на нея? До този момент дори бях твърде мек с нея. Сърбят ме ръцете да вдигна слушалката и да повикам хората от вътрешната служба за сигурност. Да светнат с лампата в очите и да я въртят на полиграфа, докато не откачи.

Кенеди остави очилата си върху кожената папка на бюрото. После постави дланите си точно в средата на гладката кафява повърхност. Тя очакваше Хуарес да отправи подобна заплаха, но се съмняваше дали наистина ще я изпълни. Подобен ход беше нож с две остриета. Службата за сигурност щеше да започне да проверява служебната писмена кореспонденция, в която фигурираше и главният прокурор. От тук до Министерството на правосъдието и ФБР оставаше само една крачка.

— Според мен тя е поставена в много трудна позиция.

— Какво му е трудното да докладваш на прекия си началник?

— Мисля си, че трябва да отстъпим и да погледнем на случилото се от друга гледна точка.

— И каква ще е тази друга гледна точка? — с неприкрит сарказъм попита Хуарес.

Кенеди го стрелна с убийствен поглед и отвърна:

— Гледната точка на Мич.

— Айрини — шефът на нелегалната служба процеди през зъби, — аз уважавам Мич и той има доста заслуги през годините, но този път премина всякакви граници.

— Нищо не разбирам — намеси се в спора Макмахън. — Айрини, ти вчера беше не по-малко ядосана от мен. Защо изведнъж застана на негова страна?

Кенеди се облегна в стола си и погледна през прозореца преди да отговори:

— Вчера реагирах прекалено емоционално и направих грешка.

— Каква грешка?

— Не изказах докрай мнението си на президента.

— Как така?

— Тази публична кампания. — Тя поклати глава. — Толкова скоро... беше лоша идея.

— Мич нали ти е казал, че този тип е виновникът. Със сто процента сигурност. Най-умното беше да го предаде на нас и вие така и постъпихте.

— Можеше да почакаме, трябваше да почакаме още седмица-две или може би трябваше да оставим Мич да оправя проблема.

— Ще се престоря, че не съм чул думите ти — отвърна Макмахън и демонстративно затвори очи.

— Станалото-станало — каза Хуарес. — В момента искам да получа отговори. Готов съм да дам на Брукс последен шанс. Нека я доведем, да изложим какви са възможностите пред нея и да приключваме. Искам да разбере какво толкова се опитва да скрие Мич.

Кенеди изгледа изпитателно Хуарес, след което се обърна към Макмахън.

— Май ще е най-добре да изляза — каза специалният агент от ФБР.

— Като че си прав — отвърна Хуарес.

— Това е без значение.

— Защо? — попита Хуарес.

— Мисля си, че няма да ни каже нищо, но нека опитаме — отговори Кенеди. Наведе се и натисна бутона на интеркома. — Шийла, ако обичаш, покани госпожица Брукс да влезе.

Тя стана и посочи канапето и столовете срещу бюрото. Хуарес я погледна неодобрително.

— Първо ще опитаме културно и цивилизовано — отговори Айрини.

— Много добре — изръмжа той. — Тогава ти играй доброто ченге. Скип нека да е лошото ченге. Аз ще съм си просто побеснелият шеф. При сегашното ми емоционално състояние няма да ми е много трудно.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Подобно Интернет кафене човек можеше да види буквално във всеки космополитен и мултикултурен квартал в Америка. Обикновено тези кафенета бяха притежание на еднолични фирми или дружества с ограничена отговорност, като една фирма държеше пет-шест. Всички те бяха много различни и в същото време страшно си приличаха. Обединени от общата си омраза към „Старбъкс“, тези заведения бяха обзаведени с евтини мебели втора употреба, стари ламинирани плоскости и сервитьори с пиърсинги, татуировки и чудновати прически. Основното, което ги отличаваше от другите кафенета, беше, че предлагаха безплатен достъп до Интернет, прилично обслужване и атмосфера, която контрастираше с тази в повечето униформени заведения от вериги за бързо хранене.

Това кафене се казваше „Уайърд“. Бяло-кафявата емблема с надписа бяха изрисувани с боя на ръка върху стъклото на големия прозорец, който гледаше към тротоара. От едната страна на надписа беше нарисувана чаша с димящо кафе, а от другата — лаптоп. Във Вашингтон имаше три такива кафенета — едно в Бетезда, едно в Американския университет и това, което се намираше на няколко пресечки от университета „Хауърд“ и недалеч от апартамента на Рап.

Мич беше анонимен инвеститор в тези кафенета. Заедно с брат си бяха осигурили парите, а фирмата се ръководеше от Маркърс Дюмонд. Рап работеше с компютърния гений вече пета година. Дюмонд беше следвал в Масачузетския технологичен институт заедно с брата на Рап. Още като студент по компютърни науки беше съумял да се забърка в големи неприятности с федералните. За да спечели хакерски облог, той беше проникнал незаконно в електронната система на една от най-големите нюйоркски банки и беше прехвърлил над един милион долара оттам на няколко задгранични сметки. Не можаха да го хванат, защото не остави следи. Но той и приятелите му една вечер се

напили и се похвалили колко лесно са направили удара. Техен състудент чул разговора и ги издал на властите. Дюмонд го чакаха дълги години затвор. Тогава Стивън Рап се обърна към брат си с молба да се намеси.

От ЦРУ не обичат да разгласяват факта, че при тях работят едни от най-талантливите хакери в света. Тези мъже и жени прекарват дните и нощите си в усилия да проникнат незабелязано в компютърните мрежи на противниците на Америка. Най-често те успяват и са една от най-строго пазените тайни на Съединените щати. Уменията на Дюмонд в тази област бяха ненадминати. Той работеше едновременно за киберотдела и за Центъра за борба с тероризма на управлението.

Рап обиколи кафенето два пъти, преди да влезе. Провери всички прозорци, коли и хората, които чакаха на ъгъла автобуса. Действията му бяха повече по навик, отколкото от страх, че някой може да го следи. Отвори вратата на кафенето и веднага се отправи към дъното, покрай клиентите, които чакаха на опашка за сутрешната си доза кофеин. Женската тоалетна се намиреше вляво, мъжката — вдясно. По средата имаше трета врата с охранителна камера над нея и табло на домофон отстрани. Той натисна бутона и секунда по-късно вратата се отвори с тихо бръмчене. Рап слезе по тесните стъпала към мазето, подмина две отворени врати на служебни помещения и се приближи до третата — тежка стоманена врата с едри ръждясали нитове по страните. До нея също имаше домофонна кутия. Вратата се отвори, преди още Рап да е натиснал бутона.

Първото, което му направи впечатление, беше, че в стаята е поне с три-четири градуса по-топло отколкото в мазето. Дюмонд държеше апартамент на втория етаж, но поради съображения за сигурност „мозъчният му център“ се намиреше в мазето. Рап не си падаше по детайлите. Поне не и когато ставаше дума за компютри. За него те бяха като колите. „Корвет“, „Ферари“, „Мустанг“, „Мерцедес“ — когато животът ти виси на косъм, какво значение има дали колата ще вдигне до сто километра за десет или за единайсет секунди? Но тези неща имаха значение за перфекционистите така, както скоростта на новия процесор вълнуваше Дюмонд. На Рап обаче му беше безразлично. Достатъчно е веднъж да погледнеш червената стреловидна форма на ферарито и трябва да си идиот, за да не се досетиш инстинктивно, че наистина развива висока скорост. Няма нужда да гледаш под капака.

Същото беше и тук, в царството на Дюмонд. Достатъчно беше да погледнеш четирите плоски монитора на бюрото с полукръгъл плот и автоматично у теб се пораждаше убеждението, че каквато и техника да има отдолу, тя е най-доброто, което човек може да си купи с пари.

— Как върви? — попита Рап, докато си сваляше шлифера.

— Добре — отговори Дюмонд, допуши фасата и го смачка в голям стъклен пепелник. Двайсет и девет годишният чернокож американец издиша облак дим и добави: — Мрежата е загряла от новината, че ФБР ще обяви публично ареста на основния заподозрян за атентата срещу кортежа.

— Ти пусна ли им името? Дюмонд кимна.

— До час ще се разчуе.

— А гръцкото посолство? — Мич остави шлифера на облегалката на стола.

— Вече се обадох.

— Преправи си гласа, нали?

— Не, забравих! — саркастично отвърна Дюмонд. — Дадох им името си и телефона, в случай че им потрябвам. — Той взе кутията с цигари от бюрото и извади нова.

— Тази сутрин нещо си много смел.

— А ти какво очакваш от мен? — Младият мъж пхна цигарата в устата си и започна да търси запалка. Върху бюрото бяха струпани клавиатури, мишки, дискове, хард дискове, портативни флаш памети, декодери, колонки и други подобни. — Цяла нощ си скъсах задника от работа, а ти дори не искаш да ми кажеш какво става. — Накрая намери запалката под купчина дискове и запали цигарата си.

— Казах ти. Класическа дезинформация. Ще ги насочим към една посока и ще им нанесем ъперкът от другата.

— Вечно с твоите аналогии със спорта. — Дюмонд се намръщи и затрака на една от клавиатурите.

— Боже, ама ти май си станал накриво тази сутрин.

— Ти за сметка на това цъфтиш.

Рап се усмихна. Ето затова го харесваше.

— Благодаря ти за помощта. Задължен съм ти.

— И още как. Цяла нощ не съм мигнал, а трябва да съм на работа след час и половина.

— Добре. — Мич вдигна примирено ръце. — Много съм ти задължен. Следващия път, като те арестуват, ще ти стана гарант и ще те освободя. — Намекът беше по повод на това, че ако не беше Рап, той сега щеше да лежи във федерален затвор.

— Докога ще ми го натякваш?

— Не ти натяквам. Сега ми разкажи всичко с подробности.

— Снощи пузнах съобщения в дващест и шест блога под десет различни псевдонима. Първо отговорих на другите блогъри, които писаха, че атентаторът е бил хванат. Личеше си, че информацията е изтекла директно от Белия дом. Избухна оживена дискусия. В пет сутринта започнах да пиша, че в делото срещу този тип имало големи проблеми, следи от измъчване, липса на доказателства за вината му, фактът на странното му отвлечане, без да бъдат предупредени местните гръцки власти.

— И кои източници посочи?

— Всичките са анонимни. Държавният департамент, правосъдното министерство, ФБР, ЦРУ, редувах ги.

— Спомена ли моето име?

— Още не. Знаех, че ще искаш да изчакам.

— Така е. Когато свършим със следващата задача, го напиши.

Дюмонд го изгледа.

— Понятие си нямам каква е следващата ти задача.

— Скоро ще разбереш. Кога за последно говори с Хакет и Уикър?

— Преди около половин час.

— И?

— Преместили са труповете в къщата на Газич и са оставили пистолета там. Сега са отвън пред банката и чакат да им се обадиш.

Бяха открили ключ от кутия в трезор в една папка с финансови документи в офиса на босненеца. Едната от банките, посочени в книгата в папката, беше „Хеленик Банк ъф Сайпръс“. Дюмонд проникна в базата данни на банката и откри, че една от кутиите в трезора е регистрирана на името на Александър Декас. В същото време хакерът беше събрал и малко допълнителна информация.

Той подаде на Рап една папка.

— Президентът на банката се казва Манос Каподистрас. Той държи малко над триста хиляди долара на депозит в банката. Освен

това изглежда притежава петнайсет процента от нея.

— Чуждестранни депозити има ли?

— Има доста саудитски пари.

— Някой от тях да познаваме?

— Близо една пета от членовете на кралската фамилия.

Рап хвърли око на папката и попита:

— Нещо необичайно?

— Струва ми се, че няма, но тези банкери могат много добре да заличават следите си, когато става въпрос за пари.

— Какво ще ме посъветваш?

Дюмонд дръпна от цигарата и отговори:

— Действай прямо. Кажи му, че репутацията му може много да пострада. Предложи му или да уредите проблема, без да се шуми, или ще известиш на всички за нередностите.

Рап кимна и затвори папката.

— Добре... да му се обадим тогава.

Хакерът посочи към бюрото.

— Мониторът вляво в момента е вързан към неговия компютър. Каквото вижда той, това виждаме и ние.

— Имаш ли представа дали е отворил електронното ти писмо?

— Да.

— Отговори ли ти?

— Не.

— Той направи ли си справка за депозитите на Декас?

— Не.

— Добре. Свържи ме с прекия му телефон.

Дюмонд пак заработи по клавиатурата и извади телефонна слушалка. С помощта на сложна комуникационна програма направи така, че да не може да се проследи откъде идва обаждането. Когато даде свободно, той подаде слушалката на Рап. След третото позвъняване мъжки глас отговори на гръцки:

— Ясос.

— Господин Каподистрас, нуждая се от помощта ви по един много деликатен въпрос.

Последва дълга пауза.

— С кого разговарям и кой ви даде този номер? — попита банкерът.

— Това не е важно в момента. Важно е само, че с моя помощ можете да избегнете доста конфузна ситуация.

— Американец ли сте?

— Да. Получихте ли електронното писмо за пресконференцията на ФБР, насрочена за днес?

— Получих го.

— Името Александър Декас нищо ли не ви говори?

— Не... Трябва ли?

— Зависи доколко сте въввлечен в делата на клиентите ви.

Дюмонд посочи монитора, включен към компютъра на Каподистрас. Банкерът търсеше в базата данни информация за Декас. След няколко секунди въпросното име се изписа на екрана.

— Политика на банката е при никакви обстоятелства да не разгласява информация за клиентите си.

— Господин Каподистрас, доколкото знам, през 2001 година сте били вицепрезидент на тази банка. Спомняте ли си, че тогава плъзна мълвата, че Осама бен Ладен е крил част от средствата на „Ал Кайда“ в кипърски банки?

Рап беше чел официалния доклад. Гръцките власти и американските федерални агенти бяха разпердушили банковия бизнес на средиземноморския остров. Десетилетия наред Кипър беше рекламиран като Швейцария на Средиземноморието, но този мит се срина за миг. Хората влагаха парите си в кипърски банки, защото те им даваха същото, което и швейцарските: абсолютна анонимност и изключително обслужване. Като в повечето случаи кипърските конкуренти предлагаха услугите си на двойно по-ниска цена. По-евтините услуги, разбира се, бяха чудесно нещо, но за клиентите най-важна беше анонимността. Затова те се тълпяха да вложат парите си на острова. Клиенти, които нямаха нищо общо с тероризма, но не искаха някое правителство да знае с колко пари разполагат или пък как са се сдобили с тях.

— Тогава бяха трудни времена за бизнеса, но големите възможности се отварят именно в трудни времена. — Каподистрас говореше така, сякаш беше готов да се пазари.

— Е, днес аз съм готов да ви дам възможност.

— Каква възможност?

— Възможност да опазите банката.

— От какво да я опазя?

— От ревизии, които няма да ви донесат нищо добро. Армия от проверяващи, която ще пристигне от Атина, и още по-голяма армия от американски федерални агенти, която ще рови документацията ви лист по лист... ред по ред. Микробуси на телевизионните канали, които ще седят паркирани пред банката седмици и ще прогонват клиентите ви. Няма да ви е никак приятно.

Последва много дълго мълчание. Накрая Каподистрас отговори:

— За кого работите?

— За американското правителство.

— И защо сте готов да ми окажете тази услуга?

— Аз съм нетърпелив човек и съм убеден, че двамата можем да се споразумеем, без да правим публичен спектакъл.

— Александър Декас ли ви интересува? — Да.

— Мога ли да попитам защо?

— Да. Помните ли нападението срещу кортежа на новоизбрания президент Александър, което беше извършено през миналия ноември?

— При което загина жена му ли?

— Да.

— Да, и какво за него?

— Вашият клиент е човекът, задействал бомбата.

Неловък смях. Никакво отрицание. После тишина за около десет секунди.

— Имате ли доказателства?

— Повече, отколкото предполагате. Включително и признание на виновника, но в интерес на експедитивността ще мина направо към същността на проблема. След два часа и половина ФБР ще обяви на целия свят, че е арестувало господин Декас. Доказателствата срещу него са категорични. Екип от агенти на ФБР в момента пътува за вашия остров и трябва да кацне до часове. Предлагам ви да изберете — по-лесния или по-трудния начин.

— Слушам ви.

Рап затисна с длан слушалката и прошепна на Дюмонд:

— Кажете на Уикър и Хакет да тръгнат към банката. — После свали дланта си и продължи: — В събота вечерта моите хора задържаха господин Декас и го прехвърлиха в Америка. Претърсихме

офиса му и дома му в Лимасол и открихме банкови разписки, както и ключ от депозитна кутия във вашата банка.

— И искате да видите какво има в кутията?

— Точно така.

— А ако откажа?

Мич въздъхна:

— Ако откажете, ще предам цялата информация, с която разполагам, на ФБР. Те заедно с гръцката полиция ще ви навестят довечера вкъщи, ще ви домъкнат до банката и ще ви накарат насила да отворите кутията. И тъй като господата във ФБР обичат да изпипват всичко докрай, ще искат да прегледат цялата ви документация, да не би някой от другите ви клиенти да е свързан с Декас. Гръцките власти ще им разрешат, защото ще искат да се представят като добри приятели на Америка... И в края на краищата този човек е убиец на съпругата на бъдещия президент. За вашата банка ще се разнесат слухове и тя ще стане известна като предпочитана от терористи и атентатори. Клиентите, които спазват законите, ще предпочетат повече да не ги свързват с вас. Склонните да заобикалят закона ще постъпят по същия начин. До края на седмицата си представям как авоарите ви ще намалеят наполовина и вашият дял от петнайсет процента ще струва много по-малко. Кой знае... може дори да ви накарат да си подадете оставката.

— За кого работите? За ЦРУ ли?

— Не мога нито да потвърдя, нито да отрека, господин Каподистрас.

— Как да съм сигурен, че мога да ви се доверя?

Рап долови напрежение в гласа на банкера. Предстоеше му да вземе много трудно, но в крайна сметка и лесно решение.

— Доколкото разбирам, вие нямате интерес да усложнявате положението. Работата ви е да защитавате банката, вложителите и инвеститорите. Най-добрият начин да го сторите е да ми дадете това, което се съдържа в кутията. Ако интуицията не ме лъже, колкото по-скоро се отървете от него, толкова по-добре ще е за банката.

— И какво би ви спряло после пак да предадете доказателствата на ФБР?

— Целта ми не е да ви вкарам в затвора.

След дълга пауза банкерът отговори:

— Трябва ми време да помисля.

— Давам ви една минута.

Банкерът се изсмя, защото си помисли, че Рап се шегува.

— Напълно съм сериозен — каза Мич. — Докато ние с вас си бъбрим по телефона, двама от хората ми разговарят със секретарката ви. И чакат да отидете при тях, и да ги отведете в трезора. Ако не го сторите, ще ми се обадят и аз веднага ще предам всичко на ФБР. Ще им спомена и за разговора ни и ще подчертая, че категорично сте отказали да ми помогнете. Освен това мога да ви извъртя и някои други мизерии, но това не е за по телефона. Ще изпратя човек, за да обсъдите с него нещата.

— Но съществуват определени процедури, които трябва да се спазят. Карти със спесимените, пароли, ключове.

— Ние разполагаме с ключа, а един от хората ми може да подправи подписа на клиента. Искаме само да ни дадете паролата.

— Ще трябва да инвентаризирам съдържанието на кутията.

— Добре... Сигурен съм, че вътре има пари в брой. Можете да запазите половината заради неприятностите, които ви създавам. Останалото обаче хората ми ще вземат със себе си. Спазарихме ли се?

— Да — отвърна bankerът без колебание. — Спазарихме се.

— Добре. Сега идете и посрещнете хората ми. Дръжте се, все едно че ги познавате отдавна. Можете да се обръщате към по-високия с Кевин, а по-ниския да наричате Чарли. Заведете ги направо в подземния трезор и изпълнявайте, каквото ви кажат. Ако всичко мине гладко, те ще излязат от банката след десет минути и никога повече няма да ги видите. Имате ли други въпроси?

— Не.

— Добре. Благодаря ви за съдействието. — Рап постави слушалката на стойката и каза на Дюмонд: — Продължавай да следиш обажданията и електронната кореспонденция. Ако се отметне от думите си, съсипи цялата му система и се обади на Уикър и Хакет да се махат оттам.

Той взе палтото си.

— Къде отиваш? — попита го хакерът.

— Трябва да свърша още нещо.

— Ако в Ленгли ме разпитват за теб, какво да им кажа?

— Не си ме виждал изобщо.

- Ясно.
- И разбери кой е този руснак.
- Работа по въпроса.

Брукс чу гласа на директора по интеркома и сърцето подскочи в гърлото. Дотук беше. Кариерата щеше да се реши в следващите десет минути. Шийла с тежкия грим и с увлечението си по Мич Рап каза да влезе. Младата жена се изправи. Беше си сложила черен костюм с панталон, а русата коса беше завързана на опашка. Беше виждала по телевизията Кенеди, облечена по абсолютно същия начин. Нарочно беше избрала днес този костюм. Искаше да използва всички възможни предимства, за да успее. Нагласи бялата си блуза и стисна дръжката. Пое дълбоко въздух и влезе.

Първото нещо, което видя пред себе си, бяха двама мъже с каменни лица, седнали на канапето в дъното на кабинета. Хуарес и Макмахън. Директорът Кенеди се приближи до нея и протегна ръка.

— Здравей, Синди.

— За мен е чест, директор Кенеди. Иска ми се само да се бяхме запознали при по-други обстоятелства.

Айрини се усмихна топло.

— Не се тревожи, ще оправим бъркотията. Моля — посочи фотьойлите срещу канапето, — настанявай се.

Брукс седна в десния фотьойл и хвърли уплашен поглед към шефа си и агента от ФБР. Двамата общо имаха поне шейсет години опит и кариера в службите. Макмахън беше специалният агент, оглавяващ разследването на атентата срещу кортежа. ФБР не биха възложили тази задача на какъв да е агент, а на най-добрия.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита Кенеди, след което седна до Брукс на другия фотьойл.

— Не, благодаря ви. — Младата жена кръстоса крака и сплете длани върху дясното си коляно.

— А вие? — обърна се Айрини към двамата.

Хуарес и Макмахън не сваляха погледи от Брукс и само поклатиха отрицателно глави.

— И така — започна Кенеди, след като остави каната с кафето на масата, — изглежда, имаме проблем. — Тя се извъртя леко към подчинената си. — Познавам тези двама мъже от доста години. Виждала съм ги в най-различни състояния, но ти, млада госпожице, успя незнайно как да ги изкараш от кожата им. — Кенеди наклони глава настрани и се усмихна.

Тъй като не знаеше как другояче да реагира, Брукс се засмя притеснено.

— И защо според теб е така?

Младата жена възвърна самообладанието си.

— Най-напред искам да се извиня предварително. Мич Рап ми заповяда до второ нареждане с никого да не обсъждам операцията.

— Сериозно? — Хуарес прокара пръсти по мустаците си и се приведе напред. — Би ли ми показала документ, в който пише, че по някакъв начин си подчинена на Мич Рап?

— Сър, аз...

— Няма такъв документ! — изпусна нервите си той. — Директорът и аз сме по-висшестоящи от господин Рап. Ние сме ти началници, а той не е. И ако дебелията ти глава не го разбира, ще си имаш много сериозни неприятности.

Кенеди направи знак с очи на Хуарес да се успокои и се обърна отново към Брукс:

— Синди, ето каква е ситуацията. ФБР са арестували човек, за когото се предполага, че стои зад атентата срещу новоизбрания президент Александър. Ти си доставила този човек вчера във военновъздушната база „Андрюс“. Вярно ли е?

— Вярно е.

— Според теб той ли е човекът, когото търсим?

— Да.

— Защо?

— Защо ли?

— С какви доказателства разполагаме срещу него?

— Сигурно бихте искали да чуете друго, директор Кенеди, но аз дадох думата си на Мич, че няма да говоря с никого за това, докато той не ми разреши.

Айрини си каза, че не трябва да го приема като обида. В интерес на истината проблемът беше Рап, а не тази прохождаща агентка с жълто на устата.

— Разбирам, че Мич те е помолил да си мълчиш за случилото се в Кипър, но аз те питам като директор на Централното разузнавателно управление — като отговорна за всичко, което става в тази организация.

Брукс наведе глава и стисна коляното си още по-силно. Беше се озовала в безизходно положение. Дори Рап да удържеше на своето обещание, върху нея завинаги щеше да легне клеймото на пълното неуважение и неподчинение на началството. По време на полета за Щатите той беше казал да не се притеснява. Обясни й, че трябва да се държи двайсет и четири или най-много трийсет и шест часа и после всичко ще се оправи. Спомни си как го погледна в очите. Тези красиви, но опасни, почти черни очи. И той я попита дали тя му вярва. В крайна сметка всичко се свеждаше до това. Тя напълно му вярваше.

Брукс вдигна глава към Кенеди и с много учтив тон изрече:

— Директор Кенеди, може ли да ви задам един въпрос?

— Добре — отвърна тя след кратка пауза.

— Вие вярвате ли на Мич?

Първоначално Кенеди не можа да схване уловката и едва не се поддаде. Но по погледа на Брукс си личеше, че момичето е напълно искрено. Изкуството на спора изсъскваше Кенеди да зададе същия въпрос, но тя не искаше да го прави. Младата разузнавачка току-що беше вкарала спора в много интересна светлина. Айрини се усмихна и отговори:

— Да, вярвам му. Вярвам му напълно.

Брукс кимна и прибра кичур от русата коса зад ухото си.

— Ако питате мен, изобщо не ме е грижа за него.

— Сериозно?

— С него не се работи никак лесно.

— Така ли мислиш? — саркастично попита Хуарес, но Кенеди не му даде да говори и продължи диалога си:

— Самотен играч, вълк единак.

— Много вярно казано.

— За съжаление до голяма степен характерът му се формира по време на обучението. Когато го вербувахме, той до голяма степен беше

екипен играч. Много общителен. Трябваше да го обучим как да действа сам-самичък, без никаква подкрепа като вълк единак.

— Това е само част от проблема. Той не е добре.

— Как не е добре?

— Само да се спомене за жена му, и той пощурява. По едно време се уплаших, че ще ме удари.

Кенеди потърси в очите на младата си служителка някакви признаци за хитрина и неискреност, за опит да се оправдае и да стовари вината върху другия, но не намери такива. Момичето просто даваше обективната си преценка.

— Той напоследък доста преживя.

— Да, знам, но това не е оправдание, че досега не е потърсил помощта на психотерапевт.

При тези думи Кенеди рязко извърна очи и уж погледна часовника си. Брукс беше засегнала болното място.

— Нямам намерение да критикувам ръководството — бързо добави агентката. — Но той дори не е готов и за терапевтична помощ. Трябва да го вкарате в специализирано заведение.

— Да го изпратим в психиатрична болница? — шокира се Айрини.

— Да. За негово добро е.

— Психология ли си завършила? — Да.

Директорката погледна крадешком към Хуарес, който само клатеше глава.

— Веднъж опитахме — поясни тя на Брукс.

— Преди да загине жена му ли?

— Много преди това.

— И как мина?

Кенеди погледна отново към Хуарес, който отговори вместо шефката си:

— Уби мъжа, който го беше изпратил в лудницата.

— Уби го? — повтори изненадана младата жена.

— Уби го — потвърди Хуарес. — Строши врата му с голи ръце.

Брукс ужасено погледна специален агент Макмахън.

— Не гледай мен. — Той вдигна ръце. — От пет минути съм глух.

— Успокой се — продължи прекият началник. — Оказа се, че предателят-негодник си го заслужаваше, но това е друга и много дълга история. При това засекретена и ти нямаш достъп до нея.

— Работата е там — каза Кенеди, — че не можеш просто така да пратиш в лудница човек като Мич. Някой неминуемо ще пострада.

— Според мен някой неминуемо ще пострада, ако на него не му се помогне.

— Това са пълни глупости — намеси се Хуарес. — Напълно се отклоняваме от темата, заради която сме се събрали. Срещата ни не е заради Мич. С него ще се разправам, като се върне. Той и преди е правил такива неща. Но никога не е бил толкова дързък. Събрали сме се заради теб, млада госпожице. И за да ни кажеш какво, по дяволите, е намислил Мич. Или ще се подчиниш, или можеш да се простиш с кариерата си. Ясно и категорично.

Брукс погледна към Кенеди. Директорът на ЦРУ посрещна погледа безучастно.

— И между другото, няма току-така да се простиш с кариерата си. Длъжен съм да ти го кажа. Ти в момента нямаш никакви права. Отказала си се от тях още от първия си работен ден тук. Ако не ми отговориш на въпросите, ще наредя да те пратят право в мазето и там ще те разпитват момчетата от Службата за сигурност. Докато те пържат на детектора на лъжата с насочени срещу теб лампи, ще трябва да отговаряш на много по-неприятни въпроси.

Брукс вече сериозно мислеше да се подчини и да им разкаже всичко, когато звънна интеркомът.

— Госпожо директор?

Кенеди се обърна към бюрото и високо отговори:

— Да, Шийла.

— Мич иска да говори с вас на пряката линия.

Айрини стана бързо.

— Проследяваш ли откъде се обажда?

— Каза ми, че ако се опитам, повече никога няма да се свърже с нас.

— За Бога, Шийла! Остана ли изобщо служител в това управление, който да се подчинява на мен? Нареди да проследят откъде се обажда. — Тя грабна слушалката и натисна бутона на пряката линия. — Мич, тъкмо говорехме за теб.

— Сигурен съм, че само хубави неща.

— Разбира се. Къде си?

— Срещу сградата „Хувър“, от другата страна на улицата. Мисля да отида и да се предам на ФБР.

— И защо? Не си направил нищо нередно.

— Вчера беше на друго мнение.

— Имах време да обмисля нещата. Според мен е грешка да огласяваме публично акцията толкова скоро.

— Така ли мислиш? — попита Рап саркастично.

— Ще се опитам да остана лоялна към теб.

— По-леко с гръмките слова, шефке. Не забравяй, че не съм завършил Харвард.

— Говоря сериозно.

— Едва ли. Просто се опитваш да ме задържиш достатъчно дълго на линията, за да проследиш откъде звъня. Което и двамата знаем, че е чиста загуба на време и средства, защото когато свършим, ще изхвърля телефона.

Кенеди се обърна с гръб към останалите и седна на ръба на бюрото.

— Ще ми кажеш ли все пак какво си намислил?

— Много бих искал, но ще е по-добре да го запазя в тайна още двайсет и четири часа. Брукс държи ли се още?

— Удивително твърдоглава е, като се има предвид, че си я накарал да рискува кариерата си.

— Хосе много ли я притиска?

— Едва сега започна.

— Кажи му да не е много зъл към нея и също, че съм сто процента сигурен, че това е човекът, когото търсехме.

— Чуй сега какво ще ти кажа аз. Защо не дойдеш тук и да поговорим на четири очи?

— Не мога. Още не. Трябва да свърша още някои неща. Само му кажи да не вярва на другите, каквото и да чуе от тях. Този е по-виновен и грешен от дявола и аз съм в състояние да го докажа с конкретни факти.

Кенеди погледна към шкафа зад бюрото. В него имаше сейф, а в сейфа бяха снимките, които Бейкър им беше дал в събота.

— Трябва да ти покажа нещо — каза тя с много по-мек глас.

— Какво?

— Не е за телефон. Кога ще дойдеш?

— Утре... надявам се.

— Добре. Давам ти време до утре и после ще трябва да седнем и да поговорим. Ясна ли съм?

— Пределно.

— Добре.

— Кажу ми на Хосе, че ще го потърся до петнайсет минути, а на Скип кажи също, че това е човекът, каквото и да говорят другите.

— Ще им кажа.

— Благодаря. До утре.

Линията прекъсна и Кенеди бавно постави слушалката върху апарата. Обърна се и предаде съобщенията за Хуарес и Макмахън.

— А сега ме извинете, искам да остана насаме с госпожица Брукс — каза тя.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Рап слезе от метрото на станция „Фарагът Уест“ и се изкачи с ескалатора на повърхността. Още нямаше осем и движението беше слабо. Вятърът се беше усилил. Студеното течение, което удряше плесници в лицето, караше човек да се чувства по-енергичен и жив. От другата страна на улицата се намираще неизбежното заведение „Старбъкс“. Имаше и друго на половин пресечка по-нататък, вдясно от него. Трето се мъдреше зад завоя отляво, южно от няколко наредени един до друг магазина. В този район сигурно имаше поне сто заведения от прословутата верига.

Рап беше обучен да избягва рутината. Рутината водеше до предсказуемо поведение и противникът лесно можеше да отгатне накъде си тръгнал или какво възнамеряваш да правиш, а това вече беше съществено предимство за него. Животът на педантичните и подредени хора рано или късно се превръщаше в рутина и всеки следващ техен ден заприличваше на предишния. Рап го знаеше, защото самият той много пъти се беше възползвал от рутината на другите. Хората ставаха от сън по едно и също време всеки ден, или поне от понеделник до петък. Хранеха се в едни и същи три-четири ресторанта, тренираха в един и същи фитнес клуб, обикновено в определен час, и купуваха кафето си в едни и същи заведения „Старбъкс“ (най-много две) всеки ден. Обикновено това бяха най-близките до дома им и до работното им място. Разбира се, понякога имаше и изключения. Като например „Карибу“. „Сиатълс Бест“ и още няколко, плюс отделните заведения, които не принадлежаха към никакви вериги. Но никое от споменатите имена не можеше да се сравнява със „Старбъкс“. Америка беше нация на пристрастените към кофеина и Вашингтон като нейна столица не правеше изключение.

Рап не знаеше дали човекът, когото го интересуваше, пиеше много кафе или не. Съществуваше някаква вероятност тя да е от онези

любители на упражненията по йога, последователите на новия здравословен начин на живот. Но тя очевидно се грижеше добре за тялото си. Рап я беше посетил веднага след атентата, за да придобие собствена представа за случилото се, и така помогна да се изготви специален доклад за ЦРУ. Доклад, който щеше да бъде запазен в тайна от другите служби. Официално с разследването на случая се занимаваше ФБР, а Сикрет Сървис вече бяха приключили с вътрешното си разследване. Рап не беше чел техния доклад и се питаше дали изобщо са си направили труда да разследват позадълбочено трагедията, или само са преброили трупове и пострадалите.

Огледа се, преди да пресече. Влезе в „Старбъкс“ и се приближи до чистия и подреден плот, където беше посрещнат от любезна чернокожа продавачка, която го попита какво ще желае. Прозвуча така, сякаш наистина беше готова да изпълни всяко негово желание. Добро обслужване и никаква предубеденост. Мич се усмихна сърдечно и си поръча чаша черно кафе. Тя го попита иска ли сметана, но той отказа. Докато продавачката му наливаше кафето, Рап огледа двете колежки зад щанда. Никоя от тях нямаше татуировки и обици или пък крещяща прическа.

Когато жената се върна с горещото димящо кафе, Рап даде три долара и каза да задържи рестото. Тя му пожела приятен ден и го покани пак да посети заведението. Рап се усмихна и благодари. Не искаше да я разочарова, като каже, че едва ли отново ще се върне тук. Със салфетка в ръката, за да не се изгори, той взе горещата стиропорена чаша и я премести на тесния плот до прозореца. Свали капачето и го постави върху хартиената салфетка. Кафето щеше да изстине след няколко минути. Рап вече си беше отбелязал наум лицата и поведението на останалите петима клиенти в заведението. Всички изглеждаха напълно безобидни. Вероятно бяха счетоводители или чиновници.

Той постави телефона върху плота, с лицевата страна надолу, и вкара вътре сим картата и батерията. Включи го и влезе в менюто, в телефонния указател. Натисна буквата „У“ и първото име, което се изписа на екрана, беше на Джак Уорч, специален агент от Тайните служби, ръководил преди охраната на президента Хейс, наскоро

повишен в заместник-директор на службата. Избра неговия номер и допря апарата до ухото си.

След няколко позвънявания мъжки глас отговори:

— Уорч на телефона.

Рап закри устата си с другата длан и прошепна:

— Имам бомба.

След дълга пауза Уорч попита:

— Моля?

Рап измънка няколко думи на арабски под носа си и повтори:

— Имам бомба.

— Имаш бомба?

— Да.

— И какво ще правиш с нея?

— Ще ти я завра в задника.

— Мич, ти ли си, шегаджия такъв!

— Хайде, не се пали. Просто гледам да разнообразя малко работния ти ден на ръководител.

— Много смешно.

— Извинявай, няма да се повтори.

— Да, да, сигурно.

— Извинявай.

— Къде, по дяволите, си?

Рап погледна през прозореца. Централата на Тайните служби се намираше само на няколко пресечки оттук.

— В центъра съм.

— Чух, че те търсят.

— Да. Какво ново?

— Някои хора казват, че си прецакал работата, Мич.

— Нищо ново. И преди съм го чувал.

— Ама този наистина ли е нашият човек?

— Абсолютно.

— Сто процента?

— Сто процента.

— Кое те кара да мислиш така — интуицията или мозъкът ти?

— И двете.

— Моят познат в Министерството на правосъдието, който работи по случая, не е толкова убеден.

Рап се усмихна. Точно това искаше да чуе.

— Съмнявам се, че биха одобрили моите методи, но ще ти кажа едно нещо, Джак. Този е същият тип, който взриви бомбата. Категорично.

— Доказателства?

— Предостатъчно да му гарантират газова камера.

— Вече не ги използваме.

— Е, за него би трябвало да направите изключение. Дори да „възкресите“ електрическият стол, ако се наложи.

— Хм... предвид факта, че е убил съпругата на президента, не е невъзможно. Ще предоставиш ли на правосъдното министерство доказателствата или искаш да ги запазиш в тайна от съда?

— Ще получат всичко до един-два дни, но да си остане между нас. Искам да се поизпотят още малко.

— Вярно ли е?

— Кое?

— Че си го прострелял на четири места.

— Нямам представа за какво говориш. Прочетох му правата, сложих му белезници и го предадох на ФБР. Когато го видях за последно, беше в идеално здраве.

— Значи от ФБР са го простреляли.

— Предполагам.

Уорч се изсмя.

— Ще го кажа на президента, ще се спуска от смях.

— Чуй сега — продължи вече Рап със сериозен тон. — Трябва да говоря с един от вашите.

— С кого?

— С агент Ривера.

— Защо? — попита след известно мълчание Уорч.

— Не се тревожи, Джак. Няма да създам неприятности. Само искам да задам няколко въпроса за случилото се през октомври.

— Не знам колко приказлива ще е тя.

— Защо?

— Вчера на началството беше предаден предварителният вътрешен доклад от разследването.

— И?

— Нахокаха я.

— Само не ми казвай, че вие, идиотите, сте стоварили цялата вина върху нея.

— Нямам нищо общо с това, но ти знаеш как работи системата. При нас е като във флота... ако нещо се изкофти на кораба, който командваш, виновен или не, и ти потъваш на дъното заедно с другите.

Рап много искаше да поспори за методите им на работа, но не беше чел доклада и не това беше причината за обаждането му.

— Можеш ли да ми дадеш номер, на който да я намеря?

— Да... чакай малко.

— Ще я уволнят ли?

— Не, не мисля. Ще я изпратят на някой скучен пост, докато официално не приключи разследването, а после ще я заврат на някой още по-скучен пост. — Уорч намери номера и го продиктува на Рап.

— По кое време си е вкъщи?

— Към девет. Ходи да тренира карате в някаква зала на Тринайсета улица и улица Л. Предполагам, че ги бие всичките.

— Така ли?

— Сериозно ти казвам.

— Аз също.

— Мич, не се шегувам. В Тайните служби няма мъж, който да се опре на спаринг. Тя затова ходи в залата. Според слуховете си излива гнева върху онези нещастници.

— На Тринайсета и Л.

— Тъхъ.

— Благодаря. — Рап сложи капака на чашата си с кафето.

— Направи ми услуга. Не казвай на никого, че сме разговаряли.

— Дадено. — Рап се усмихна. Както винаги Уорч беше откровен.

— Още нещо, Мич... Благодаря ти.

— За какво?

— Задето хванахте онзи. Сикрет Сървис наистина оценява стореното от вас. Ако ти потрябва нещо... винаги съм на твое разположение.

— Удоволствието беше мое, Джак.

Рап прекъсна разговора и помисли дали да не звънне на Ривера. Реши да постъпи по друг начин и извади батерията и сим картата от телефона. Отпи първата си глътка от горещото кафе, взе чашата и тръгна към изхода. До залата имаше не повече от пет минути път. По-

добре щеше да е да я изненада и да види как ще реагира искрено, без подготовка и преструвки.

Рап предвидливо реши да изпие кафето си, преди да влезе в доджо. Щеше да е знак на неуважение, ако внесеше напитки или храна в храма на бойните изкуства. Залата по карате беше на Тринайсета улица. В типично американски стил пешеходците можеха да се спрат на тротоара и да гледат през прозорците как вътре тренират. Сградата беше с два големи прозореца и врата между тях. Наличието на големите прозорци се дължеше на две причини. Първо, така се развенчаваха митовете и мистериите около бойното изкуство, което способстваше за привличането на повече желаещи да тренират. Второ, публиката до известна степен разсейваше учениците, които трябваше да свикнат с подобен род отвличане на вниманието и да не се влияят от тях. Рап постоя пред единия прозорец няколко минути и погледа как сенсеят провежда занятията. В момента учениците се бяха разделили на осем двойки и се упражняваха в санбон кумите или движенията от три действия. Сенсеят вървеше между двойките и или ги хвалеше, или им посочваше грешките. Всичко протичаше тихо, без викове и крясъци.

Рап веднага позна Ривера. Трудно беше да я сбъркаш, с вързаната на опашка коса, която се полюшваше, докато агентката се завърташе на единия си крак и нанасяше удар с другия. Точно както Уорч му беше казал, тя имаше черен колан. Мъжът, с когото тренираше, беше с десетина сантиметра по-висок и поне с двайсетина килограма по-тежък от нея. Той беше единственият друг носител на черен колан в класа и въпреки това Ривера го караше доста да се поти. Рап допи кафето и се усмихна, когато агентката връхлетя противника си с комбинация от удари и хватки, хвана го напълно неподготвен и накрая той се просна по гръб. Сенсеят се намеси и изгледа неодобрително жената. Мич се изненада, когато тя започна да спори със сенсея — постъпка, която се приемаше като незначитане на неговия авторитет. Инструкторът се изчерви, но сякаш и това не беше достатъчно, Ривера му обърна гръб.

Рап беше участвал в не една и две улични схватки като хлапе, но едва когато постъпи в ЦРУ, се научи как да се бие. Започнаха да му

преподават първо карате, после джудо. Мич с лекота усвои и двете и макар основите да бяха важни, а дисциплината — необходима, той инстинктивно разбираше, че в реалния свят боят е по-прозаичен и без излишни движения. В джудото и каратето имаше твърде много правила. Твърде много ограничения. Когато веднъж отиде във форт Браг за допълнително обучение, той влезе на тренировка по джиу-джицу. Още след първите пет минути вече знаеше, че тази система е далеч по-подходяща за истинския бой. Докато в каратето се използваша повече ударите с ръце и крака, джудото те учеше повече на захвати и хвърляния, джиу-джицето съчетаваше и двете, като в допълнение включваше техники с колене, лакти, удари с глава, удушаваци захвати и ключове и още много полезни хватки. Рап започна тренировките с огромен ентузиазъм, като накрая дори замина за Бразилия за няколко месеца да тренира при знаменития учител Хелио Грейси. По-късно обогати уменията си с тайландски бокс, но се концентрира повече на стила на Грейси в джиу-джицето и стана носител на черен колан трета степен.

Рап гледаше през прозореца почервенелия инструктор и се питаше дали би могъл да я накаже за назидание. Не всички инструктори бяха еднакви. Някои изглеждаха добре в бялото кимоно с черен колан и можеха да изпълнят безпогрешно движенията от едно и от три действия. Но джиу комите или свободния спаринг беше нещо съвсем различно. Ако попаднеш в реална ситуация, в която нямаше правила и красиви движения, трудно можеха да отблъснат атаката и по-вероятно беше да пострадат от нападателя. Извън тясната им специализация по бойни изкуства способността им да предвидят ходовете на противника беше нищожна или равна на нула.

Този сенсей видимо беше на петдесет години и по всичко личеше, че е участвал в няколко по-груби схватки. Носът му беше леко сплескан, тоест беше чупен повече от веднъж. Около очите му имаше няколко белега. Ривера се обърна към него с ръце на кръста. Оттук не можеше да чуе какво каза сенсеят, но след десет секунди Ривера се поклони и си тръгна. Рап се засмя, хвърли празната чаша в кошчето за боклук до вратата и влезе в малкото фойе. От двете страни имаше пейки и закачалки за дрехи. Под пейките бяха подредени обувки. Рап надникна в залата за тренировки и Ривера го видя. Направи знак, че иска да говори с нея, но тя поклати глава и го подкани с жест да влезе в

залата. Рап се поколеба, но си каза „какво пък толкова“. Събу обувките си и ги постави под пейката, а после съблече палтото и го окачи на закачалката. Тъй като отзад на кръста си носеше пистолет, не свали сакото и пристъпи към залата.

Подът беше покрит от единия до другия край със синьо татами. Рап се поклони на сенсея, за да покаже уважението си, и се обърна към Ривера:

— Мога ли да говоря с вас?

Тя пристъпи напред и постави ръце на бедрата си.

— Защо не отидете в съблекалнята и не се преоблечете с кимоно.

Ще говорим по време на спаринга.

Рап се усмихна.

— Не, не мисля.

— Сериозно? — Ривера се приближи и застана само на метър-два от него. — Хайде, здравеняко. Да не би да те е страх?

— Не. — Той поклати глава. — Имам по-важна...

Внезапно изгуби равновесие и полетя във въздуха. Разбра какво стана, но беше вече късно. Разпозна захвата — не беше от каратето, а от джудото. Захващане с две ръце и мятане през рамо. Докато летеше към земята, нещо се скъса и Рап веднага разбра, че е сакото му. Липсата на самодисциплина у Ривера беше толкова очевидна, че го хвана неподготвен. Не му оставаше нищо друго, освен да притъпи удара от падането, доколкото е възможно. Когато падна по гръб, пистолетът се заби в кръста му и той се превеи от болка. Ривера хвана ръката му, изви я назад и я натисна с дясното си коляно. Болката в кръста го жегна като нажежено желязо. Над себе си той чу гласа на сенсея, който нареди на Ривера да престане.

Инструкторът се надвеси над него.

— Добре ли сте? — попита го.

Мич си пое въздух. Сенсеят му подаде ръка и той се изправи с негова помощ. Сега в главата му имаше само една мисъл.

— Дайте ми кимоно — каза на сенсея.

Сенсеят разочаровано изгледа Ривера и нареди на един от учениците да донесе от съблекалнята кимоно и колан. Рап отиде до ъгъла, свали сакото си, след което извади пистолета с кобура и показа на Ривера, че е паднал върху него. Тя леко се притесни, но поведението си остана безцеремонно.

Когато ученикът се върна с кимоното, Рап вече беше свалил ризата и вратовръзката. Без да му пука какво ще си помислят останалите, свали бялата тениска и оголи покритото си с белези тяло. Три зараснали рани от куршуми и голям дъговиден белег на гърба от разреза, който хирурзите бяха направили, за да извадят заседналото парче олово и да ремонтират повредените му вътрешности. Рап остана само по гащи и си облече кимоното. Погледна кафявия колан и се замисли. В интерес на истината никога не беше носил такъв. Основното му обучение по джудо и карате се беше провеждало в тайна и той винаги беше с бял колан. Целта на инструкторите беше да го научат повече как да убива и обезврежда противника чрез осакатяване, а не да го подготвят за каквито и да било изпити. Едва когато отиде в школата на Грейси, той трябваше да мине известни изпитания. След цял месец обучение и двубои, в които беше победил всички ученици и не можа да бие само помощниците на самия Грейси, Рап беше награден за усърдието си с черен колан. Тогава не съзнаваше значението на това събитие и неговата необичайност.

Рап завърза колана по начина, по който го бяха научили преди почти осемнайсет години, и погледна към Ривера, която беше отишла в центъра на залата и леко подскачаше, въртейки глава наляво-надясно, като че беше участничка в турнир по бокс.

Подаде на противника си гума за устата и каза:

— Свободен стил, без правила.

Рап погледна към сенсея.

— Джиу кумите.

Сенсеят кимна и се обърна към учениците, които, без да е необходимо да им се казва, се наредиха покрай стената и седнаха на колене. Мич се приближи към средата на залата, този път вдигнал гарда си. Не знаеше какво я вбесяваше толкова — дали той специално или всички мъже, а може би целият свят. В момента изобщо не го беше грижа. В каратето дисциплината беше не по-малко важна от уменията на боеца и Ривера заслужаваше да получи урок за цял живот. Единственото, което вълнуваше Рап, беше колко дълго да продължи този урок. Не му пукаше колко черни колана имаше тя. Нямахше шансове срещу него. Ако човек успееше да издържи и една минута с някого от момчетата на Грейси, които бяха родени бойци, едва ли една жена представляваше особена трудност за него.

Двамата се поклониха един на друг, както изискваше традицията, макар че тя се подсмиваше. И представа си нямаше какво я чака. Рап пристъпи две крачки напред и зае свободна отпусната поза, когато тя го атакува с цялата си сила. Нападна го с комбинация от удари с крака и ръце, въртеше се, скачаше нагоре и надолу. Единственият проблем беше, че не може да се приближи и на половин метър от противника си. Рап остана със сплетени зад гърба ръце, но парираше всеки неин удар, като успяваше всеки път да се отклони встрани. Ривера продължи с въртеливите движения и ритниците, приложи пет различни комбинации от движения, крещейки „киай“ всеки път.

Спря се след последния си удар, който се оказа най-добрият ѝ. Кръгово завъртане и удар с крак. С него беше елиминирала безброй противници. Сегашният беше добър, но тя беше свикнала да побеждава мъжете. В Сикрет Сървис нямаше мъж, който да се опре на татамито. Обикновено успяваше с първите четири движения до такава степен да обърка противника, че той сваляше гарда и оставаше открит за въртеливия удар с крак. И накрая всичко приключваше с едно леко потупване по брадичката. Рап обаче си стоеше незасегнат както в началото и с прибрани отзад ръце. Ривера не можеше да повярва. Та той направо се подиграваше. Тя се спря да си поеме дъх и да оцени ситуацията, преди да предприеме следващата си атака.

Мич отново зае позиция. Като повечето бойци и Ривера предпочиташе да напада отдясно наляво, за да използва предимството на по-силната си страна, която, изглежда, беше дясната. Сега тя го нападна с още по-голям устрем и сили, като вече не обръщаше внимание на защитата си и беше уязвима за ответния му удар. Тя замахна с лакът и ако го беше уцелила, сигурно щеше да го повали в несвяст, но не успя и изцяло откри тялото си. Рап не може да устои на изкушението. Той и без това се беше навел, за да избегне нейния лакът, така че просто продължи надолу и се завъртя на сто и осемдесет градуса, докато не застана с гръб към нея. Левият му крак се изстреля толкова бързо, че Ривера изобщо не го видя. Удари я с ръба на петата в слънчевия сплит.

Изтегли се назад, вместо да продължи офанзивата. Ривера направи блок с ръце отпред, ядосана, че Рап я беше издебнал така лесно.

Тя преодоля болката и го попита:

— Това ли беше най-силният ти ритник?

Рап поклати глава.

— Нищо общо нямаше.

Не знаеше какво да я прави — да се възхищава ли или да я прати в болница. Реши да промени стила и да създаде нов проблем. Излезе от отпуснатата си поза, изправи се и мина половин крачка наляво. Вдигна юмруци като боксьор, но по-високо. Тялото му се люлееше като махало ту на едната, ту на другата страна. Изведнъж той скочи рязко напред и се приземи на дясната пета, а ръцете му се устремиха към Ривера. Изпълни движението толкова бързо, че на нея остана само да заеме защитна стойка. В мига, в който тя блокира с рамо ударите му, той вдигна лявото си коляно, леко се наведе назад и я улучи в корема.

Ривера успя частично да блокира с дясната си ръка и този удар, но недостатъчно. Коляното се заби с такава сила, че тя отхвъркна, останала без въздух. Каратистката се опита да хване крака му, преди Рап да се завърти за нов удар, но той се отдръпна назад.

Можеше да я довърши още сега. Още един удар с коляно, последван от удар с лакът в гърба и всичко щеше да приключи. Той обаче искаше да я провери на какво е способна. Едно беше да нападаш по-слаби от теб противници, съвсем друго — да се биеш и след като видиш, че боецът срещу теб има надмощие.

Ривера се олюля настрана и се оттегли доста назад, за да заеме отново стойка и да си поеме дълбоко въздух. Когато обаче вдиша, почувства остра болка отстрани. Навярно имаше счупено ребро. Превъзможна пораженческата мисъл и се вторачи предизвикателно в Рап. Обзе я мигновено съмнение, но само толкова. Той се беше изправил, което го правеше удобен да го подсече с крак. Ако можеше да го свали на земята, после щеше да е по-лесно да му направи ключ. Ривера се стегна и забрави за пронизващата болка. И в тази кратка пауза у нея се зароди новата стратегия. Щеше да го изрита след подскок в последния момент, а после, като се приземи, да го подсече отдолу.

Рап забеляза лукавия поглед. Нарочно стоеше прав, като примамка. Подобна стойка подобаваше повече на състезател по тайландски бокс, а не на каратист. Видя как погледът се плъзна към краката му, а после тя се приготви за нападение. Направи няколко крачки назад, след което се засили и се втурна напред. Рап изчака до

последната секунда. В негов интерес беше тя да не променя посоката си. Щом Ривера вдигна във въздуха десния си крак за планирания ритник с подскок, той пристъпи напред и вдясно, скъси дистанцията и зае мястото, където тя възнамеряваше да се приземи и да го подсече. Блокира ритника с лявата си ръка и мина зад нея.

Ривера загуби равновесие и преди да се окопоти, Рап вече я беше приклепил. С едната ръка обви врата и я притисна, а с другата я подхвана под лявата мишница. Събори я и с цялата си тежест се стовари върху нея. Накара я да седне, като сам коленичи и стегна хватката около врата ѝ.

Ривера беше попадала в подобна ситуация само веднъж преди и нещата тогава не свършиха добре за нея. Тя сви крака и се опита да се изправи, но Рап я притисна още повече. Опита се да хване някой от пръстите му и да ги разтвори, но не стигнаха силите. Пред очите се появиха черни кръгове. Беше се задъхала от схватката и се нуждаеше от въздух. Трябваше само да вдигне ръка и да се предаде, но не можеше да приеме поражението. С последно усилие заби нокти в предмишницата му и после посегна към очите му.

Рап не поиска от нея да се предаде, защото тя знаеше как се играе тази игра. Трябваше първа да го помоли за милост. Знаеше също така, че противничката едва ли ще се укроти. И отново тя направи усилие да се освободи, като потърси с нокти очите му. Нещо, което можеше да се очаква в една улична схватка, но тук, в доджото, беше абсолютно забранено. Рап извъртя глава навреме, но тя все пак успя да го одраска по бузата. Той усили натиска и секунди по-късно Ривера се отпусна и застина неподвижно.

31

По време на двубоя Рап дори не се беше изпотил. Затова се облече и изчака отвън Ривера. Тя се свести след десет минути с мокра от водата коса, която отново завърза отзад на опашка.

— Предполагам, че злорадстваш, като ме гледаш в момента. — Ривера разтвори черния си шлифер и постави ръка върху дръжката на служебния си пистолет.

— Не, но от тона ти ми се струва, че не би било зле да ти сричам още веднъж задника.

— Какво искаш от мен? — попита раздражено тя.

— Трябва да поговорим. Закусвала ли си?

Жената си погледна часовника.

— Нямам време. Ще закъснея за работа. В момента съм на двоен секретен изпитателен срок.

— Затова ли си кисела?

— Щом искаш да знаеш, да. Преди три месеца бях многообещаваща надежда, а сега съм позор за службата.

— Хайде. — Рап я хвана за лакътя. — Видях едно бистро зад ъгъла. Трябва да поприказваме.

— Казах ти, че не мога. Те само си търсят повод да ме уволнят. Трябва да тръгвам за работа.

— Майната им. Ти не си направила никаква грешка. Хайде, да вървим.

Тя се запъна на място.

— Какво означава това?

— Просто си следвала стандартните процедури на Секрет Сървис, които се предприемат в такива случаи. Чисто и просто.

— Че какво им е на нашите процедури?

— Ама ти си много досадна. Престани да се държиш като жената-ченге и остави това копойско перчене за половин час. Вярвам ти. А сега да вървим.

Тя го изгледа недоволено.

— Копой ли ме нарече?

— Не... казах да оставиш копойското си перчене... Спри за малко да доказваш на целия свят, че си по-добра от който и да е мъж.

— Да не ме мислиш за лесбийка?

— Не ми пука дали си хомосексуална, хетеро, би или каквото и да е друго. Само ти казвам, че твоето глупаво поведение не ми трябва. Дойдох при теб, защото трябва да проведем важен разговор, ти ми излезе с твоите евтини хватки и започна да ми се правиш на много корава. Гърбът ме боли заради теб. Заради теб паднах върху пистолета... радвай се, че не ти счупих челюстта.

— Е, хубаво... ако това ще те успокои, ти май ми счупи реброто.

— Ривера бръкна под сакото и трепна, когато докосна болното място.

— Добре. — Рап се огледа и добави: — Ще вървим ли вече?

— Не се шегувам. Търсят си каквото и да е оправдание, за да се отърват от мен.

Тогава Рап се сети, че тя не знае за ареста на атентатора.

— Сутринта четете ли вестници? Гледа ли телевизия?

— Не. След като станах, тичах осем километра и после дойдох направо тук.

— Осем километра и после дойде тук?

— Да... сигурно затова ме победи. Следващия път ще гледам да съм по-подготвена.

— Ти болна ли си или какво?

— Не... само съм реалистка.

Рап поклати глава и тръгна към бистрото.

— Хайде, трябва да хапна нещо.

— Сериозно ти говоря. Трябва да вървя. Може да се видим за обяд.

Без да спира и да се обръща, той се провикна:

— Споменах ли ти, че хванах мъжа с червената бейзболна шапка?

Ривера се поколеба секунда.

— Какво?

— Чу ме.

Три секунди по-късно агентката вървеше до него.

— Ти занасяш ли ме? Защото ако е така, кълна се...

— По-леко, Робокон, наистина трябва да се успокоиш.

— Говори.

— Аз съм мъж.

— Ето пак започваш с твоите сексистки глупости.

Рап я стрелна с поглед и реши да се въздържа от коментар.

— Открих го в Кипър, домъкнах го дотук вчера и го предадох на ФБР. Те ще обявят официално за акцията в десет часа тази сутрин.

— Тайните служби знаят ли за това?

— Сутринта говорих с Джак Уорч. Той знае.

— Копелета! Дали щяха да ме извикат?

— Спокойно, сигурно и те са разбрали тази сутрин.

Ривера поклати глава.

— Не разбираш. За тях аз вече не съществувам. За тях съм само спомен за един от най-големите провали на службата.

Вероятно имаше право. Натъкнаха се на едно малко бистро и Рап отвори вратата да влезе. Избраха си сепаре в дъното и той трябваше буквално с борба да отстоява от Ривера мястото, което гледаше към вратата. Свали си палтото и след като седна, вдигна ръка, за да покаже скъсания ръкав на сакото.

— Ще ти го платя — каза тя.

Рап премина към същественото:

— Имам няколко въпроса към теб.

— Сериозно ти обещавам, ще ти го платя. Не пренебрегвай така думите ми.

— Винаги ли си толкова дръпната и опърничава или всичко се дължи на служебните ти проблеми?

— Мисля си, че преди бях доста позитивно настроена. — За миг агентката се замисли. — Бях щастлива от работата си. Животът ми беше приличен, макар и в личния си живот да имах известни проблеми. Но когато сме в режим на кампания, нямаме време за нищо друго. И тогава избухна проклетата бомба... Оттогава нещата доста се влошиха.

Рап я изгледа, изненадан от нейната откровеност. Ривера беше изключително привлекателна жена. Можеше малко да изглади ръбовете, но красотата беше безспорна. Естествена красота. Не беше необходимо да полага никакви усилия, за да изглежда добре. По десетобалната система, без грим и без стилни дрехи тя получаваше оценка осем, което за място като Тайните служби автоматично ставаше

десет. А като в повечето служби за сигурност и там не липсваха свалячи. Доколкото си спомняше от досието ѝ, тя беше на около трийсет и пет. Всяка жена на нейната възраст, толкова привлекателна и още необвързана, със сигурност имаше някакви проблеми.

— Искало ли ти се е да беше загинала в атентата? — Рап знаеше, че това е разпространена реакция на оцелелите при подобни катастрофи. Особено на оцелели, чиято задача е била да опазят загиналите.

— Да, мислих си за това.

Сервитьорката се приближи до масата и прекъсна разговора им. Двамата си поръчаха кафе и вода, Ривера си избра нискокалоричен омлет, а Рап — с яхния. Когато сервитьорката се отдалечи, Ривера го засипа с въпроси за мъжа с червената шапка. Рап изложи кратката, цензурирана версия на случилото се и насочи разговора в предишната насока:

— Не съм чел доклада скоро. Припомни ми, използвахте ли онази сутрин електронни заглушители на радиосигнали?

Тя поклати глава.

— Това е едно от нещата, за което ме критикуваха.

— Имахте възможност да ги използвате, но не го сторихте?

— Така казват те, но в екипа ми нямаше нито един човек, който да знае, че имаме на разположение подобни устройства. Нито от централата някой ни съобщи. Извадиха някакви вътрешнослужебни бележки, които твърдят, че са ни били предадени. Направиха всичко, за да си покрият задниците. Но версията им не се връзва много, защото по време на кампания ние непрекъснато сме в движение и нямаме време да четем докладна записка от четирийсет страници по смартфон или „Блекбери“.

— Значи нямаше заглушители?

— Точно така.

Рап взе поставката с подправките, сложи я пред двамата и размени местата на солта и пипера.

— Но разменихте колите, нали?

Ривера поклати глава.

Този отговор още повече го шокира, но не го показва.

— Добре, нека проследим какво се случи през последните пет минути. Какъв беше редът на построението ви? Когато тръгнахте от

имението... цялата рутинна процедура.

Докато Ривера говореше, Мич се питаше дали Газич не го е излъгал, че по телефона са му съобщили да удари втората лимузина. Ако беше така, за какво друго би могъл да го заблуди? Слушаше само с половин ухо агентката, докато тя разказваше за трагедията. И вече обмисляше как да се добере отново до босненеца за един позадълбочен разпит.

ЖЕНЕВА, ШВЕЙЦАРИЯ

Идилличният швейцарски град Женева беше може би едно от местата на този свят, изпълнено с най-много противоречия. Родината на пуританския калвинизъм, се отличаваше със скромната си архитектура и подреденост, както подобава на страна, славеща се със своята прибраност, добри обноски и безброй правила за поведение. Така беше през деня. Колите, повечето от които беемвета, мерцедеси или аудита, лъщяха от чистота. Хората, повечето от тях банкери, финансисти, счетоводители или адвокати, бяха облечени в скъпи ръчно ушити костюми, които никога не излизаха от мода. По някои преценки тук беше съсредоточена една четвърт от световното богатство, събрано в трезорите на женевските банки. С други думи, градът с население от само четвърт милион разполагаше с повече средства от Ню Йорк, Лондон, Париж, Хонконг или Токио. Колкото и невероятно да звучеше, такава беше истината.

Гражданите на Женева, също като поколенията на религиозни двуличници, изредили се преди тях, по някакъв начин успяваха да съчетаят калвинистките си убеждения с жаждата за пари. Човек неминуемо би се запитал как двайсет процента от световното богатство бяха попаднали в този относително малък град. Отговорът беше много прост. Швейцарците ревниво пазеха в тайна всичко свързано с банковите влогове и операции. Мнозина от клиентите бяха напълно законни бизнесмени и членове на европейските кралски фамилии, които просто искаха информацията за техните авоари и сделки да не се разгласява на никого. Но много по-голяма част от вложителите бяха социопати и подлещи — хора, които лъжеха, мамеха и дори убиваха в името на парите.

И ако тези гнили ябълки просто бяха вложили техните придобити по незаконен начин средства в лъскавите банки на Женева, в историята на града нямаше да има нищо необичайно. Но тайното

банкерско общество беше породило един феномен, който никой от съвременните анализатори и политици не беше успял да предвиди. Женева се беше превърнала в магнит за всякакви състоятелни разбойници и престъпници, от всяка точка на планетата. Тъй като повечето от тях бяха забогатели чрез престъпване на закона, в държавите им ги издирваха, за да ги изправят пред съда или направо да ги пратят в затвора.

Този поток от вредни за обществото индивиди и мегаломани беше създал изключително интересно социално явление. Или поне така смяташе Жозеф Шпейер. Петдесет и шест годишният banker беше израснал в Женева и като много хомосексуалисти от неговото поколение беше принуден да крие сексуалната си ориентация, докато не прехвърли трийсетте. Всички в семейството му бяха ревностни протестанти реформисти. Желязна дисциплина, много правила и никакво удоволствие. Те не се отличаваха с нищо от другите подобни швейцарски семейства, но тягостната атмосфера и потискането на духа в крайна сметка водеха до появата на много прикрити гейове, мазохисти и други перверзници. И като се добавеха към това и невероятно богатите хора, страдащи от цяла гама противообществени душевни отклонения, идеалната рецепта за тайна градска антикултура беше готова.

Шпейер в момента беше на път към един от главните негодници в Женева. Беше понеделник вечер. Понеделниците бяха единствените дни в седмицата, през които горещите нощни клубове не работеха. Ако се махнеха питиетата за по трийсет долара и шикозният декор, тези клубове си бяха едни публични домове.

В Швейцария проституцията беше легализирана. Законотворците дълго се бяха мъчили с тази дилема. Бащите на Реформацията никога не биха одобрили като законна търговията с плът, но привържениците бяха изтъкнали, че банковият бизнес се нуждае от нея, за да остане конкурентноспособен. Притокът на заможни арабски принцове и други международни играчи, които започнаха да прииждат в града през седемдесетте години на миналия век, харесваха местните жени и нямаха нищо против да пръскат цели състояния за тях. След няколко десетилетия на самозалъгване дисциплинираното общество се изправи пред проблема, принуди се да легализира най-древната професия на света и започна да облага с данъци нейните представителки.

Шпейер изпитваше някакво перверзно удоволствие от всичко това. По душа той беше воайор и малко бяха нещата, които така го възбуждаха, както да посреща нуждите на своите сексуално незадоволени клиенти. Сай Грийн беше един от тях. Този човек изпитваше огромна жажда за секс и някои биха го определили като пристрастеност, но в сравнение с неколцина други негови познати, за банкера то си беше просто здравословен апетит за плътски удоволствия Грийн искаше да прави секс всяка вечер. Беше споделил с Шпейер, че за него необузданият секс е част от характера на истинския чистокръвен мъжкар. За моногамия и дума не можеше да става. Грийн предпочиташе да се люби с две жени и да има предварителна игра, в която той почти винаги се извяваше като воайор. Шпейер го знаеше, защото биваше принуждаван да присъства.

Банкерът паркира своето беемве на една пресечка от апартамента на Грийн и тръгна по тесния тротоар. Влезе в сравнително малкото фоайе и се приближи до бронираното стъкло на будката, за да говори с портиера. Напоследък Женева се беше превърнала в град на бронираните стъкла и бодигардовете. Прекалено много от богатите имигранти бяха мишена за бившите им държави или за техните конкуренти. Поне веднъж годишно, ако не и по-често, тук ставаше убийство с полови извращения.

Мъжът зад стъклото позна Шпейер и го поздрави на френски. После вдигна слушалката, за да се обади на Грийн. Американецът притежаваше последния етаж от сградата. Петстотин и петдесет квадратни метра може и да не бяха огромна площ по стандартите на свръхбогатите, но за центъра на Женева подобна площ говореше красноречиво за неограничените финансови възможности на собственика. След миг портиерът пусна банкера да влезе. Когато той стигна до асансьора, вратата вече беше отворена. Качи се, натисна бутона за последния етаж и свали кожените си шофьорски ръкавици. Изкачването до четвъртия етаж не продължи дълго. Когато вратата на апартамента се отвори, вътре го чакаха двама мъже. По-възрастният беше личният иконом на Грийн. Беше с черен фрак и елече, бяла риза и черна папийонка. Шпейер му връчи ръкавиците и се остави икономът да му свали палтото. После се появи бодигардът с портативен металотърсач и го прекара по тялото му. Всеки път едно и също.

Шпейер никога не се оплакваше, а Грийн никога не му се извиняваше за неудобството.

Когато приключиха с претърсването, банкерът беше придружен до хола. Попитаха го какво иска за пиене. Той каза на прислужника, че не иска нищо, и погледна часовника си. Дано Грийн да не го накара да чака. Изминалият ден беше доста дълъг и със сигурност такава щеше да е цялата седмица. Бяха дадени много големи обещания, които трябваше да се изпълнят час по-скоро.

Грийн се появи след шест минути в син копринен халат с бели кантове и с чехли в същите тонове. Черната му коса беше пригладена назад. Вечно загорелият милиардер тръгна към госта си, като си завързваше колана на халата. Погледна го с дяволита усмивка и попита:

— Дойде да гледаш ли?

— Не. — Банкерът свали очилата си и ги пъкна в джоба на сакото. — Боя се, че днес само нося послание.

Грийн се замисли за секунда и поклати глава.

— Последвай ме.

Шпейер въздъхна и отвърна:

— За съжаление нямам никакво време.

— Глупости. Въпросът, който ще разискваме, е важен. Освен това не искам да изпусна представлението. — Той се скри в коридора и секунди по-късно отново подаде глава. — Между другото, току-що отворих бутилка „Скрийминг Ийгъл“, деветдесет и втора. Дори един френски сноб, почитател на виното като теб, не би отказал.

На устните на банкера плъзна усмивка и той инстинктивно тръгна след домакина си. Грийн беше прав. „Скрийминг Ийгъл“ беше много рядка марка и трудно можеше да се устои на подобно предложение. Той последва милиардера, който го отведе до огромната спалня.

— Затвори вратата — нареди му Грийн. Влязоха в облицована с дърво библиотека с широкоекранен телевизор и места за сядане. Тежкия ритъм на европейска техномузика бумтеше зад двойните врати на спалнята. Грийн ги разтвори и пред двамата се разкри чудна картина. Пред тях имаше голямо двойно легло с черни копринени чаршафи. Гостът погледна надясно, защото знаеше, че там се разиграва главното действие. Големият прозорец с изглед към Женевското езеро

беше затъмнен от плътни черни завеси, които служеха и за фон на сексоргията в нишата на прозореца. Грийн сам беше замислил тази малка сцена. Нишата беше широка три метра и дълбока три и половина. От двете страни имаше тесни врати, които, ако се отвореха, разкриваха наредени куки, вериги и въжета. По средата на сцената стоеше млада русокоса красавица с плитки, сабо и къса лятна рокля. Зад нея стоеше друга жена, по-висока и облечена като строга господарка. Беше буквално покрита от главата до петите с черна латексна гума, а на краката си носеше ботуши с остри токчета. Имаше само процепи за устата, очите, на гърдите и между краката. Господарката държеше камшик в едната ръка и невероятно огромен гумен пенис в другата.

— Сядай — изкомандва Грийн.

Двата стола вече бяха подредени. Домакинът донесе бутилката с вино и наля на Шпейер. Макар и да беше гей, банкерът се възбуждаше още от първия път, когато присъства на тези представления. Тогава Грийн възприе възбудата му като знак, че е бисексуален. През годините Шпейер беше експериментирал с много неща, но си беше най-обикновен гей. Беше го разбрал на единайсет, а следващите десет години се стремеше да потиска влечението си към своя пол. Сега вече знаеше, че в тези секспредставления първоначално го беше възбудила покварата и младостта. Падението на една млада хетеросексуална жена. След първото представление обаче той не можеше да се примири с факта, че жените са просто руски проститутки, чието падение е станало много по-рано. Унижи по такъв начин баронеса, друга дама от висшето общество или просто по-изискана колежка на рускините тогава зрелището щеше наистина да си заслужава. Те бяха само две момичета, чиято цел беше да спечелят малко пари, като възбудят един перверзен милиардер.

— Какво мислиш? — попита Грийн, без да сваля очи от проститутките.

— Не казвай на никого.

— Откога започна да се срамуваш от подобни неща?

— Имам предвид виното. — Банкерът отпи от чашата и се наслади на вкуса на калифорнийското вино.

— Добро е, нали?

— Много, но не казвай на никого.

— Успокой се. — Грийн се ухили. — А сега сподели какво послание ми носиш?

— Днес ми се обади по телефона Гарет.

— Само не ми казвай, че този дребен никаквец се опитва да се измъкне от сделката.

— Интересно се изразяваш. Ако не знаех каква е истината, бих помислил, че цели точно това.

Грийн бавно обърна загорялото си лице към него и присви очи.

— Какво ти каза той? Искам да го чуя дума по дума.

— Хванали са човека, който наехме да свърши работата.

— Какво?

— Мъжът, когото Василий нае, е бил заловен. Сега е в ръцете на американците. На обяд имаше пресконференция. — Шпейер разбра, че Грийн чува вестта едва сега. Милиардерът изобщо не гледаше телевизия, а Интернет комуникациите оставяше на секретарките си.

— Но как е възможно? Василий ми каза, че ще се погрижи за него.

— Очевидно е прибързал с обещанието.

Грийн стана и започна да маха с ръце.

— Стоп... спрете. Момичета, починете си малко. Ще се върна след няколко минути. — Грабна бутилката с вино и каза на банкера: — Ела с мен.

Отидоха в библиотеката и затвориха вратите. Грийн остави бутилката върху камината. Почти цялата стена над камината беше заета от голям портрет не на кого да е, а на самия Грийн.

Шпейер застана от другата страна на билиардната маса и погледна Грийн и портрета. Двойният образ говореше много за човека и неговото его.

— Надявам се, представяш си колко ядосан беше господин Гарет.

— Че този дребосък кога не е ядосан? Ти виждал ли си по-дразнеща личност от него?

Банкерът реши, че ще е по-добре да не отговаря на въпроса.

— Само че този път имаше право.

— Караш ме да се съмнявам в твоя ум и далновидност. Нали ти ме посъветва да постъпя така. Затова ти плащам. Каза, че инвестицията ще донесе добри приходи.

Трудно беше клиентите му да го изненадат с нещо. Всякакви ги беше виждал. И тяхната злопамятност, и склонността им да си намират оправдания или просто да забравят погрешните решения и стъпки, предприети от тях. В същото време желанието им да търсят вината у всеки друг, но не и у себе си, беше неизлечимо.

— Сай, преди да продължим, искам ясно да ти напомня, че ти сам се съгласи на предложението ми и нито за миг не се поколеба. Ти сам го поиска. Аз само те подкрепих.

Грийн го изгледа продължително, след което реши да смени темата:

— Знаеш ли кое ме вбесява? Вече изхарчих милиони долари за начинанието. Използвах някои от най-важните си контакти, доста рискувах, а какво направиха те?

Банкерът сви рамене.

— Нищо не направиха. Къде ми е проклетото помилване?

— Те ти казаха, че ще стане в последния момент.

— И какво още чакат? Не остана много време.

— Вече ти споменах, че най-вероятно ще стане тази събота.

Домакинът закрачи пред камината.

— Сигурно ли е, че американците са хванали същия човек?

— Няма как да го разбере. Освен това дори не знам кой е той.

— Да, Василий е единственият, който го познава. Звъня ли му?

— Не. — Шпейер не обичаше да си има работа с руската мафия пряко. Винаги го избягваше, когато можеше.

— Ще му се обадя и ще разбере какво става. Междувременно ти се обади на оня досадник Гарет и му кажи, че си искам помилването.

Банкерът кимна, отпи голяма глътка от виното и за пореден път се запита доколко е разумно да работи с хора като Грийн и Гарет.

Министерството на правосъдието се намираше на Пенсилвания Авеню, точно от другата страна на улицата, срещу щабквартирата на ФБР. Кортетът на Рос спря ненадейно пред сградата в 9:30 вторник сутринта. Стю Гарет, Джонатан Гордън и Рос слязоха от бронираната лимузина и продължиха по широкия тротоар, заобиколени от агенти от Сикрет Сървис. Един от агентите влезе пръв в сградата, за да предупреди охраната за визитата на вицепрезидента. Суматохата можеше да се избегне, ако се бяха обадили предварително, но Рос обичаше да прави изненадващи посещения. Дори беше казал на шефа на охраната си, че така се придобива по-реална представа как работи системата. Агентът обаче подозираше, че по този начин Рос обича да поставя хората в неудобно положение.

Рос, шефът на неговия кабинет и ръководителят на кампанията му минаха през пропускателния пункт и се насочиха към асансьора заедно с четирима високи агенти. Качиха се на последния етаж и оттам продължиха по коридора към кабинета на главния прокурор. По време на кратката кариера на Рос като директор на Националното разузнаване той беше присъствал на много сутрешни доклади в сградата на правосъдното министерство. По коридора подминаха няколко души от администрацията. Рос, винаги верен на политическото си поведение, им се усмихна и ги поздрави.

Главният прокурор имаше доста просторна чакалня с три секретарки, седнали зад големи бюра. Той понечи да им каже „добро утро“, когато вратата на конферентната зала на Стоукс се отвори и Рос видя висока блондинка. Беше облечена в прилепнала към тялото кафява рокля с дълги ръкави и колан на кръста, а на краката си носеше кожени ботуши. Стоеше с гръб към чакалнята.

— Вие сте се побъркали! — извика тя. — Намерете си някой друг. Аз няма да участвам.

— Пеги, ако обичаш, върни се и седни.

Рос и антуражът му останаха безмълвни. Той познаваше блондинката и макар и да не видя главния прокурор Стоукс, веднага разпозна гласа му.

— Марти, ти повече от всеки друг в тази сграда трябва да си наясно, че с него не бива да се спречкваме — отвърна жената.

— Затвори вратата и седни. Не съм в настроение за театър тази сутрин.

— Театър? — отново извика тя. — Ако искаш да видиш истински театър, продължавай в същия дух. Ако той разбере, ще те изяде за обяд.

Рос се усмихна. Очевидно беше попаднал в разгара на ожесточен спор. Трите секретарки безпомощно гледаха ту към вицепрезидента на САЩ, ту към дългокраката заместник-главна прокурорка. Блондинката се казваше Пеги Стийли. Рос беше слушал много за нея. Тя беше напориста юристка, която не търпеше да я разиграват.

— Пеги, сериозно — повиши тон Стоукс. — Веднага се върни. Трябва да приключим с това.

— Марти, с нещо да съм показала, че не възприемам проблема сериозно? Ако е така, искам да ме разбереш ясно. Когато Мич Рап се намеси, аз ставам много сериозна. — Скръсти ръце. — Ако искаш да продължиш в тази насока, проблемът си е твой. Моят съвет е категорично да не го правиш. Намери си някой друг, защото аз нямам намерение да се забърквам в подобен скандал.

— Ти си заместник-главният прокурор, който отговаря за разследването на тероризма. Това дело е твое, независимо дали ти харесва или не.

— Не съм казала, че няма да работя по делото. Просто няма да разследвам Мич Рап и точка.

Стийли се обърна да си върви, но забеляза мъжете на прага и застина. Преди да успее да каже нещо, главният прокурор се провикна от конферентната зала:

— Времената се менят, Пеги. Рап и шефката му си създадоха доста врагове в този град. И кашата, която забърка, със сигурност няма да му спечели приятели.

Рос погледна синеоката жена пред него. С нейните високи скули и широка челюст тя страшно много приличаше на скандинавка.

Протегна ръка.

— Госпожо Стийли.

Тя се поколеба за секунда, чудеше се как да се обърне към него.

— Господин вицепрезидент.

Той стисна силно дланта ѝ, приближи се и постави другата си ръка върху рамото ѝ. После топло се усмихна и прошепна:

— Той е прав.

— Моля?

— Времената се менят.

— Тук това се случва на всеки четири години.

Рос се вгледа в нея. Беше на почти четирийсет години, а още имаше гладка кожа. Наведе се и прошепна на ухото ѝ:

— Не се тревожи за Мич Рап. След година няма да можеш да познаеш ЦРУ.

Стийли остана озадачена от чутото.

— Не правя често грешки, но винаги се уча от тях — заяви тя.

Рос кимна и се усмихна. Веднъж Стоукс му беше казал нещо за Пеги Стийли. Беше я сравнил с буря. Хората очакваха появата със страх и вълнение. Ако минеше и си заминеше бързо, гледката беше красива. Но ако се приближеше към някого или нещо, можеше да причини сериозни щети.

— И каква поука трябва да си извадя аз от този коментар? — попита Рос.

Стийли го придърпа към себе си и тихо отговори:

— Не се ебавай с Мич Рап. — След тези думи тя си тръгна.

Рос се вцепени за няколко секунди с вечната му усмивка, застинала на лицето му. После бавно се обърна и видя как свитата му се раздвижи, за да направи път на прокурорката. Продължи да се усмихва, но вътрешно кипеше. За Стоукс тази жена с дързостта си може и да имаше някакъв чар, но той я намираше за изключително арогантна.

Гарет дойде при него и тихо го попита:

— Какво ти каза?

Рос, усмихнат като кукла на вентрилоквист, отвърна:

— По-късно ще ти кажа.

Той се обърна и влезе в конферентната зала, където завари главния прокурор с двама от заместниците си, седнали в единия край

на огромната маса. Стоукс и другите двама мъже бързо понечиха да станат.

— Не, не — спря ги новият вицепрезидент. — Не ставайте. Просто исках да намина и да ви поздравя за победата. Президентът Александър ме помоли лично да поднеса благодарности, задето заловихте човека, виновен за смъртта на жена му.

Главният прокурор Стоукс и заместниците му неловко се спогледаха.

— Обвинението не е толкова желязно, колкото си мислехме.

Слуховете се разпространяваха във Вашингтон по-бързо отколкото в който и да е друг град по света. Тук имаше толкова много репортери и „къртици“ и от двете страни на политическия спектър, както и много повече мижитурки, които само чакаха повод да покажат своята значимост, като се изфукат, че са в кръга на посветените. Новината за ареста разтърси всички. Тя беше прекалено сензационна, за да може да се потули. Президентът Хейс беше подчертал, че иска лаврите да обере Ленгли. Министерството на правосъдието и федералното бюро за разследване трябваше да стоят на втори план, но лъвският пай заслужено се падаше на ЦРУ. Почти веднага и от трите институции започна да изтича информация. Когато в понеделник се състоя пресконференцията, половината град вече знаеше за какво става въпрос. С две думи, всички бяха останали с впечатлението за голяма победа за ЦРУ.

Привечер обаче посоката се обърна. Всичко започна с шепнене из коридорите, че около случая все пак имало някакви проблеми. До вечерта шепотът прерасна в нов слух. Изведнъж и трите институции млъкнаха отново, което винаги беше признак за някаква нередност. И тази сутрин медиите направо преминаха в атака, като загоряха телефоните, за да потвърдят най-лошата версия — ЦРУ беше хванало не когото трябва. Гарет, който никога не пропускаше подобни възможности, започна да действа. Набързо начерта боен план за действие, но предупреди Рос, че първо ще трябва да разберат от правосъдното министерство, което е истина и кое е измислица.

И така Рос трябваше да се направи на луд и да поиска потвърждения от стария си колега от Сената:

— Какво има?

— А... — Стоукс въздъхна. — Не знам откъде да започна.

— Малко съм смутен, Мартин. Последния път разбрах, че случаят ни е в кърпа вързан.

— Така разбрах и аз, но сега възникнаха известни проблеми. Доста сериозни проблеми.

— Като например?

— Като например... мъжът, когото арестувахме, може да не е извършителят на атентата.

— Моля? — Вицепрезидентът се ококори от изненада.

— Въпросният мъж е гръцки гражданин. Той твърди, че е невинен още от мига, в който го предадоха на ФБР в неделя следобед.

— Не за пръв път престъпник твърди, че е невинен.

— Ако беше само това, нямаше да се замисля изобщо, но проблемът е по-сериозен. — Прокурорът отново се спогледа неловко със заместниците си. — Най-напред гръцкият посланик е изпратил протестна нота до Държавния департамент.

— Защо?

— Според тях ЦРУ е отвлякло гръцкия гражданин.

— Кой го е грижа? Ако той е атентаторът, гърците могат да си протестираат колкото искат.

— Да, но проблемът е, че и ние не сме сигурни дали той наистина е атентаторът.

— Как така не сте сигурни?

— Казаха ни, че е този и че имаме категорични доказателства за вината му.

— И?

— Досега не сме видели нищо.

— В какъв смисъл?

Стоукс въздъхна.

— В неделя следобед получихме пленника, който беше ранен. Беше прострелян на четири места. В коленете и в дланите.

— Бил е измъчван?

— По-скоро да. — Стоукс погледна заместниците си за потвърждение и те кимнаха почти едновременно.

— Той призна ли нещо?

— На нас не, но от ЦРУ твърдят, че по време на транспортирането му от Кипър е признал вината си.

— Докато е бил измъчван.

— Така казва той.

— Заподозреният ли?

— Да.

— По дяволите. Имате ли запис на разпита?

— Не.

— Защо?

— Цял ден молихме ЦРУ да ни го дадат, но уви.

Рос наклони глава.

— Я повтори пак.

— Предполагам си чул, че този човек е бил открит от Рап.

— Да, носи се този слух.

— Е, не е слух, а самата истина. Другият проблем е, че никой не знае къде е в момента той. Операцията е била ръководена от него и той е открил кипърския грък.

— И какъв е проблемът?

— Не разполагаме с никакви улики, които да сочат, че този мъж е извършил престъплението. Пленникът премина тест с детектора на лъжата. Освен това според гърците той е бил в Кипър по времето на атаката. Заподозреният твърди, че има свидетели, които могат да се закълнат, че си е бил вкъщи в деня на атаката.

Рос се обърна към Гарет, който в типичния си грубоват стил заключи:

— Изглежда, Рап е спипал не когото трябва.

Тримата мъже от министерството се спогледаха за сетен път, след което Стоукс каза:

— Още никой не смее да го изрече на глас, но се боя, че най-вероятно ще се окаже така.

— За Бога! Казахте ли на президента?

— Ще бъда на обяд в Белия дом. Тогава мисля да му го съобщя.

— А Джош?

Стоукс поклати глава.

— Може би ти ще му кажеш.

Рос се престори, че не му е приятно, но няма избор. Това щеше да е възможност да докаже на новия президент с какви връзки разполага.

— Днес ще обядвам с него и ще го информирам. През това време гледайте да намерите Рап. Няма да е добре, ако новата ни

администрация започне мандата си със скандал.

Той съзнателно използва първо лице множествено число. Стоукс беше полезен, защото жадуваше за по-широка политическа изява и беше харесван в обществото. Месеци наред му бяха обещавали да го оставят в техния екип. Дори му бяха намекнали, че може би го чака нещо по-голямо.

Складът беше стар. Построен през Втората световна война, той беше съхранявал жизненоважните запаси, предназначени за Великобритания — част от програмата „Лендлийз“ на Франклин Делано Рузвелт. Щом Съединените щати се включиха във войната, до тухлената постройка беше построена още една. Тук кипеше активна дейност до самия край на нацистка Германия. След войната тук се нанесе стоманодобивният гигант „Ю Ес Стийл“ и в ход влезе планът „Маршал“. Щатите продължиха с презокеанските доставки, за да помогнат на разрушената от войната Западна Европа да се изправи на крака. Бизнесът на „Ю Ес Стийл“ продължи да се движи със същите темпове до средата на седемдесетте години и после постепенно западна. Целият район беше изоставен и потъна в забрава.

Когато Скот Коулман за пръв път дойде тук, нямаше нито едно стъкло по прозорците, а покривът течеше. Немарливите наематели дори не си бяха прибрали боклука. Повечето хора щяха да бъдат отблъснати от миризмата на урина и трупания боклук в неподдържаната с години сграда, но не и Коулман. Бившият „тюлен“ беше обиколил света с флота и беше свикнал на подобни неща. Там, където другите виждаха само разруха, той видя добра възможност. Както един негов приятел във флота обичаше да казва: „Вече не строят на океанския бряг.“ Складът се намираше близо до Спароус Пойнт, малко на юг от Балтимор и Патапско Ривър. Корпорацията „Тюлен — спасяване и диверсии“ беше негова рожба. Много от бившите му колеги от специалните части, след като се уволняха от въоръжените сили, живееха мизерно в цивилния живот. Самият Коулман неведнъж беше потръпнал при мисълта някой ден да се принуди да постъпи на работа като продавач в „Уолмарт“. Идеята да си има собствена компания се зароди по време на дългите му командировки в чужбина. Да работи за някой друг не му се струваше много привлекателно. Не и

след като толкова дълго беше изпълнявал заповеди. На какво го бяха научили във флота? На много неща, но най-ценното и уникалното беше подводното плуване, стрелбата и взривното дело. Строго погледнато, първото и третото бяха по приложими в мирния живот. Пристанищата и корабостроителните заводи по цял свят имаха нужда от професионални водолази.

С тази единствена цел започна дейността си и „Тюлен — спасяване и диверсии“. Първата им поръчка красноречиво потвърди необходимостта от подобни таланти. „Бритиш Петролиъм“ бяха изправени пред назряващ проблем, който искаха да разрешат, преди да е придобил международна известност. Те тайно бяха сключили договор за унищожаването на една от техните изоставени нефтени платформи в Северния Атлантически океан. Незнайно как мълвата беше достигнала до „Грийнпийс“, които мобилизираха група протестиращи, за да окупират платформата и да предотвратят унищожаването ѝ. „Грийнпийс“ настояваха платформата да бъде разглобена болт по болт. За ръководството на петролния гигант решението беше ясно. Взривяването щеше да им струва двеста хиляди долара, а разглобяването — пет милиона. „Бритиш Петролиъм“ нареди на хората си платформата да бъде взривена, преди да пристигнат лодките на „Грийнпийс“. По най-оптимистична преценка поставянето на експлозивите и тяхното взривяване щеше да отнеме най-малко четирийсет и осем часа. Научиха, че в пристанището на Рейкявик, Исландия, има някакъв кораб с активисти на природозащитната организация, който се кани да тръгне на другата сутрин. Корабът щеше да доплава до платформата към обяд. Активистите щяха да щурмуват огромното съоръжение и да привлекат вниманието на световните медии. „Бритиш Петролиъм“ щяха да бъдат притиснати още по-силно от обществеността и политиците да разглобят платформата. Трябваше да забавят демонстрантите, за да могат през това време да взривят и да пратят на дъното металното чудовище.

Наредиха на вицепрезидента на „Бритиш Петролиъм“ да намери начин да спре активистите и да се погрижи името на компанията да не бъде замесено в никакви скандали. Мениджърът се обади на няколко свои познати в Америка и Великобритания и откри една тепърва прощаваща компания в Мериленд, която беше идеална за задачата. Той позвъни на Коулман и му обясни каква е ситуацията. Бившият

„тюлен“ имаше на разположение двайсет часа да отиде в Рейкявик и да не допусне корабът да отплава от пристанището. Мениджърът не се интересуваше как ще стане това, стига всичко да мине без жертви и пострадали.

Коулман приблизително си представяше колко ще струва на „Бритиш Петролиъм“ да се разглоби платформата и затова каза, че услугите му ще струват триста хиляди долара. От петролния гигант се съгласиха и Коулман, Стробъл и Хакет се качиха на първия самолет от летище „Дълес“ заедно с тяхната водолазна екипировка. Благодарение на годините тренировки и обучение във Военноморските сили на Съединените щати те знаеха точно какво ще направят. По време на службата им като „тюлени“ тримата бяха плували часове наред в мръсни заливи, прикрепвайки експлозивни към корпусите на морски съдове, повреждайки техните гребни винтове и кормила.

Единствената трудност в тази специфична задача беше температурата на водата. Дори с дебелите си неопренови костюми, предназначени за студено време, не можеха да останат във водата повече от петнайсет минути. Затова се качиха на кораб, който беше закотвен на около шейсет метра от този, с активистите, и плуваха на смени дотам. С помощта на ацетиленова горелка разрязаха крепленията на винтовете към осите на двигателя. Така корабът за известно време щеше да остане управляем и да е в състояние да се движи със скорост може би десет възела в час. Ако надвишаха тази скорост, физическите закони щяха да се намесят и корабът щеше да се превърне в безполезна черупка.

На следващата сутрин седнаха в едно кафене и започнаха да се питат дали корабът ще успее да излезе от залива или не. Коулман не изпитваше никаква вина. Той беше изкарал целия си живот в океана и изпитваше страхопочитание към водната бездна. Потапянето на няколко хиляди тона стомана на дъното нямаше да навреди на природата. Докато пиеха кафето си и чакаха обратния си полет за Вашингтон в осем часа, влекачът затегли кораба на „Грийнпийс“ към главния плавателен канал. Освободиха въжетата и корабът се отправи към открито море, образувайки зад кърмата бяла пяна. Тъкмо премина основната дига и пяната постепенно отслабна. Корабът застина на място и се килна на една страна. Час по-късно Коулман, Стробъл и Хакет летяха за Вашингтон.

Малката компания, която Коулман беше основал преди терористичните агенти от единайсети септември, сега имаше годишни приходи от над двайсет и пет милиона долара и персоналът се беше разраснал от двайсет на над сто служители. Всички те бяха бивши командоси от специалните части — мъже, които бяха свикнали да печелят трийсет-четирийсет хиляди на година, а сега правеха по четвърт милион долара и повече.

Той премести седалището на компанията си в по-представителен район, между Вашингтон и Балтимор, но запази стария склад. Чрез офшорна фирма нае адвокат, който от нейно име установи контакт със собственика, от когото купи сградата. Мястото беше отдалечено и с това беше ценно. Не можеше просто така да се раздели с него. В професията на Коулман отдалечеността беше от огромно значение. Двете товарни врати и тази за персонала гледаха към улицата. Нямаше никакви знаци, указващи предназначението на сградата, само адреса, написан с бели букви върху вратата за персонала, и избелялото лого на „Ю Ес Стийл“. Вътре в склада старият и напукан дървен под беше почистен с киселина, закърпен и боядисан наново. До лявата стена бяха подредени шкафове за документи с различни размери и големи метални маси. От дясната се мъдреха два мотоциклета и една кола — и трите возила бяха завити със сиви покривала, както и дълъг осем метра и половина катер от типа „Бостън Уейлър“ с два извънбордови двигателя от „Мерцедес“, всеки с мощност по сто и петдесет конски сили. В средата пък бяха паркирани черен пикап „Шевролет“ и голям форд ексържън. В дъното на сградата се виждаха кабинетите, тоалетната и работното пространство. Метална стълба водеше до втория етаж. Там се намираха още два кабинета и конферентна зала, всичките с големи прозорци, които гледаха към първия етаж.

Коулман беше в десния ъглов кабинет, седнал зад голямо сиво метално бюро — част от излишното имущество на военните. Здраво, евтино и функционално. Той четеше електронните си писма. Получаваше по стотина писма на ден, които пристигаха по всяко време на денонощието. Негови хора работеха в Ирак, Афганистан, Казахстан, Йордания, Катар, Кувейт и Индонезия, както и на много други места, за които не беше склонен да си признае. Остро пиукане го накара да се обърне. Прокара ръка по пясъчнорусата си коса и погледна към двата плоски монитора. На този вляво се виждаше мъж на легло в стая с

бетонен под. Това беше противобомбеното скривалище на склада, построено още през Втората световна война. От няколко години им служеше като мазе. Въпросният мъж беше загадъчният руснак, когото бяха докарали от Кипър. Десният екран беше разделен на четири. Едната половина показваше стълбите, водещи към бомбоубежището, другите две половини — задната и предната външни врати на склада, и на четвъртата на смени се въртяха изображения от камерите на покрива и от страни на сградата.

Пред входа се подредиха две коли в очакване да ги пуснат вътре. Едната беше сребристо „Ауди-А8“, а другата — син джип „Тойота Лендкрузър“. И двете бяха познати на Коулман и в интерес на истината той ги очакваше. Обърна се отново към компютъра, взе мишката и кликна върху една от иконите на екрана. Появи се списък с всичките врати на сградата. Той доближи стрелката на мишката до главната товарна врата и кликна върху нея. Щом колите влязоха, той отново затвори. Стана от стола и отиде на стълбищната площадка. В това време от аудито слезе Рап, а от тойотата — Дюмонд.

— Айрини иска да се обадиш — провикна се Коулман на Мич.

Той вдигна глава към него и отговори:

— Да, знам. Всички ме търсят. Сигурен съм, че ще ме заплашат с арест, ако не се предам сам.

Приятелят му заслиза по стълбите.

— Колко още ще продължиш да задържаш нещата?

— Може би до днес следобед. Най-късно до утре сутринта.

— И защо го правиш? — Бившият „тюлен“ стъпи на пода и вместо да тръгне към Рап, зави към вътрешния коридор.

— Не ти трябва да знаеш. — Рап и Дюмонд го последваха.

— По-добре не ги дразни толкова, за да не свършиш накрая наистина в ареста. Не искам ФБР да ми цъфне и да те търси тук. — Коулман влезе в малка стая за почивка с маса за четирима, кафе машина, микровълнова фурна и хладилник. Някой беше закачил на стената плакат за вербуване в морската пехота и беше надраскал на ръка неприлични коментари към тяхното мото „Винаги верни“. Коулман наля две чаши силно кафе, подаде едната на Рап, а другата беше за него.

— Маркърс, ти какво искаш?

— Имаш ли кола?

— В хладилника.

— И какво откриха момчетата в депозитната кутия? — попита Рап.

— Два пистолета. „Макаров“ и „Берета“. Заглушители за тях и няколко резервни пълнителя.

— Серийни номера?

— Заличени?

— Какво друго?

— Шестстотин хиляди долара в брой. — Коулман се ухили.

— Шегуваш се.

— Не.

Мич се замисли за сделката, която бяха сключили с банкера.

— Каподистрас сигурно е останал доволен.

— Кой?

— Каподистрас, шефа на банката.

— Уикър каза, че през цялото време нервничел, но щом видял колко пари има в кутията, спрял да се оплаква и млъкнал. Ти предполагаше ли, че вътре ще има толкова много сухо?

— Не. — Рап поклати глава. — Какво друго имаше там?

— Паспорти, кредитни карти, обичайния комплект. А също така и една флаш памет, където можеш да копираш всичките файлове от хард диска си.

Рап погледна Дюмонд.

— Кога ще пристигнат? — попита хакерът.

— Сутринта са излетели от Париж и трябва да кацнат малко преди дванайсет — отговори Коулман.

— Какво са направили с парите? — попита Мич.

— Дали са ги на банкера и са му заръчали да преведе половината на нашата сметка на Бахамските острови.

— А оръжията?

— Оставих ги в кутията заедно с фалшивите паспорти и кредитните карти.

— Добре си направил.

— Там имаше и още едно интересно нещо. Две карти. На едната са изписани произволни числа, а на другата — дати и суми в долари.

— Изпратиха ми фотографии на тези карти — каза Дюмонд и вдигна електронния си секретар. — Първата карта е списък с кодове,

вероятно за банковите му сметки. Втората — той натисна един бутон и на портативния екран се показа втората фотография — прилича на списък от банкови влогове.

— Може би. — Рап огледа снимката за секунда и добави:

— А може и да са друго.

— Като например?

— Поръчки.

— Поръчки?

— Все едно че са резките на колана му, неговите ловни трофеи.

Предполагам, че всяко едно число съответства на определен удар и на сумата, която е получил.

Дюмонд се вторачи в екрана.

— Към някои от тях няма парична сума.

— Това са убийствата, за които не са му платили — обясни Мич.

— Перверзен тип — намеси се Коулман. — Ти броиш ли колко души си убил? — попита той Рап.

— Не.

— Само извратените го правят.

Телефонът на Дюмонд иззвъня и той излезе в коридора, за да говори.

— Газич ме излъга в самолета — каза Рап на Коулман.

— За?

— За това как е извършил атентата.

— И ти си изненадан? Този тип е черен и в душата си. Не бих повярвал на нито една негова дума.

Мич се намръщи.

— А аз му повярвах. Нали знаеш, придобиваш шесто чувство за нещата, след като много пъти си попадал в подобни ситуации?

— Да.

— Е, Газич нямаше причина да ме лъже. Той действа сам. Който и да го е наел, искаше да го очисти, но ние се появихме и провалихме плановете им.

— За какво те е излъгал?

— Каза ми, че преди атентата са му се обадили по телефона и са му съобщили, че мишената е във втората лимузина.

— Ъхъ.

— Вчера говорих с Ривера и тя ми каза, че не са променяли реда на лимузините.

— Какво значение има? Опитал се е да взриви и двете.

— Не. — Рап поклати глава. — Твърди, че е искал да удари само втората.

Коулман се подпря на кухненския плот.

— Все пак си мисля, че е искал да удари и двете.

— Което означава, че ме е излъгал за телефонното обаждане.

— Не се престаравай. Сутринта ми се обади Скип. Той също иска да се чуеш с него.

— Ще иска да засече номера ми.

— Каза, че е под силен натиск. Газич се е съгласил да мине през детектора на лъжата и е издържал теста. Най-добрите специалисти от Бюрото са анализирали показанията на машината, но този негодник я е надхитрил.

Рап се усмихна.

— Чудесно.

— Да. И каза, че в Министерството на правосъдието са се побъркали, в Държавния департамент са се побъркали и дори някои хора в Бюрото вече започват да откачат.

— Спомена ли нещо за медиите?

— Телефонът му бил почервенял от звънене. Пресата сериозно ги е настъпила.

— Хубаво.

Дюмонд се върна в стаята широко ухилен.

— Какво те развълнува така? — попита го Рап.

— Току-що разбрах кой е гостенинът ни. — Хакерът посочи надолу към пода.

— Руснакът? — попита Коулман.

— Да, само че не е руснак.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Никой от двамата не промълви дума. Нито в асансьора, нито във фойето. Рос искаше да проговори, отчаяно искаше да каже нещо, но не посмя, докато не се отдалечиха от агентите от Тайните служби и Гордън. Бяха по средата между входа на сградата и чакащата ги лимузина, когато Гарет стисна Рос за лакътя. Дватамата се спряха, но същото сториха Гордън и шестимата агенти. Само единият от телохранителите погледна към охранявания. Останалите петима заеха позицията, за да предпазят Рос, доколкото е възможно. По физиономиите им личеше, че се чувстват неловко. Те бяха обучени да местят поверените им персони от едно охранявано място на друго максимално бързо, без да се мотаят на пътя. На дванайсет метра от тях ги чакаше чисто нова бронирана лимузина, проектирана да издържи на двойно по-мощна експлозия от тази, която беше разкъсала по-стария модел през съдбоносния октомврийски ден. И шестимата агенти от Сикрет Сървис буквално превъзможнаха у себе си инстинктивното желание да сграбчат Рос за яката и да го натикат с главата напред в лимузината.

Специален агент Браун се приближи до Рос и Гарет.

— Извинете, сър, не е хубаво да се спирате така. Бихте ли влезли в лимузината, моля?

Гарет не обърна внимание на агента, докато Рос го изгледа сърдито.

— Това беше непредвидено посещение. Никой не знае, че съм тук. Успокой се и ме остави на мира. Искам да остана малко насаме.

Браун прикри гнева към вицепрезидента, който се беше трупа у него още от мига, в който пое поста от Ривера и който преди една седмица едва не го накара да избухне в Швейцария. Този кучи син беше жаден за власт и не можеше да се насити. Какво знамение имаше дали щяха да говорят тук на улицата или вътре в лимузината? Агентът се оттегли, запази спокойствие и направи знак на хората си да се

разпръснат наоколо. Напомни си да опише инцидента в следващия доклад. Ако мислеха, че ще се остави да го провалят като Ривера, щяха да имат да вземат.

Гордън проверяваше електронната си поща и започна да се приближава до шефа си и Гарет. Гарет вдигна ръка.

— Защо не си намериш някаква друга работа?

Гордън спря и го погледна. Пак той беше излишният.

Дано събота да дойдеше по-бързо. Дори си помисли дали да не предложи на Гарет да го закара на летището и да го изпрати.

Щом Гордън се отдалечи, Гарет се приближи към Рос и прошепна:

— Прекалено хубаво е, за да е вярно.

— Знам. Сега вече ще имам истински повод да прочистя управлението.

— Хич не ми пука за ЦРУ. Важното е, че са хванали грешния човек.

— Още не сме сигурни.

— Кажи ми тогава защо Рап ще се крие и няма да иска да дойде. Знае, че е с него е свършено. За нищо на света няма да се появи и да изтърпи проверките и разпитите.

Ще бяга и кой знае, може дори да се опита да очисти този тип, за да си спаси задника.

— И какво предлагаш?

— Да го залеем с бензин.

— А?

— Ще драснем клечката и ще потопим в огън всичко. После ще се измъкнем ни лук яли, ни лук мирисали.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Дори и това да е същият човек, което в момента е малко вероятно, според Шпейер няма начин да го свържат с нас. Сега ти си държавен мъж и трябва да се отнесеш подобаващо към случая. С цялата строгост на закона. Рап е сгрешил. Употребил е сила над допустимите граници. В Съединените щати изтезанията са забранени. Направи изявление, с което да поискаш разследване на случая.

Рос поклати глава.

— В момента се шуми прекалено много. По-добре ще е да подшушнем на някой журналист и той да разпространи мълвата.

— Том Рич от „Таймс“.

— Да. Така ще можем да манипулираме историята и когато страстите се разгорещат, ще поискаме на тепсия главите на Рап и Кенеди.

— Харесва ми. — Гарет се огледа назад. — Тези проклетни агенти ме изнервят. Тръгвай без мен. Аз трябва да се обадя на няколко души. Ще се видим в хотела на обяд.

Той си тръгна, а Рос се насочи към лимузината. Гордън седеше до отворената задна врата и отговаряше на електронните си писма. Рос забеляза, че му е неприятно, задето е пренебрегван, и му хрумна идея. Беше го обмислял още откакто Гарет пристигна на летището в неделя. Новоизбраният вицепрезидент се качи в колата и изчака и помощникът му да се настани.

— Джонатан, забеляза ли нещо странно в поведението на Стю напоследък?

Гордън го изгледа така, сякаш искаше да му каже: „Ти спя ли си, та не виждаш?“ Заряза писмата и свали очилата за четене.

— Стю винаги ми се е струвал малко странен.

Шефът му се усмихна.

— Знам. Той е много досаден, но е изключително добър професионалист. Той е за кратко, а твоят ангажимент е дългосрочен. Дългосрочен приятел и съратник. Моля те, никога не го забравяй.

— Няма, обещавам. Благодаря ви за доверието, сър.

— Моля. — Рос се усмихна. Колата потегли и той погледна през прозореца. — Да се върнем на Стю? Нещо странно в поведението му напоследък?

— Сър, този човек е меко казано задник. Завършен. Трудно ми е да преценя кога се държи странно и кога не, но очаквах поне малко да се отпусне тази седмица.

— Аз също.

— Сега е времето да празнуваме. Хората се надпреварват да му предлагат по-големи хонорари. По дяволите, та на мен ми звънят познати, които искат да им уредя среща с него.

— Победата се отрази много добре на бизнеса му.

— Нямам нищо против. Но си мислех, че малко ще се успокои, а вместо това той стана още по-досаден.

— Съгласен съм. Сякаш е погълнат от нещо друго.

— Какво имате предвид?

— Не знам. — На лицето на Рос се изписа многократно репетирана озадаченост. — Не знам точно как да се изразя, но ми се струва, че нещо го тревожи.

Гордън погледна загрижено шефа си.

— Искате ли да го проверя?

Рос помълча, сякаш трудно и мъчително се колебаеше да вземе решението. Накрая поклати глава:

— Не, сигурен съм, че не е нищо сериозно. Досега го търпяхме, ще го изтърпим още пет дни.

БАЛТИМОР, МЕРИЛЕНД

Лицевото разпознаване не беше точна наука. Програмите често бъркаха, лицата се променяха с годините, а много от хората имаха едни и същи лицеви черти. В крайна сметка резултатът винаги зависеше от качеството на фотографията. Освен това човек трябваше да разполага с по-стара фотография, за да я сравни с новата. Разгадаването на самоличността на загадъчния мъж в бомбоубежището на Коулман беше затруднено от три факта. Първо, откакто се беше снимал за документ за последно, мъжът беше наддал с над петдесет килограма. Второ, той имаше много сходни черти с другите представители на славянските народности от Източна Европа, с което броят на потенциалните кандидати сериозно се увеличи. И трето, той изобщо не беше руснак.

Рап внимателно изчете досието, след него същото сториха Коулман и Дюмонд. Един от аналитиците в Ленгли беше направил откритието след разговори с колегите си от френското разузнаване и Интерпол. Аналитикът въведе в базата натрупаните килограми и разшири търсенето с разузнавачи от Украйна, Беларус, Полша, България, Латвия, Литва, Естония и Румъния. Оказа се, че мъжът е от Беларус. Той беше работил не в КГБ, а в БКГБ, както беше известно на посветените беларуското КГБ. БКГБ беше по-малкият брат на КГБ. Докато голяма част от бившите съветски републики избраха пътя на пълната независимост от Москва, Беларус и в момента поддържаше изключително тесни връзки с Майка Русия. Мъжът беше работил за беларуския Комитет за държавна сигурност близо десет години. Беше подозиран, че в същото време е бил агент на един бивш високопоставен комунистически апаратчик, който с насилие и кръвопролития се стремеше да стане босът на мафията в Минск.

Истинското му име беше Юрий Милинкавич. Той беше попаднал в полезрението на френското разузнаване още през 1996 година, когато

беше оглавявал контраразузнавателна група в Минск. Трима френски бизнесмени бяха отишли в беларуската столица, за да участват в търг за построяването на водноелектрическа централа. Офертите трябваше да бъдат представени лично два дни след обявяването на търга. Когато бизнесмените бяха тръгнали да представят офертите си, те бяха арестувани и държани в килия цели три дни по обвинение в шпионаж. После ги бяха освободили, без да им дадат каквито и да било обяснения.

Френското разузнаване подозираше, макар и да нямаше доказателства, че германската компания, спечелила търга, е платила на властите да отстранят временно французите от сцената. По време на службата на Милинкавич в беларуската Държавна сигурност се бяха получили още подобни оплаквания. Още едно от французин, две от италианци и едно от японец. Накрая Интерпол заведе досие на Милинкавич и в момента го подозираше в сътрудничество с беларуската организирана престъпност.

Рап претегли внимателно всяко изречение. Информацията пасваше, което само по себе си вече беше голяма крачка напред. Той беше уверен, че мъжът в бомбоубежището е Юрий Милинкавич. Въпросът беше защо ще убива Газич. Рап нареди на Дюмонд да му извади всичко за беларуската мафия. Съветският съюз и бившите му републики не бяха сред областите, в които се смяташе за експерт. Въпреки това беше проследил подробно разпадането на комунистическата империя. След рухването на централизираното правителство бившите местни партийни величия веднага оглавиха организираната престъпност в страните им и по този начин запълниха образувалия се властови вакуум. В сравнение с последвалите ожесточени сблъсъци на интереси гангстерските войни в Чикаго от двайсетте години на миналия век изглеждаха като обикновено ученическо сбиване.

Мич искаше да си създаде цялостна картина. Докъде можеше да стигне жестокостта на Милинкавич? За някои това може и да не беше от значение в момента, но за него беше много важно да го разбере. Нямаше защо да бърза. Не бяха заплашени от избухването на бомба с часовников механизъм. Изтръгването на истината от дебелия пленник със сила не беше наложително. Засега реши да се придържа само към традиционното задаване на въпроси. Да даде на Милинкавич шанс сам

да каже истината и да му обясни защо се е опитал да убие Газич. Но онзи вече го беше излъгал, че работи за КГБ. Руснаците и другите славянски народи имаха доста странно отношение към истината. В съзнанието на Милинкавич твърдението, че работи в КГБ, може би не беше лъжа. Вероятно го възприемаше като полуистина. Той беше работил за БКГБ, но не и за по-големия му събрат. Голямата разлика обаче беше, че според него той още работеше за Държавна сигурност. Газич се оказа прав, когато в офиса му в Кипър се изсмя на думите, че Милинкавич е от КГБ. Босненецът още тогава знаеше, че той работи за мафията. И то само след няколко минути, прекарани заедно в офиса. Значи двамата вероятно се познаваха от някоя предишна акция.

Задачата пред Рап беше да даде на беларусина шанс да се поправи и да излезе чист. Да разкаже с какво се занимава и после да преминат към по-важните въпроси. И как така беларуската мафия е започнала да работи с арабските терористи? Кой е платил специално за тази операция?

Рап слезе в бункера. Беше си намислил какви въпроси ще задава и как ще процедира, ако Милинкавич продължи да лъже. Стълбите свършваха с площадка метър на два, с ръждясал канализационен капак по средата. Над тежката метална врата вдясно беше монтиран малък монитор. На него Рап видя, че Милинкавич в момента е легнал на нара. Беше доста едър: висок може би метър и деветдесет, тежеше сто и петдесет килограма. Сигурно щеше да се изкуши да нападне високия метър и осемдесет и тежащ деветдесет килограма Рап. Експертът по антитероризъм донякъде се надяваше точно на това. Макар и да не обичаше да изтезава пленниците си, той не се отличаваше с търпение. Трябваше да се свърши още много работа, а Рап нямаше време да губи цяла седмица, за да склони към откровеност беларусина.

На вратата нямаше дръжка, само резе. Той извади ключа от джоба си и отключи с него големия катинар. Погледна отново монитора и влезе. Милинкавич веднага се изправи на лакти. Рап пристъпи вътре и затвори. Проследи погледа на пленника към вратата, която остана незаклучена. Освен леглото в ъгъла имаше малка походна тоалетна, която миришеше на дезинфектант. На тавана беше монтирана крушка, покрита с предпазна стоманена решетка. На леглото нямаше възглавница или завивки. Само много тънък дюшек.

За пленника дори двойното легло беше тясно. Гледката беше доста смешна.

Мич застана до вратата, облегна се на стената и скръсти ръце. Беше свалил сакото и вратовръзката си и беше оставил пистолета си в кабинета на Коулман. Огледа набързо пленника. Бяха зашили раните на носа и ухото му и макар и да не му бяха правили рентгенова снимка, почти сигурно беше, че челюстта му е счупена.

Посочи книгата на пода и го попита:

— Намери ли време да почетеш?

Беше му оставил „1984“ на Джордж Оруел с надеждата Милинкавич да прочете някои от епизодите с мъчения.

Мъжът погледна книгата и поклати глава.

— Не. Не е необходимо да я чета. Аз съм го преживял.

Рап се усмихна.

— За нещастие си попаднал в неподходящия отбор.

— Какво искаш да кажеш?

— Спомена, че си работил в КГБ — отвърна със съмнение Рап.

— Щом си работил в КГБ, си попаднал в неподходящия отбор.

— В КГБ имаше и свестни хора.

Уместна забележка.

— Ние с теб не се различаваме много един от друг. — Здравенякът бавно свали краката си на пода и седна.

Рап забеляза, че пленникът се движи трудно. Мускулите му се бяха схванали от натрупания стрес и държането му натясно. Бяха му взели и обувките. По чорапи щеше да му е трудно да ходи по гладкия циментов под.

— Ти знаеш кой съм аз? — попита го Мич леко изненадан.

— Ти си американец... вероятно си от ЦРУ. Може би от Разузнавателното управление на Министерството на отбраната. Определено си се обучавал в специалните части.

Рап остана доволен, че той само изказа предположения. Изкушаваше се да му каже, че работи за израелците. Това беше стар трик, който често караше безбожните комунисти да изпитват страх от Бога. Особено беларусите, които се бяха отнесли жестоко с евреите по време на войната.

— Може да е така... а може и да не е.

Милинкавич се огледа.

— Къде съм?

Правило номер едно в провеждането на разпити: Объркай и дезориентирай пленника. Рап мислено се постави на мястото на беларусина. Той беше упоен почти през цялото време на пътуването от Кипър до Балтимор. Вероятно беше усетил кацането, но контейнерът нямаше никакви прозорци. Най-вероятно е заключил, че са се върнали в Америка, но би могъл да предположи, че са го отвели за разпит в някоя източноевропейска страна, може би в Беларус. Не беше тайна, че Съединените щати оставяха на бившите съветски сателити по-неприятните аспекти на войната срещу терора.

— Намираме се на много тайно място. Дори правителството не знае за него. Тук сме само двамата. Бих предпочел да разрешим проблема неофициално, което е и в твой интерес.

Очите на Милинкавич отново се стрелнаха към незаклучената врата и после пак към Рап. Явно претегляше шансовете си за бягство.

— Не знаех, че имаме проблем. Страните ни вече не са врагове.

Мич се възползва от думите му.

— Извинявай, забравих. От коя страна каза, че си?

— От Русия.

— И си работил в КГБ?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— И искаш да бъдем приятели?

— Абсолютно.

— И искаш да се сприятелиш с мен, като ме лъжеш?

— Не те лъжа.

— Искам първо добре да си помислиш, защото имам много въпроси към теб. Каза ми, че си работил в КГБ и значи знаеш как стоят нещата. Има лесен и труден начин. Ако избереш лесния, трябва да си напълно откровен с мен. Ако продължиш да ме лъжеш, ще постъпим по трудния начин. Което означава, че ще накарам да те провесят за краката и ще си поиграя на бейзбол с топките ти.

Беларусинът стисна длани и отговори:

— Няма проблем. Аз ти казвам само истината.

Рап вдигна вежда.

— Ще повторя само още веднъж. Това не е игра и твоите уверения няма да свършат работа. Изберирай: или ще ми казваш истината и само истината, или положението ти ще стане доста тежко.

— Дадено, ще говоря само истината.

Май не му беше счупил челюстта, защото говореше без затруднения.

— Къде си роден?

— В Москва.

Вероятно поредната лъжа, но още беше рано да се прецени.

— Къде си израснал?

— В Москва.

Това почти сигурно беше лъжа.

— И си работил в КГБ?

— Да. Вече ти казах.

Здравенякът се попремести към ръба на леглото.

— Май ще трябва да го направим по трудния начин. — Рап натисна бутона на интеркома. — Донесете ми акумулатора и кабелите.

Милинкавич се поизправи.

— За какво ти е акумулатор?

— Изглежда, ще трябва да прокараме малко ток през мозъка ти. Може да освежи паметта ти.

— Не. — Едрият мъж стана, размахвайки ръце, и пристъпи напред.

— Сядай веднага — нареди му Мич с твърд, но спокоен тон.

— Аз казвам само истината. — Той направи още една крачка напред.

Рап се отгласна от стената и се приготви. Питаше се само дали беларусинът ще се втурне направо към вратата, или първо ще се опита да го неутрализира. Рап беше готов да се обзаложи, че пленникът ще се подлъже по неговия размер.

— Веднага седни или ще пострадаш!

Милинкавич, само на около два метра от него, премина в нападение. Налетя на Рап, протегнал лявата ръка, за да сграбчи противника си. Дясната беше готова да нанесе силен удар. Времето сякаш забави хода си за Мич. Дотук нямаше нищо неочаквано. Едрите мъже винаги нападат по този начин. Влизат грубо, и си мислят, че ще могат да смачкат опонента си. Само дето оставяха открити краката,

корема и слабините си. Милинкавич имаше доста сланина около талията. Рап го беше забелязал по-рано и беше преценил, че в такова тясно пространство ще е трудно да замахне, за да го удари с достатъчна сила. Оставаха коленете и тестисите. Спря се на дясното коляно.

Десният юмрук на здравеняка се изстреля напред като таран. Мич бързо отстъпи вляво и хвана десния лакът на Милинкавич. Възползвайки се от инерцията на нападателя, той го придърпа към себе си и рязко го обърна с гръб. После стовари десния си крак върху откритото коляно на пленника. Чу се силното изпукване от скъсването на ставните връзки и коляното се сви непривично напред. Милинкавич се опита да се задържи на здравия си крак, но накрая падна на пода и завика от болка.

Рап се надвеси над него, готов да го удари отново, стиснал зъби и ядосан. Идиотът все пак го беше принудил да стигне дотук.

— Къде си роден? — извика.

— В Минск. Роден съм в Минск.

— За кого работиш?

— За КГБ.

Рап го ритна в пострадалото коляно и беларусинът зави като куче.

— Имаш предвид БКГБ.

— Ние сме едно и също.

— Как не. — Той отново го ритна в коляното. — Писна ми да се церемоня с теб, Юрий. — Наведе се и го погледна в очите. На лицето на пленника се беше изписал силен шок. — Точно така, тъпако! Знам как се казваш. Знам всичко за теб. Знам, че не си руснак. Знам, че никога не си работил в КГБ и че си бил един корумпиран негодник, докато си работил в БКГБ. Приятелите ми от КГБ ми казаха, че си направил гуша, като си сътрудничил на мафията в Минск. — Нарочно смеси фактите с предположенията, за да подрони увереността на Милинкавич и да го накара да си признае.

— Трябва ми лекар — изскимтя пленникът.

— Няма да получиш нищо, докато не започнеш да отговаряш на въпросите ми. — Рап натисна с крак удареното коляно и на фона на виковете му изкрещя:

— За кого работиш?

— За минската мафия!

— На кого се подчиняваш? — Мич вдигна крака си във въздуха, готов отново да изрита разпитвания.

— На Александър Гордиевски.

За Рап това име щеше да е непознато, ако сутринта не беше прочел досието, изпратено от Ленгли. Александър Гордиевски беше не кой да е, а бившият председател на комунистическата партия в Беларус и сегашен шеф на мафията в национален мащаб.

— И защо беше дошъл в Кипър?

— За да убия онзи мъж.

— Кой мъж?

— Декас. Гърка.

— Защо?

— Не знам.

Мич отново вдигна крак.

— Кълна се. — Милинкавич вдигна ръце. — Не знам.

Кракът на Рап се стовари върху коляното.

— Лъжеш!

Беларусинът изкрещя от болка и в очите му се появиха сълзи.

— Искаш ли да те изритам отново?

— Не!

— Тогава ми кажи защо те изпратиха да го убиеш.

— Знам само — здравенякът си пое въздух — че е бил нает за някаква поръчка и я е оплескал.

— Бил е нает да убие някого.

— Да.

— Кого?

— Не знам.

— Да те ритна ли?

— Не! Моля те, недей! Нямам никаква представа.

— Кога шефът ти започна да работи с арабите?

Милинкавич го погледна шокирано.

— Араби ли?

— Араби... ислямски радикални фундаменталисти... терористи.

— Гордиевски никога не би имал вземане-даване с такива хора.

Изражението му беше искрено, но думите не.

— Глупости. — Коляното беше настъпено за пореден път.

Милинкавич извика през сълзи:

— Говоря сериозно. Той е източноправославен и много религиозен. Смята, че Ислямът е измислен от Сатаната. Никога не би работил с тях.

Интуицията подсказваше на Рап, че мъжът казва истината, но това не променяше нещата. Трябваше да бъде по-внимателен. Ако започнеше да задава въпроси на сляпо, рискуваше да отслаби позициите си. По-добре беше да излезе и да се опита да намери потвърждение на казаното досега. После, ако разбереше, че беларусинът продължава да го лъже, щеше да се върне и разпитът щеше да продължи.

— Ще се обадя на моите приятели в КГБ и ще разбера дали ми казваш истината. Моли се да потвърдят версията ти, защото в противен случай ще се върна и разпитът ти ще продължи с по-груби средства. Дори мога да те уверя, че когато се върна, ще си излееш и майчиното мляко и ще ми разкажеш всичко, което знаеш за Декас. Всичко. Кога за пръв път си чул за него. Колко ваши поръчки е изпълнил. Всичко. Послушаш ли ме, ще уредя да получиш болкоуспокояващи. Излъжеш ли ме още само веднъж, ще ти счупя и другото коляно.

Прекрачи просналия се Милинкавич, излезе и заключи вратата. Качи се до първия етаж, мина покрай стаята за почивка и отиде в кабинета на Коулман. Когато влезе, той говореше по телефона и му направи знак да мълчи.

— Айрини, нямам представа къде е — каза бившият „тюлен“. — Щом го видя или чуя, ще му заръчам да ти се обади. Сега трябва да затварям.

— Какво искаше? — попита Рап. — И тя ли се е побъркала заради Газич?

— Не. Попитах я, но тя каза, че не се тревожи за босненеца. Сигурна е, че той е атентаторът.

— Тогава какъв е проблемът?

— Искала да ти покаже нещо.

— Какво?

— Не ми каза. Подчерта само, че било много важно да те види незабавно.

— И не ти каза изобщо за какво?

— Само намекна, че след като го видиш, ще погледнеш на нещата от друг ъгъл.

Рап се замисли за секунда върху думите.

— Какво ще правиш? — попита го Коулман.

— Ще се обадя.

— Кога? Тя беше доста настойчива.

Мич погледна часовника си. Наближаваше пладне.

— Следобед. Първо трябва да се свържа с моя човек в КГБ, а после ще видя докъде ще издържи този Милинкавич.

— А доктор Хорниг?

Рап вече беше мислил по въпроса. Хорниг беше психиатърка, наета на работа в ЦРУ, за да участва в разпитите на по-важните пленници.

— Този може да се окаже патологичен лъжец, Мич.

— Да, знам. — Патологичните лъжци бяха най-трудни за разпитване. Освен това и на Рап не му стискаше да го измъчва до смърт. — Ще говоря с Айрини следобед и после ще ти кажа какво е станало.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Марк Рос вървеше по „Пийкок Александър“, където жителите и гостите на града идваха да видят свят и той да види тях. Хотел „Уилард“ беше една от забележителностите на Вашингтон още отпреди Гражданската война. Десетките събрали се хора веднага разпознаваха новия вицепрезидент и той изпитваше огромно удовлетворение от този факт. Подобни разходки тук бяха правили Грант. Марк Твен и много други известни с добро или лошо личности. Цифровите фотоапарати зацракаха, хората започнаха да протягат ръце към него, за да го докоснат, а малцината по-дръзки дори го спираха, за да се снимат заедно с него. Най-дръзка обаче беше една жена в синя рокля и със смешна червена шапка с бяло перо. Тя препречи пътя на Рос и размаха мобилния си телефон. На телефона беше дъщеря ѝ, която се оказа, че била голяма почитателка на бъдещия вицепрезидент. Рос прикри раздразнението си и поговори с дъщеря ѝ. Хората от охраната му пак го изгледаха неодобрително и той трябваше да им чете конско отново, след като по-рано вече им се беше скарал. Трябваше да го оставят малко на мира. Никой нямаше намерение да убива вицепрезидента.

Верните членове на партията се събираха в града. Ежечасно пристигаха самолети, влакове и автобуси. Първата официална церемония за победата беше насрочена за вечерта. После щяха да се заредят безкрайни закуски, обяди и балове. По-важните събития бяха запазени за събота вечерта: единайсет отделни бала в официално облекло. В града не беше останала свободна хотелска стая. Наистина щеше да се случи. Той щеше да бъде вицепрезидент на Съединените американски щати. Още не можеше да повярва. Вече не си спомняше кога за пръв път си беше мечтал да се издигне до подобни политически висоти, но със сигурност беше много отдавна. Обикновено мечтаеше да бъде стопанинът на Белия дом. Спомняше си обаче как в началните

класове прочете книга за Теди Рузвелт. Той наистина беше роден политик, един от най-великите. Веднъж един демократ, съпартиец на Рос, критикува Рузвелт, че разчитал само на аргумента на силата и бил грубиян в политиката. Тогава той му отговори с думите: „Грубиян или не, ликът му е изсечен в скалите на планината Ръшмор.“

Историята почиташе решителните. Тези, които не се бояха да вземат властта и да я използват. Рос беше решил преди много време, че упорито ще търси удобна възможност и когато такава възникне, ще сграбчи юздите на властта, без да се поколебае. Също като Теди Рузвелт и той няма да остави никакъв шанс на съперниците си. С помощта на пресата ще си създаде благоприятен имидж и ще се отърве от враговете си. И може би също като на Рузвелт късметът му ще се усмихне много скоро и той ще заеме върховния пост преждевременно. Джош Александър беше млад и здрав, но дори и на здравите им се случваха странни неща.

При тази мисъл Рос се усмихна. Здрависа се с още няколко почитатели и се спря за кратко пред входа на Раунд Робин Бар, махайки на съпартийците си, които вече си бяха пийнали. Тълпата около кръглия бар нададе радостни възгласи. Рос си каза, че няма да е лошо да изпие по едно с тях, но имаше среща на горния етаж. Усмихна се, окуражи с жест събралото се множество и се оттегли. Когато застана пред асансьора, към него се присъединиха четирима агенти. Намисли си да пусне после Гордън, за да може самият да се позабавлява в бара. Не че не му вярваше. Просто не искаше лявата ръка да знае какво прави дясната. Един агент остана на пост пред вратата на Овалния апартамент. Партията му беше резервирала стая, в която да провежда интервюта, срещи и ако иска да отседне, макар че той притежаваше апартамент от четиристотин квадрата с изглед към река Потомак. Александър беше отседнал в разкошния апартамент на Ейбръхам Линкълн, а тъстът му в огромния „Капитолий“. Рос малко се подразни от цялото това охолство, но в момента имаше по-належащи въпроси за решаване.

Когато влезе в апартамента, завари Стю Гарет, седнал в овалния хол заедно с Том Рич от „Ню Йорк Таймс“. Също като в истинския Овален кабинет от двете страни на малката маса бяха поставени две канапета. Рич беше среден на ръст и леко закръглен. Беше младолик, с кестенява коса, с която се гордееше и която редовно подстригваше.

Човек не би му дал и четирийсет, но всъщност беше на петдесет и една. Националната сигурност беше неговият ресор и сфера на компетентност. Имаше репутацията на доста критично настроен към ЦРУ и към начина, по който управлението водеше войната срещу тероризма.

Рич стана. Рос протегна ръка към него.

— Том, благодаря ти, че дойде да ме видиш.

— Удоволствието е мое, сър.

— Моля те, наричай ме Марк, когато сме на неофициални срещи като тази.

Рич кимна. Облечен беше по-скоро небрежно. Погледна Рос с неговия скъп син костюм и каза:

— Моля да ме извините за вида ми. Бях вкъщи и работех върху една статия, когато Стю ми се обади веднага да дойда. Каза, че не било за по телефона.

Рос кимна.

— Да, боя се, че е така. Преди да започнем, какво искаш за пиене?

— Нищо, благодаря.

— Е, да седнем тогава. — Той разкопча сакото си и седна на дивана срещу Гарет и Рич. — Предполагам, че си следил новините за ареста, извършен във връзка с атентата.

Журналистът кимна енергично и в същото време извади от джоба на якето си бележник и химикалка.

— Сутринта написах статия за това.

— И какво е мнението ти?

— Мнението?

— За какво е статията ти? — поясни Гарет в неговия тежкарски стил.

Рич се поколеба, преди да отвърне:

— Чух някакви слухове. Мърморене...

— За? — попита Рос.

— Че обвинението срещу този тип не е толкова издържано, колкото твърдят от ФБР.

Рос и Гарет се спогледаха заговорнически и вицепрезидентът каза:

— Да си остане между нас. Без никакви цитати.

— Разбира се. — Рич написа „без цитати“ в горната част на страницата.

— Какво си чул досега?

— Най-вече, че този път е бил подхвърлен на ФБР без никакви или с много слаби улики срещу него.

Рос кимна.

— Продължавай.

— С делото има значителни трудности. ФБР и правосъдното министерство са принудени да се бият с нокти и зъби и никоя от двете институции не е във възторг от действията на ЦРУ. Гръцкото правителство утре ще изпрати официален протест в ООН, а по всяка вероятност никой не знае къде се намира в момента Мич Рап, който, моите източници ми подшушнаха, че е оглавявал екипа, отвлякъл този тип.

— Като цяло си уловил същността, но има още много. Рап не само ръководеше екипа, но беше и човекът, идентифицирал, заловил и измъчвал гръцкия гражданин.

— Измъчвал ли казахте? — Рич погледна загрижено.

— А ти как би нарекъл прострелване в двете колена и в двете длани?

— Пръснал му е капачките?

— И го е прострелял в дланите.

Рич гледаше Рос, докато ръката му се плъзгаше по листа.

— Нека да позная: той е изтръгнал признанието му с мъчения?

— Никой не знае.

— А Рап какво казва?

— Той потъна вдън земя и вече трети ден го няма никакъв. Заедно с екипа си докара този тип от Кипър, но още не е докладвал официално за операцията. Не разполагаме буквално с нищо срещу пленника освен с честната дума на Рап. Гръцкото правителство е бясно. Държавният департамент — също. Министерството на правосъдието каза, че не може да изгради никакво обвинение срещу задържания. И ето най-интересното — пленникът доброволно се съгласи да бъде подложен на тест с детектор на лъжата.

— И?

— Изкара го блестящо.

— Значи наистина може да сте хванали грешния човек?

— Има такава вероятност, но дори и той да е виновникът, Рап така прецака нещата с изтезанията, че според мен едва ли ще можем да го осъдим.

Рич си записваше трескаво всяка дума. От това щеше да излезе голяма бомба. Дори можеха да го наградят с „Пулицър“. Но след мимолетната еуфория се окопити и си спомни, че е журналист. Вдигна глава към Рос и го попита:

— И защо ми казвате всичко това?

Той имаше готов отговор:

— Когато бях директор на Националното разузнаване, предупредих президента Хейс, че Мич Рап е неконтролируем. Казах му: „Сър, рано или късно той ще извърши нещо, което окончателно ще опетни имиджа на Америка на международната сцена.“ — Рос се облегна назад и кръстоса крака. — И ето сега, когато на президента Хейс му остават броени дни до края на мандата и ние трябва да го заместим... не, няма да позволя новата администрация да плаша за лошото ръководство на предишната.

— Предполагам имате предвид президента Хейс.

— Да. И, Том, повтарям ти отново: без цитати. Без абсолютно никакви цитати.

— Знам — отвърна Рич и продължи да записва трескаво. — Значи вината е на Хейс?

— Нямам намерение да дискутирам този аспект, било то официално или не. Сам си направи изводите.

— Тогава кой освен Рап е виновен според вас?

— За начало, шефката му.

— Айрини Кенеди? — Да.

— Ще поискате ли разследване?

— Ще го оставя на главния прокурор и на бившите ми колеги от Сената.

— Може ли да се каже, че вашата администрация ще търси нов директор за ЦРУ?

На Рос му хареса изразът „вашата администрация“. Нямаше да му е трудно да свикне с него. Погледна Рич с напълно сериозна физиономия и отговори:

— Директорът Кенеди и Мич Рап ще трябва да представят пълни отчети за дейността си.

Рич се усмихна, докато записваше думите на новоизбрания вицепрезидент. Когато свърши, извади мобилния си телефон и провери колко е часът. Беше пет без десет следобед.

— Извинете ме за секунда — каза на Рос. — Трябва да се обадя на редактора, за да ми запази място на челната страница.

Рос кимна, стараяйки се задоволството му да не проличи. Статията щеше да предизвика истински фурор. Много би искал да види физиономията на Кенеди, когато я прочетеше.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Рап кръстосваше по Джорджтаун Пайк във взет под наем бял микробус, с десет километра в час над разрешената скорост. Беше почти седем сутринта и следователно закъсняваше за срещата си с Кенеди. Не че много искаше да остане насаме с нея в кабинета ѝ, но тя настояваше. Изглежда, това, което Айрини имаше да му покаже, не можеше да напусне сградата. Въображението му заработи с пълна сила. В същото време взе решение да предаде Милинкавич на доктор Хорниг.

След като цял ден пленникът беше променял историята си и беше плакал като дете, Рап си каза, че няма да може да го разпита както трябва. Коулман не можеше да търпи Хорниг и затова той нае друг микробус и сам закара беларусина. Пътуването от Балтимор до секретния обект на ЦРУ в Северна Вирджиния отне повече време от очакваното. А после Хорниг искаше да разкаже подробно за случая. Рап каза какво е разбрал, предаде аудиозаписи на разпитите, които вече беше провел, и си тръгна.

Свърна от Джорджтаун Пайк и се насочи към портала на ЦРУ. Обикновено автомобил под наем щеше да има проблеми с минаването, но охраната позна Рап и след бърза проверка на товарния отсек той беше пуснат. Остави микробуса на паркинга за посетители близо до главния вход и набързо изкачи стъпалата до фоайето. Пред него вдясно се виждаха бюрото на охраната, металните детектори и пропускателните врати-въртележки. Рап окачи личния бадж на врата си и мина покрай голямата статуя на Дивия Бил Донован, придържайки се през цялото време до лявата стена. Веднага след статуята зави вляво в един малък вестибюл и оттам изкачи няколко стъпала вдясно, докато не се озова на малка площадка. Точно пред него се намираше личният асансьор на директора. Прокара баджа си през

сканиращото устройство. Миг по-късно вратата на асансьора се отвори и той вече се качваше към седмия етаж.

В чакалнята нямаше никого. Дори бодигардовете на Кенеди не се виждаха никъде. Рап почука два пъти на тежката врата на кабинета и влезе. Директорката седеше зад бюрото си с телефонна слушалка до ухото.

Тя се усмихна студено на Мич и каза на човека на телефона:

— Нямам представа за какво говориш. В момента стои пред мен.

Рап попита шепнешком кой е.

Кенеди се плъзна със стола си напред.

— Изчакай малко. — Натисна бутона за задържане на разговора и вдигна очи към Рап. — Том Рич от „Таймс“ е.

— Този предател? Какво иска?

— Вестникът утре ще излезе с материал за нас. Иска да чуе и нашата гледна точка.

Рап си погледна часовника. Беше 7:04 вечерта. „Таймс“ щеше да пусне за печат изданието си за Източния бряг много скоро.

— За какво е материалът?

— Основно за операцията ти в Кипър. Че правосъдното министерство, ФБР, Държавният департамент и гръцкото правителство ни имат голям зъб. Че ние с теб ще сме без работа другата седмица и че може и да ни съдят.

— Ти какво му каза?

— Отказах да коментирам.

— Добре.

— Бил чул, че си изчезнал. Вероятно си избягал от страната, за да се скриеш от правосъдието.

— Доста си измисля. — Посочи телефона. — Пусни го на микрофона.

Кенеди натисна мигащия бутон и отново се обърна към журналиста:

— Том, Мич Рап е в кабинета ми. Искаш ли да го питаш нещо?

— Значи все пак шпионинът се завърна от север? — Репортерът като че се забавляваше от ситуацията.

Рап се беше срещал веднъж с него на някакво официално мероприятие. Беше ги запознала покойната му съпруга. Тогава тя

работеше като кореспондент на Ен Би Си от Белия дом и двамата с Рич посещаваха едни и същи места.

— Изненадан съм, господин Рич. Не предполагам, че човек с леви убеждения като вас може да е почитател на творчеството на Джон Льо Каре.

— Той ми е любимият писател. „Шпионинът, който се завърна от север“... По-хубаво от това здраве му кажи. А и знаете, че съм независим. Като всички добри журналисти знам как да не намесвам политиката в моите статии.

— Да, сигурно. — Рап долови приповдигнатата тържественост в тона му. Като повечето егоцентрични репортери и той сигурно вече се виждаше как изнася реч след награждаването му с „Пулицър“.

— Чуйте, аз съм леко притеснен откъм времето, но се питах дали не бихте искали да коментирате по темата, която ще обсъжда утрешната ми статия.

— Виждам, че сте отделили доста време, за да се запознаете с версията на другата страна.

— Крайните срокове са кофти нещо. Как ще коментирате нападките, че сте изтръгнали фалшиво признание чрез мъчения от гръцкия гражданин на име Александър Декас?

— Записвате ли разговора в момента?

— Разбира се.

— Много ви благодаря за доброто отношение, Том.

— Хайде, Мич. Знаете как се играе тази игра.

— Така е, Том. — Рап се усмихна на Кенеди и попита: — Само се питах... вие сте евреи, нали?

Журналистът помълча, след което отговори, вече с по-сериозен тон:

— Не виждам какво общо има това с темата.

— Ами, знам колко се гордеете вие, репортерите, с вашата неутралност, но се чудех колко горд ще сте с „Пулицъра“ са, когато някой побъркан ислямист взриви ядрена бомба и изпепели Израел. — Кенеди го погледна притеснено. Той се усмихна и се доближи до микрофона. — Поне ще имате утехата, че сте останали неутрален докрай.

— Значи да разбирам, че няма да коментирате обвиненията срещу вас, че сте отвлекли погрешния човек и сте го изтезавали.

— С удоволствие ще коментирам, но след като ми кажете кой е източникът ви.

— Източниците. Имам много източници и много добре знаете, че не мога да ги разкрия.

— Сигурно няма да искате да забавите отпечатването на материала с ден-два.

— Нека да помисля. Не, няма да мога.

— Ами тогава вървете на майната си и благодаря, че ми изгубихте времето. — Рап натисна бутона и затвори, след което се настани на стола пред бюрото на Кенеди.

— Не беше много професионално — отбеляза тя и го удостои с неодобрителен поглед.

— Този си мисли, че утре ще ме обеси за топките. — Рап поклати глава. — И представа си няма колко греша.

Кенеди го изгледа с подозрение.

— Ще бъдеш ли така добър да ми кажеш все пак какво си намислил?

Той извади от сакото си флаш памет и я подаде.

— Ще бъде доста забавно.

Кенеди взе миниатюрното подобно на писалка устройство.

— За какво е това? — попита.

— За твоята пресконференция.

— Каква пресконференция.

— Тази, която ще свикаш утре в Белия дом в отговор на клеветите, написани във водещата статия на утрешния „Таймс“. Направих си труда да вкарам всичко в едно и да го направя като презентация за Пауър Пойнт.

Айрини се усмихна.

— И какво има вътре?

— Видеозаписът от „Старбъкс“ в деня на атаката. Официалните показания на агент Ривера какво е видяла секунди преди взрива. Записи от летище „Кенеди“ на които се вижда Декас в деня преди атентата. Влязъл е в Щатите с фалшив паспорт, разбира се.

— Друго?

— Пълните му самопризнания.

— Които според журналистите са дадени насила.

— Ще мислят другояче, като го чуят. Беше доста убедителен. Призна, че е кацнал на летище „Кенеди“ ден преди атентата, в петък вечерта е отишъл в Пенсилвания, откъдето е взел микробуса с експлозивите, след което е пристигнал във Вашингтон в събота сутринта. Дори призна, че е застанал зад дървото, както го е видяла Ривера.

Кенеди поклати глава.

— Ще кажат, че си фалшифицирал записа.

— Да казват каквото си щат. Има и още нещо. Този тип не е грък.

— Моля?

— Босненец е. Истинското му име е Гаврило Газич. Ето и най-интересното. — Той се ухили и добави: — Издирван е от Международния трибунал в Хага за военни престъпления в бивша Югославия. Обвинен е в извършването на злодеяния срещу цивилни по време на гражданската война в Босна.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Сега вече Кенеди се усмихна.

— Нещо друго?

— Списък с хората, които вероятно е ликвидирал. Повечето са в Африка през последните пет години. Има един висш служител на ООН, няколко доброволци от благотворителни организации, политици, бунтовнически водачи и вождове, генерали.

— И можеш да докажеш всичко това категорично?

— Като бетон. На ФБР ще се отвори доста работа, а от ООН сигурно ще ни благодарят.

Директорът на ЦРУ повъртя в ръката си сивата на цвят флаш памет и се замисли за фотографиите, които беше дал Кап Бейкър.

— Имаш ли предположение, кой го е наел да премахне кандидатската двойка?

— Не, но знам кой се опита да го убие, след като той се провали.

— Я повтори пак.

Рап скръсти ръце и изложи накратко случилото се в Кипър. Как беше забелязал другите преследвачи на Газич. Как Газич хладнокръвно беше застрелял единия от тях в колата му и как с лекота се беше справил с другите двама — единия беше убил, а другия беше възнамерявал да изтезава. След като беше видял босненеца в действие,

Рап беше преценил, че ще се наложи да го обезвреди, тоест да го осакати. Да накараш човек като него да хвърли оръжието беше равносилно на започването на кървава престрелка, в която Мич също можеше да пострада.

— Кои бяха тези, които се опитаха да го убият? — попита накрая Кенеди.

— Първо си мислех, че са руснаци. Единият от тях непрекъснато повтаряше, че е от КГБ.

— Шегуваш се.

— Оказа се, че са от Беларус и че поне един от тях е бивш служител от БКГБ. Докарах шефа на екипа им с нас.

Айрини остана крайно изненадана отново.

— В неделя?

— Да.

— И защо чак сега ми го казваш?

— Трябваше да проверя някои неща.

— Къде е той?

— Тази вечер го предадох на доктор Хорниг.

— Не можа да го накараш да проговори ли?

— Не. Той беше доста приказлив, но не можах да разгранича кое е истина и кое е лъжа.

— Замесена ли е беларуската мафия?

— Уместен въпрос. Типът, който пленихме, се казва Милинкавич. Твърди, че е бил изпратен в Кипър да убие Газич, защото последният е оплескал поръчката. Попитах го дали отдавна си сътрудничат със саудитците, а той реагира доста любопитно.

— Как?

— Каза, че шефът му Александър Гордиевски, който оглавява беларуската мафия, мрази мюсюлманите. Бил източноправославен и мислел, че, цитирам: „Ислямът е създаден от Сатаната“. Според него било изключено те да имат вземане-даване със саудитци.

Кенеди отново се замисли за фотографиите.

— Друго има ли?

— Някои неща не се връзват.

— Кои например?

— Газич, не че може много да му се вярва, твърди, че е изпълнил точно нарежданията и не е оплескал нищо. Били виновни хората на

поръчителя, които му дали невярна информация.

— В смисъл?

— Газич казва, че около половин минута преди експлозията са му се обадили по телефона и са му казали, че мишената е втората лимузина в колоната. Тогава аз предположих, че от Тайните служби сигурно са разменили реда на колите, след като са си тръгнали от конференцията. Един съгледвач стои на улицата, вижда, че кандидатите влизат във втората лимузина, и съобщава на Газич по телефона. После кортежът потегля и втората лимузина излиза начело. От службите го правят често. Тогава веднага става ясно как са се провалили терористите.

— От чутото дотук всичко съвпада.

Рап поклати глава.

— Говорих с Ривера. Тя каза, че не е размествала колите.

— Не са ги разместили? — повтори Кенеди с неприкрито удивление.

— Не. Което ме кара да мисля, че Газич лъже.

Стомахът се сви от лошото предчувствие. След секунда тя отговори:

— Напротив, той казва истината.

— Защо смяташ така?

Айрини погледна замислено през прозореца и добави:

— Време е аз да ти покажа нещо.

Кенеди отвори сейфа, извади от него голям плик и отиде до масата срещу бюрото ѝ. Рап я последва и застана до нея, докато тя извади от плика и бавно нареди фотографите на масата. Отначало той не можа да се досети. Снимки на двама души, които най-вероятно не бяха съпрузи. Нещо в жената му се стори смътно познато. Абстрахира се от голото тяло и се съсредоточи върху лицето. На първите шест кадъра тя беше доста оживена, но на седмия скритият фотограф беше успял да я хване със затворена уста, отпуснати черти на лицето и отворени очи. Имаше характерна дистанцираност и студенина в погледа. Някъде беше виждал подобно нещо. Отново прегледа снимките и се върна на седмата. Понечи да я вземе, за да я разгледа по-добре, но се намеси професионалният му инстинкт. Нямахме смисъл да оставя отпечатащи върху предмет, който толкова много беше изплашил Кенеди.

Отново се концентрира на лицето и се абстрахира от красивото и стройно тяло. Високите скули, тънкият нос... дългата чуплива кестенява коса частично закриваше дясната страна на лицето. Определено имаше нещо познато в тази жена, Мич се съсредоточи върху очите, носа и устата. И изведнъж всичко си дойде на мястото. Представи си я с прибрана на опашка коса, облечена стилно и консервативно, в ролята на съпруга на кандидат-президента. Това беше Джилиан Ротбърт. Жената на Джош Александър. Той си спомни какво съжаление изпита към двамата, когато се случи трагедията. Джилиан Ротбърт не бе много по-възрастна от Ана, когато експлозията отне живота ѝ. Рап знаеше каква болка изпитва Александър. Беше гледал кадри от погребението и от речите на кандидат-президента веднага след атентата. Беше го гледал и в изборната нощ, когато политическият му опонент призна поражението си. Дори и победил, Александър изглеждаше тъжен. Най-голямото постижение в кариерата му беше помрачено от непоправима загуба.

Но снимките накараха Рап да постави под съмнение тези емоции. Нима всичко беше само игра? Трудно му беше да повярва. Оцеляването в неговата професия зависеше от способността да преценява мигновено хората. Ако си на вражеска територия и сбъркаш врага с приятел, това може да ти коства живота. Мъката и болката на Александър изглеждаха толкова искрени. Ако наистина се беше преструвал през цялото време, този човек беше чудовище.

Рап за пръв път се спря на мъжа на фотографиите, фотосесията започваше с двамата изправени един до друг и свършваше на шезлонга до басейна, на който Джилиан беше яхнала любовника си. Този тип определено беше едър. До него Джилиан Ротбърт изглеждаше много дребничка. Докато тя беше чисто гола, той беше с дрехите. Панталонът му беше смъкнат до коленете. Имаше нещо странно познато и в него. От лявото му ухо стърчеше някаква жица. Очите му се разшириха от изненада и потърси жицата на другите снимки. Имаше я на още две.

— Мили Боже! — тихо възкликна.

Спря се на кадрите, на които мъжът беше легнал по гръб. Съсредоточи се на колана отдясно, там, където трябваше да има или радиостанция, или пистолет. Снимката не беше много ясна, но определено имаше нещо на колана.

— Моля те, само не ми казвай, че е агент от Тайните служби — изрече Рап, без да сваля очи от снимката.

— Уви, такъв е.

— Шегуваш се.

— Де да можех.

— Кой е той?

— Специален агент Мат Кеш.

Мич отново хвърли око на снимките.

— Кога са правени?

— На първи май, Деня на труда, в имението на родителите в Палм Бийч.

— И как попаднаха при теб?

— Кап Бейкър. Той ги купил от някакъв тип за солидна сума.

— Вярваш ли му?

— Мисля, че да. Каза, че нямал намерение да се възползва от тях. Кандидатите от неговата партия били много по-напред в резултата.

— Тогава защо ги е купил?

— В кампанията и без това били налети много пари и той си казал, че ще е по-добре да ги извади от играта. Защото ако някой ги покажел публично, Александър щял да спечели повече симпатии.

Рап се изсмя.

— Да, бе, сигурно. Кога ги е купил?

— В средата на септември.

— Много неща са могли да се случат в периода между септември и първия вторник на ноември, деня на изборите. Неговият кандидат можеше да се провали на някой от дебатите и за нула време преднината в резултата щеше да изчезне. Тези фотографии са били неговата застраховка.

— Съгласна съм.

— Тогава защо е решил да ти ги даде?

Кенеди въздъхна.

— Тук именно става интересно. Очевидно има някаква стара вражда между Бейкър и Стю Гарет.

— Ръководителя на кампанията на Александър?

— Да. Те се ненавиждат. В началото на октомври Бейкър решил да поизпоти малко Гарет и му изпратил три фотографии в хотелската му стая в Далас. На гърба написал: „Никога няма да спечелиш.“

— Гарет разбрал ли е откъде са?

Кенеди сви рамене.

— Може би е предположил.

Рап погледна за сетен път фотографиите и поклати глава.

— Да не би специален агент Кеш да е пътувал във втората лимузина в деня на атентата?

— Да.

— Чудно.

Айрини отиде до бюрото и взе оттам дебела червена папка. Върна се при Рап и каза:

— Искам да преразгледаш случая от началото до края. — Подаде му папката. — Това е предварителният доклад на Тайните служби. Изчети го и говори пак със специален агент Ривера. Искам да ни каже дали е знаела, че неин подчинен се чука с жената на шефа си.

Рап кимна.

— Значи според теб Газич говори истината.

— Че целта им е била втората лимузина... мисля, че много хора побързаха да си извадят заключения от случилото се, базирайки се на предположения. Особено що се отнася до становището на следователя. Цялото разследване се е водело с презумпцията, че атентатът е извършен от терористи. Разгледай доклада в светлината на последните станали ни известни факти. Ще го обсъдим отново утре сутринта.

— Има ли нещо друго?

— Да. — Тя се поколеба, преди да продължи: — Нека Маркърс направи пълна проверка на Стю Гарет.

— Стю Гарет? Мислиш ли, че никаквец като него е способен да извърши нещо подобно?

— Има моменти от биографията му, за които не знаеш. Сега предпочитам да ги премълча, но повярвай ми, този човек е способен почти на всичко.

— Добре. Ще наредя на Маркърс още сега.

— Нека наблегне на последния месец преди експлозията.

— Дадено. Нещо друго?

— Не. Само бъди внимателен и действай бързо. Нямаме много време.

Марк Рос се събуди в сряда сутринта с ужасен махмурлук. По някое време се беше опитал да си тръгне от хотела, но празненството продължи дълго след полунощ. След срещата си с Том Рич от „Ню Йорк Таймс“ беше отишъл да види Александър, който беше в мрачно настроение. През последния месец Рос неведнъж беше изпитвал желание да го хване за раменете и силно да го разтърси, а после да му разкрие жестоката истина, че покойната му съпруга е била уличница. Тя заслужаваше да бъде първата дама толкова, колкото една улична проститутка от Ню Орлиънс. Само че между желанието му и разумния подход имаше разлика. А пък и заради скръбта си Александър беше много по-податлив на манипулиране и доста по-отстъпчив. На практика беше оставил Рос да оглави екипа по прехода, което пък позволи на вицепрезидента да напълни администрацията със свои хора. Познатите му от Джорджия не бяха никак малко, но той се постара да ги назначи в министерствата на транспорта, здравеопазването, образованието, Комисията по въпросите на ветераните и другите държавни органи. Министерствата на отбраната, на правосъдието, както и отговарящият за външната политика Държавен департамент — перлите в короната на всяка администрация — отдавна бяха пълни с негови симпатизанти.

След срещата с Александър в апартамента „Ейбръхам Линкълн“ Рос слезе отново в Раунд Робин Бар, защото трябваше да пийне нещо. Наближаваше шест вечерта. Четири часа по-късно пиеше коняк и пушеше дебела доминиканска пура в компанията на двама холивудски продуценти. В града продължаваха да пристигат главните спонсори на партията и заради посърналия Александър на Рос се падна задължението да им благодари за подкрепата. Към полунощ намери сили да си тръгне от партито. Един от помощниците му го убеди да отседне в хотела и предложи да му донесе чисти дрехи за сутринта.

Тъй като Рос трудно пазеше равновесие, много се зарадва на предложението.

Събуди се малко преди седем сутринта и поръча закуска, преди да влезе под душа. Храната пристигна, докато той се бръснеше. Накара хотелския прислужник да остави закуската до телевизора. След като приключи с бръсненето, седна само по хотелската хавлия и с вълчи апетит се нахвърли на препечените филийки, яйцата и бекона. Изпи чаша сок от грейпфрут и се зае с кафето. Няколко минути по-късно се почувства превъзходно. Някой почука на вратата. Рос реши да не отваря. Напоследък рядко го оставяха на спокойствие. Почука се отново. Този път по-силно и вратата се разтресе. Той ядосано хвърли кърпата на масата и тръгна към вратата. Отвори я рязко и доста се изненада, като видя ухиления Стю Гарет.

Гарет грубо го избута навътре и каза:

— Чух, че си имал тежка вечер.

Рос затвори вратата.

— Просто гледах да се представя добре като домакин.

Гарет отиде направо при количката с храната и си взе парче бекон от чинията на Рос.

— Не ми пипай храната, Стю — предупреди го със сериозен тон той.

— Успокой се — отвърна Гарет и извади вестника, който носеше под мишница. — Не е ли страхотно?

На челото на вестника с големи черни букви се мъдреше заглавието „ЦРУ измъчвало случаен човек“. Рос го грабна и започна да чете статията. Неговата усмивка беше още по-широко от тази на Гарет.

— Наистина е страхотно. Пише за Кенеди и за Рап още в началото. — Продължи да чете и секунди по-късно добави: — Няма да се наложи да си мръдна пръста. Пресата ще ги разкъса на парчета вместо мен.

— Както стадо хиени се нахвърля на ранен носорог. Кървавото пиршество вече започна. — Гарет взе дистанционното на телевизора и включи на Си Ен Ен. — Всичките информационни агенции го предават, новинарските канали също го повтарят, радиото, Интернет, всички. Кенеди и Рап може и да не изкарат до събота.

Рос се изсмя и размаха юмрук.

— Стю, това е най-добрият ни ход.

Гарет кимна.

— И много добре изигран, ако питаш мен.

На екрана бивш служител от ЦРУ критикуваше директорката на управлението, че не е държала по-изкъсо Мич Рап. Той твърдеше, че от години предупреждавал, че Рап е неконтролируем.

— Мислиш ли, че може да отиде в затвора? — попита Рос.

— Кой знае. Отвлечането на хора се преследва от закона. Стрелбата по тях също. — Гарет намери коментара си за много остроумен и се засмя.

— Може би ще е добре да излезем с изявление.

— Още е рано. Нека другите да свършат мръсната работа. Утре или в петък може да реагираш по някакъв начин. Засега си кротувай и се радвай на краха на Кенеди и кариерата ѝ.

Съветът се стори разумен на Рос. Той се запита как ли е приела новината директорката на ЦРУ. Тази сутрин моралният дух в Ленгли нямаше да е много висок. Само като си представи всичките озадачени физиономии, Рос изпита приятно задоволство. Плесна с ръце, потри ги и тръгна към спалнята.

— Къде отиваш? — попита го Гарет.

— Да се облека. Тази сутрин съм много зает и ще трябва да вменя в графика си една непредвидена визита.

Кенеди закъсняваше за съвещанието със заместниците ѝ, което не беше характерно за нея. Но още по-необичаен беше фактът, че тя се успя. Трябваше да поспи няколко часа след дългата и изтощителна нощ. Легна си и си пусна предаването на Дейвид Летърман, питайки се дали в дъното на аферата не стоеше самият Джош Александър. Заспа, преди Летърман да покани в студиото първия си гост, и се събуди към три през нощта. После в продължение на два часа и нещо се въртя в леглото и се опитваше да прогнозира какви щети би могло да причини разкритието. Ако втората лимузина наистина е била мишената и взривът е целял, от една страна, да ликвидира проблема за кандидатпрезидентската двойка, а, от друга, да привлече симпатиите на тяхна страна, изборите бяха, меко казано, фалшифицирани. И манипулирани, което само засилваше тревоги те и притесненията относно този ужасен проблем.

Бяха загинали невинни хора. Постът на Кенеди обаче изискваше да гледа на събитията в много по-голям мащаб. Най-вече с оглед защитата на страната и нейния държавен суверенитет от чужди посегателства и диверсии.

Но най-много я притесняваше вероятността във всичко това да има пръст беларуската мафия. Русия и Беларус бяха много близки. Между техните разузнавателни служби съществуваше много добро взаимодействие. Не винаги, но в повечето случаи Майка Русия получаваше от по-малкия си брат каквото поискаше. Ако беларуската мафия беше участвала в планирането на атентата срещу кортежа, със сигурност КГБ беше в течение. Като разполагаше с подобна информация, КГБ можеше да подкопае устоите на новата администрация.

Тя се унесе някъде към пет часа и синът я събуди в осем и петнайсет. Той закъсняваше за училище, а тя — за работа. Обикновено

Кенеди щеше да изпадне в паника, но щом хвърли око на първата страница на „Ню Йорк Таймс“, си каза, че съвещанието може да почака. Тази сутрин атмосферата в Ленгли нямаше да е много здравословна. Нейни дългогодишни колеги, някои от тях приятели, ще претеглят възможностите си. Много от тях ще стигнат до извода, че е време да се разграничат от Кенеди. Закъснението само щеше да засили слуховете и напрежението, но нямаше какво да се направи.

След като остави Томи в училището, през останалия път до Ленгли в служебната кола тя чете статията. Прочете я два пъти и двата пъти се усмихна. Рап се оказа прав за две неща. Първо, Рич определено се заблуждаваше, че ще получи „Пулицър“ за материала си. Второ, нещата щяха да станат много забавни.

Когато слезе от асансьора, и двете секретарки говореха по телефона. На бюрото я чакаше цяло тесте с розови листчета, на които бяха написани имената на обадилите се. Шийла, с нейния тежък грим и червена коса, я погледна отчаяно, сякаш искаше да изкрещи „Помощ!“. Кенеди се усмихна, поздрави ги и влезе в кабинета си.

Вътре вече я чакаха трима души. Бяха седнали около конферентната маса. Кенеди остави куфарчето си зад бюрото, затвори вратата и прибра кашмиреното си палто в гардероба. Разкопча сакото на синия си раиран костюм. Беше го облякла заради пресконференцията. Отиде при масата и се присъедини към заместник-директора по разузнаването Чарлс Уъркман, заместник-директора по операциите Хосе Хуарес и заместник-директора Роджър Билингс. И тримата седяха мълчаливо, поставили длани на лакираната дървена повърхност на дългата маса. Очевидно чакаха тя да заговори първа. Кенеди отиде в дъното на кабинета, където на стената в рамка беше окачен американският флаг с подписи върху него. Беше изваден от развалините на Световния търговски център.

— Извинете ме за къснението — каза тя. Понечи да седне, но забеляза вестник „Ню Йорк Таймс“ в папката с докладите за нея. — Искате ли нещо за пиене?

И тримата отказаха, като поклатиха глави. Кенеди седна и постави очилата за четене върху кожената си папка. — Е, какво сте ми подготвили тази сутрин?

Хуарес седеше вляво от нея. Кръговете под очите му бяха почерни от всякога. Сигурна беше, че Том Рич снощи го е потърсил за

коментар и още по-сигурна беше, че Хуарес е отказал. Що се отнасяше до другите двама, за тях не знаеше. Те бяха свестни, но не можеха да се похвалят с арогантните и безпардонни маниери на офицер от Службата за нелегални операции. Хуарес беше преживял доста критични задгранични операции и не можеше да се изплаши нито от разследването, нито от един нов директор. Уъркман и Билингс обаче бяха чиновници-писарушки. Те бяха прекарвали по-голямата част от кариерата си тук, във Вашингтон. Имаха семейства и красиви крайградски къщи. Уъркман беше с три деца, а Билингс — с четири. По-големите им деца вече учеха в колеж, което засилваше финансовия натиск върху семействата. По-малките пък щяха да се запишат в колеж. И двамата приближаваха петдесетте и ако изритаха Кенеди, и двамата разполагаха с необходимата квалификация и стаж да заемат поста ѝ. Кое от тяхна гледна точка тази сутрин беше много вероятно. От друга страна, Хуарес знаеше, че никога няма да му дадат шефското кресло. Нямаше изискани маниери и имаше неприятния навик винаги да казва истината в очите на властимащите.

За да стане директор на ЦРУ, човек трябваше да бъде предложен от президента и утвърден от Сената. Много от президентите бяха на мнение, че им е необходим човек като Хуарес, който да служи като баланс на всичките блюдолизци наоколо. Със Сената положението обаче беше по-различно. Особено с по-старите сенатори, имащи зад гърба си по три и повече мандата. Те се смятаха за богопомазани и виждаха във всяко несъгласие признак на неуважение. Хуарес не понасяше тези хора и изобщо не се стараеше да прикрива чувствата си към тях. Уъркман и Билингс, от друга страна, полагаха много усилия, за да се харесат на политическите старци.

Билингс беше вторият по ранг след Кенеди. Той беше израснал във Вермонт и следвал в Дартмът. Отличаваше се с характерната за този регион твърдоглавост и никак не обичаше промените. Беше комплексирани и дори с прическата си го показваше — сресваше оредялата си кестенява коса отляво надясно и непрекъснато я зализваше.

Билингс я погледна неловко и попита:

— Чете ли сутрешния „Таймс“?

Кенеди погледна вестника пред нея, на който с големи букви в заглавието беше изписано името ѝ. Подобни неща не и правеха

впечатление. Тя беше свикнала да вижда името си по вестникарските страници още преди години. Не беше се замисляла много как ще реагира. В десет и половина имаше среща с президента и дотогава беше склонна да запази в тайна информацията за Газич.

— Четох статията.

— И?

Тя огледа двамата мъже отдясно и видя двама притеснени държавни служители, които бяха посветили целия си съзнателен живот на почетната национална кауза. Те не искаха управлението им да бъде замесено в нов скандал.

— Интересна е.

— Интересна — повтори Билингс, без да прикрие учудването си. — Всеки момент ще те поведат на кладата, а ти казваш само „интересна“.

Кенеди се усмихна лукаво.

— Не мисля, че някой ще отиде на кладата.

— Тази сутрин вече ми се обадиха четирима сенатори — отвърна Билингс.

— И аз говорих с двама — добави Уъркман.

Кенеди се обърна към Хуарес.

— Аз престанах да ги броя.

— И какво им казахте?

Никой от тримата не се реши да говори. Тя погледна Уъркман, който беше най-приказливият.

— Какво им каза, Чък?

Той се повъртя неловко в стола и отвърна:

— Казах им истината.

— Работата ми тук ме научи, че истината винаги е субективна.

— Не и този път, Айрини.

— Ами да я чуем тогава. Кажете ми я.

— Знаем, че с Мич сте близки, но те предупреждавах от много време, че рано или късно той ще ни забърка в страшна каша.

Хуарес се облегна назад и изгледа сърдито колегата си.

— Сигурен съм, че ще намериш начин да си спасиш задника, Чък — каза.

— Не го защитавай, Хосе. Колко пъти си се оплаквал на тези съвещания от него?

— Едно е да се оплакваш тук, в Ленгли, съвсем друго да плещиш пред някакъв репортер.

— За какво намекваш?

— Ти оглавяваш информационно-аналитичната част, Чък. Трябва да се сетиш сам.

— Да не искаш да кажеш, че аз съм говорил с репортера от „Таймс“?

Хосе грабна вестника и прочете на глас:

— „Според високопоставен източник от ЦРУ, пожелал да остане анонимен, методите на Мич Рап и липсата на контрол са били повод за безпокойство в управлението от доста време.“ — Хуарес хвърли вестника на масата и добави: — Сякаш ти самият си го писал.

Бледото лице на Уъркман стана яркочервено.

— Как смееш да ме обвиняваш в подобно нещо!

Кенеди наблюдаваше с интерес словесния дуел. Тя също се чудеше кой може да е този високопоставен източник от ЦРУ. Тъкмо се канеше да се намеси и да прекрати спора, когато вратата на кабинета се отвори. Хуарес и Уъркман продължиха да крещят един на друг, без да забелязват, че в кабинета на директора, светая светих на управлението, беше влязъл неканен гост. Кенеди не показа с нищо гнева си, но вътрешно кипна, задето този човек отново нахлу, без да предупреди по телефона и дори без да почука на вратата.

Бъдещият вицепрезидент Рос се приближи до конферентната маса с тежки крачки. Облечен беше в тъмносив вълнен костюм, с бяла риза и сребристосиня вратовръзка. В дясната си ръка с поддържан маникюр държеше вестник „Таймс“. Хвърли го на масата, разкопча сакото си и сложи длани на кръста.

— Разбирам колко е трудна работата ви, но така не може да продължава. В момента се опитвам да спася и четиримата. Казах на Джош, че в Ленгли имаме добър екип. Не съм съгласен с всичките ви методи, но му заявих, че сте професионалисти. А тази сутрин и събуждам и какво да видя... новият президент на Съединените щати ме попита да не съм си загубил ума. — Направи пауза и погледна Кенеди. Ето я — седеше пред него с нейното проклето ледено спокойствие и каменно лице. — Обясних му, че в този деликатен бизнес покрай сухото понякога гори и мокрото. Дори и обвиненията да се окажат основателни, те не могат да натежат на везните срещу

предишните успехи на Рап. Той ми отговори, че дори и половината от написаното да е вярно, аз трябва да се заема с прочистването на къщата.

— Рос махна с ръка, сякаш ей така, е едно движение можеше да ги уволни всичките. Надвеси се над тях и забодеше показалеца си във вестника. — Знаете ли кое най-много ме вбесява в статията? Че са цитирали високопоставен служител на ЦРУ. Вие тук да не си мислите, че се намирате в Холивуд? Че може да викате журналисти за щяло и не щяло и да забивате нож в гърба на колегата си?

Никой не отговори. Всъщност Кенеди беше единствената, която посмя да погледне към него.

Погледът на Рос се спря на нея.

— Имам преки заповеди от новоизбрания президент Александър да разнищя въпроса колкото се може по-скоро. Моля ви, кажете ми, че нищо от написаното в статията не е вярно. Че има нормално обяснение защо Мич Рап е прострелял пленника четири пъти.

През цялото време Кенеди беше нащрек. Рос прилагаше евтини трикове. Първо шпионаж, после шмекеруване и блъфиране и накрая пак шпионаж. Класически шпионаж, при който не беше достатъчно да откраднеш тайните на противника, но и да направиш няколко факта така, че накрая да обърнеш всеки срещу всеки. Заблуди след заблуда, докато противникът престане да вярва и на най-близкия си приятел. По време на Студената война руснаците бяха майстори на внушаването на не доверие сред офицерите от ЦРУ. Дори бяха стигнали дотам, че пращаха свои разузнавачи с легендата, че са решили да избягат на Запад и да сътрудничат с Америка. Тези мъже и жени бяха толкова добри, че беше невъзможно да ги отличиш от истинските бегълци. Щетите, които причиниха на западното разузнаване, бяха огромни.

Кенеди не можеше да не забележи, че Рос е замислил нещо грандиозно. Той не я харесваше. На него не му пукаше ни най-малко за управлението. Интересуваше се единствено и само от себе си. Преди време го беше определила като граничен случай на обесивна маниакалност със склонност към нарцисизъм. На прост език това означаваше, че иска винаги всичко да контролира и че мрази някой да го прави на глупак. Тези типове не се задоволяваха с обикновена победа. За тях това беше скучно. Искаха да има тръпка, драматична битка. Победата с хитрост беше нещото, което ги караше да изпаднат в

екстаз. Помагаше им да подхранват самолюбието си. Така доказваха на себе си, че са по-големи тарикати от всички други.

Тя спокойно можеше да извади флаш паметта от сейфа и да покаже на Рос чудовищните доказателства, които имаха срещу пленника, но реши да го държи в неведение. Тепърва имаше да се изяснят много моменти, а интуицията подсказваше, че на Рос не може да се вярва.

— Сър, в момента тече разследване и си мисля, че не е уместно да коментираме, преди да се изяснят фактите — каза тя.

— Все едно, че говори някакъв адвокат — сепна се Рос.

Кенеди запази спокойствие.

— Ако се бяхте обадили, че ще дойдете, сър, може би щях да подготвя предварителен доклад. Не знам какво очаквате от мен.

Ноздрите му се разшириха от яд. Той се поколеба за кратко, преди да отговори:

— Очаквам да си вършиш работата и да спазваш закона. Разчистете бъркотията колкото можете по-бързо, защото иначе ще трябва да си търсите друга работа. Това са думи на Александър, а не мои. Вицепрезидентът се обърна и демонстративно излезе от кабинета.

Кенеди беше наблюдавала внимателно всяко негово движение. От него би излязъл много добър актьор. Майсторски контролираше емоциите и знаеше как да ги активира на мига. Тя нарочно го беше засегнала по болното място, за да провери дали ще свали маската на спасител. И той точно така беше постъпил. Беше показал гнева си, че тя е дръзнала да му се опълчи.

Кенеди стана от масата.

— Това е всичко за тази сутрин.

— Свършихме ли? — изненада се Билингс.

— Да. Ще се съберем пак тук в един часа.

Тримата мъже си взеха папките и се приготвиха да излязат. Хуарес остана последен.

— Хосе, след двайсет минути отивам в Белия дом — каза му тя. — Искам да дойдеш с мен.

— Трябва ли да взема нещо?

— Не. — Кенеди съпроводи заместниците си до вратата и затвори след тях.

Върна се на бюрото, вдигна слушалката на защитения срещу подслушване телефон и набра местен номер. Рап вдигна след второто позвъняване.

— Ще се срещаш ли с Ривера? — Да.

— Поинтересувай се и за Рос. Виж дали ще може да ти намери докладите на екипа от Тайните служби, който го охранява. Попитай я дали ще може да измъкне нещо за него, без да предизвиква подозрение.

— Ще се погрижа. Кога е пресконференцията ти?

— След малко отивам на среща с президента. Ще ти се обадя да ти кажа как е минало. — Тя затвори и се замисли. Щеше да си създаде много мощен враг. Никога не се беше доверявала напълно на Рос, дори през краткия му период като директор на Националното разузнаване. Но и никога не го беше показала открито. Щом проведе пресконференцията с президента Хейс, Рос щеше да разбере, че е укривала информация от него и всякакви преструвки за сърдечни колегиални взаимоотношения щяха да се изпарят. Кенеди погледна през големия панорамен прозорец. Навън като че беше станало по-светло. Почувства облекчение, задето нито за миг не се беше отклонила от избрания курс.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Специален агент Ривера седеше на бюрото си и прелистваше „Жълти страници“. Намери раздела за карате и бойни изкуства. Имаше шест пълни страници с адреси на зали във Вашингтон и околностите. Тя поклати глава и се зае да търси такава, която да се намира между службата и апартамента ѝ. Когато тази сутрин пристигна в доджото, багажът беше изваден от шкафчето и оставен в кафяв плик до външната врата. Сенсеят тогава обучаваше ученици и тя не посмя да го прекъсне, за да говори с него. Или изобщо да го погледне в очите. Бяха я изхвърлили след само пет седмици и тя много добре знаеше защо.

Затвори очи. „Какво, по дяволите, правя?“ — запита се тя. Сякаш целият живот стремглаво вървеше към пропастта. Цели три месеца не искаше да се примири с действителността. Знаеше, че с кариерата е свършено, но се надяваше да дадат втори шанс. Един от шефовете вчера каза, че я е препоръчал за консултации с психотерапевт. Негодник. Тя го беше попитала за какво я е препоръчал? Дали заради тъгата по загиналите при атентата агенти или заради провалената кариера. Той я погледна с безизразно лице и отговори, че никой не я вини за станалото. Може и да беше прав, но това не променяше факта, че вече беше нежелана в Тайните служби. Тя беше живо свидетелство за един от най-кошмарните дни на службата след този в Далас през 1963 година. Друг колега я беше посъветвал да замине от Вашингтон. Да поиска да я командироваат в Маями или Лос Анджелис. Да работи по финансови измами и парични фалшификации. Този вид работа беше предизвикателна и много благодатна. Ако и това не искаше да прави, можеше поне да си подаде документите в Обединения център за борба с тероризма. Всичко друго само да не е лична охрана.

Ривера затвори указателя и го пусна на пода. Защо изобщо си търсеше нова зала? Дните в този град бяха преброени и всички го знаеха. И тя най-сетне трябваше да го проумее. „Животът е

несправедлив“ — помисли си. Толкова близо беше до върха, до поста, за който всеки агент бленува. Специалният агент, оглавяващ президентската охрана. Тя от дълго време се стремеше към него и беше на крачка от успеха.

В очите напиреха сълзи и тя примигна, за да ги спре. Проклетата да е, ако се пречупи пред тях. Те чакаха точно това. Веднага щяха да я изпратят за преоценка. Но не, тя нямаше намерение да им се дава. Имаше повече от месец неизползвани отпуски. Време беше да се възползва от тях. Да отиде на запад и да кара ски. Може да се отбие и да види родителите си. Когато им гостува за Коледа, изглеждаха притеснени за нея. Но след два дни на непрекъснато мърморене тя не издържа и отиде в Тахо да се види с приятели. И сега ще отиде да се спуска по пистите, докато гърбът я заболи.

Тя взе кърпичка и избърса очите си. Хвърли я в кошчето и окончателно реши за отпуската. Тъкмо се канеше да пише по електронната поща на шефа си, когато иззвъня телефонът. Не позна номера, който се изписа на екрана, но все пак вдигна.

— Специален агент Ривера.

— Ще те чакам на улицата.

— Кой се обажда?

— Твоят спаринг-партньор. Замъкни си задника долу. Трябва да поговорим.

— О... това си ти. Много хубава статия четох в „Таймс“. Изглежда, наистина си забъркал голяма каша.

Рап се изсмя.

— Ти най-добре знаеш, че не всичко, което пишат по вестниците, е вярно.

— В сегашното ми положение не знам дали ще е добре да се срещам с теб.

— Виж... аз съм зает човек. Ще ти покажа нещо, което ще те заинтересува. Повярвай ми. Паркирал съм до тротоара. Сребристо Ауди-А8.

Линията прекъсна.

Ривера бавно затвори телефона. Погледна празното си бюро и си представи провалената си кариера. Така бързо стигна до извода, че няма какво да губи. Взе си чантата и тръгна към асансьора. Две минути и половина по-късно се качи в колата.

— По-добре да си струва — каза, свали слънчевите си очила и погледна към Рап.

Той превключи на скорост.

— Сложи си колана.

Натисна газта до дупка и светкавично се включи в движението.

— Къде отиваме?

— Никъде?

— Очевидно отиваме някъде.

— Нищо конкретно.

— Хубаво. Какво искаше да ми покажеш?

— Най-напред имам няколко въпроса към теб. — Рап включи мигача и зави по Деветнайсета улица, а оттам се насочи на юг към парка „Нешънъл Мол“.

— Не ми харесват тези игрички. Днес не съм в настроение. Покажи ми какво носиш и да си вървя.

Рап смъкна леко слънчевите си очила и погледна към пътничката.

— Не обичаш игрите? А как наричаш това, което ми причини в доджото онзи ден?

Тя остави въпроса му без отговор и каза:

— Не знам дали ти е известно, но с кариерата ми, общо взето, е свършено. Тринайсет години, хвърлени на вятъра.

Той спря на червено и отвърна:

— Известно ми е, но не ми пука. Трябват ми отговори, и то бързо.

Тя поклати глава и погледна през прозореца.

— Поне съм честен.

— Честен шпионин. Сигурно си уникален.

Рап не беше шпионин, но нямаше да си губи времето, за да обяснява разликата.

— Ти каза, че в деня на атентата не си разменяла лимузините.

— За какво говориш?

— Когато сте си тръгнали от конференцията, точно преди експлозията, каза, че всички сте се качили в колите. Ти си пътувала в първата лимузина заедно с Рос и Александър, а жената на Александър е била във втората.

— Точно така.

Светофарът светна зелено и Рап потегли.

— И редът на лимузините не е бил променян. Останали са си така и по време на експлозията, вярно ли?

— Да, нали ти казах вече.

— Само проверявам. Кой решава кой в коя лимузина да пътува?

Ривера се намръщи.

— Аз бях отговорен специален агент. Обикновено аз решавам, но много пъти го обсъждаме по време на полет с охраняваните и с техния персонал.

— Снощи четох предварителния доклад. В него пише, че Александър и жена му са пристигнали на конференцията в една лимузина, но са си тръгнали в различни.

— Имаш предварителния доклад? — изненада се тя.

— Да, не се притеснявай. Оправдана си за всички действия. — Не беше съвсем честен с нея, но не искаше да я разстройва в момента.

— И така, вярно ли е това? Александър и жена му са пристигнали с една кола и са си тръгнали в различни?

— Да.

— В доклада се казва, че си наредила на специален агент Кеш да се качи при съпругата на Александър във втората лимузина.

— Да. — Ривера заподозря нещо. — Накъде биеш?

— Остани с мен още малко и ще ти кажа. Решението жената на Александър да се качи във втората лимузина твое ли беше или на персонала?

Рап зави наляво по Конститушън Авеню.

Паметникът на Вашингтон се извисяваше далеч отпред в дясно.

— Под персонал разбираш предизборния щаб.

— Да. Ти ли го реши или щабът?

— Щабът.

Той стисна по-силно волана. Беше близо и вече го усещаше.

— Кога ти съобщиха за промяната?

— Около петнайсет минути преди да потеглим от резиденцията на вицепрезидента. Подобни промени се извършват често. А най-вече по време на кампания.

Рап кимна и отвърна:

— Не те виня. Предполагам, че ако от щаба искат да направят промяна, те информират лично.

— Обикновено да, но не винаги се съгласявам.

— Значи само когато си съгласна.

— Понякога те карат най-близкия агент да ми се обади и да ме уведоми за промяната, но аз им давам ясно да разберат, че искам всички промени да минават лично през мен.

Рап кимна и продължи да кара. Дотук добре. Така и беше предположил.

— В деня на атаката кой ти съобщи, че ще има промяна?

— Стийли Гарет.

Сърцето му се сви и адреналинът нахлу в кръвта му.

— Стю Гарет.

— Познаваш ли го?

— Само съм чувал за него.

— Голям грубиян е, меко казано.

— Така разбрах и аз. — Рап се престрои в дясната лента и се приготви да свие по Четиринайсета улица — Агент Кеш вече беше ли прикрепен към втората лимузина или ти го реши в последната минута?

— Какво толкова те интересува агент Кеш?

Мич взе завоя и въздъхна.

— Нищо специално. Просто открих някои несъответствия.

— Не знам дали е важно, но едва не се скарахме, когато му казах, че трябва да придружи Джилиан до хотела.

— Значи беше решение в последната минута?

— Да.

— И защо избра точно него?

— Не го избрах. Тя настоя.

Рап я погледна учудено.

— Сигурна ли си? Тя лично ли ти каза или някой от асистентите дойде да ти го предаде?

Ривера се замисли.

— Всъщност Гарет ми каза, че тя била поискала.

Рап рязко зави по Джеферсън Драйв.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

— И това ти се стори нормално?

— Да. Той ръководеше кампанията. Непрекъснато обикаляше и даваше нареждания в последния момент.

— Нормално ли беше Джилиан да поиска агент Кеш да я придружи?

— В интерес на истината, да. И ние непрекъснато го закачахме по този повод. — Ривера се усмихна, щом си спомни за загиналия приятел. — Някои от агентите дори се шегуваха, че си го е харесала.

Той се изсмя. После двамата се умълчаха. Пресечка по-късно Рап спря пред Националния въздушно-космически музей. Трябваше да вземе решение. На Кенеди нямаше да хареса, но той се доверяваше на инстинктите си. Паркира колата и се обърна към Ривера:

— Искам да ми направиш една услуга.

Тя беше изненадана както от крайната му откровеност, така и от напрежението в тона му. Погледна го с тревога и попита:

— Каква?

— Познаваш Джак Уорч, нали?

— Разбира се.

— След около час и половина ще накарам президента да му се обади. Той ще му каже, че иска ти да прегледаш всичките доклади на Сикрет Сървис за охраната им на Рос и Александър, като се започне от миналия септември до сега. По-специално искам да наблегнеш на двете седмици преди атентата. Интересува ме дали при тях са идвали посетители от чужбина и искам да отбележиш всяко едно споменаване на името на Стю Гарет.

Ривера свали очилата си и се вгледа в суровите черти на Рап.

— Защо се изсмя така, когато ти казах, че агентите се шегуваха с Кеш да не би Джилиан да го е харесала?

— Как се изсмях?

— Като че те са били прави, но не са го знаели. Рап се вторачи напред.

— Наистина ли не знаеше, че имат любовна връзка?

— Моля?! — Ривера беше шокирана.

— Не го знаеше, така ли? — попита Рап, в тона му се долавяше недоверие.

— Познавах Мат Кеш от доста време. Той беше добър баща и верен съпруг. Няма как да е изневерявал на жена си.

— Сериозно! — Рап бръкна в джоба си и извади цветно копие на една от фотографиите, правена в Палм Бийч. Хвърли я в скута на

Ривера и добави: — Ако този, който прави секс с Джилиан Андерсън, не е агент Кеш, обясни ми, моля ти се, кой е.

Шокирана, Ривера се втренчи в снимката и загуби ума и дума.

Фоайето в „Уилард“ вече оживяваше. Беше 11:28 часа и още никой не беше освободил стаята си. Имаше само новопристигнали и гости на хотела, които бяха тръгнали да хапнат или да пазаруват. Гарет се опитваше да си свърши работата. Ако още някой дойдеше да го поздрави за победата, беше готов да го фрасне по главата. Беше седнал в един голям и удобен фотьойл срещу вратата. Вероятно мъжът, с когото имаше среща на обяд, знаеше как изглежда и щеше да го познае. Защото той нямаше и най-малка представа как ще изглежда гостът му.

Съсредоточи се върху екрана на блекберито. Кликна върху иконата за метеорологичната прогноза. След секунди на екрана се появи прогнозата за времето за следващите пет дини. От месеци тръпнеше при мисълта, че ще трябва да присъства на инаугурацията. Щом си представеше, че ще трябва да мръзне в Западния Капитолий, му се отцяваше. Към града се движеше топъл фронт. Очакваше се температурата следобед да стигне до плюс петнайсет градуса и щеше да доближи двайсетте в деня на великото събитие, събота. Гарет се усмихна. „Тези смахнати идиоти изобщо си нямат представа от метеорология — каза си. — Само преди два дни твърдыха, че през уикенда температурата ще е около и под нулата.“

Доволен от прогнозата, той отиде на друг негов любим сайт. Интернет търг за стари мотоциклети. Беше направил няколко наддавания и искаше да провери докъде са стигнали. Единият от търговете приключваше в десет вечерта. И докато гледаше какви бяха последните наддавания, блекберито зазвъня и на екрана се изписа съобщение, че има поща. Изведнъж се появиха още три съобщения. Гарет си отвори пощенската кутия и видя, че първото съобщение е новина от един информационен портал. Другите три бяха от други новинарски агенции. Нещо се беше случило. Кликна на отправката и миг по-късно се озова на сайта на „Дръдж Рипорт“. Заглавието

гласеше: „Президентът свиква пресконференция на обяд. Директорът на ЦРУ подава оставка.“

Гарет ликуваше. Избра номера на Марк Рос и зачака.

Рос вдигна след второто позвъняване.

— Да?

— Как мина в Ленгли?

— Вече е труп, а дори не го знае.

— Мисля, че вече е наясно.

— Защо, какво става?

— „Дръдж“ съобщават, че президентът ще свика пресконференция на обяд.

— За?

— Според тях Кенеди ще подаде оставката си.

— Шегуваш се!

— Не, ни най-малко. Не е за вярване, нали? Отне ни по-малко от ден и не се наложи изобщо да си мръднеш пръста.

— Къде си сега?

— В хотела. Имам среща с един смешник от Индиана, който си въобразява, че ще е следващият губернатор на щата.

— Не се бави много. В дванайсет ще те чакам в бара. Ще гледаме пресконференцията заедно. Нямам търпение да видя физиономията на Кенеди.

— В дванайсет в бара.

Гарет затвори точно когато очакваният от него човек пристигна за срещата в единайсет и половина. Беше висок около метър и осемдесет. Това беше първото нещо, което забеляза. Второто, което се набиваше на очи, беше невероятно изпъкналата му адамова ябълка. Този тип нямаше никакви шансове, освен ако хората в Индиана не искаха губернаторът им да прилича на щъркел.

Президентът Хейс беше изключително спокоен. Кенеди никога не го беше виждала такъв. След като свърши, Хейс призна, че се е боял от най-лошото, когато е чел статията в „Таймс“. По очевидни причини той не искаше управлението на неговата администрация да приключи със скандал. Вместо това обаче, преди да си тръгне от Овалния кабинет, щеше да се увенчае с нов триумф. Безспорно Газич беше виновен. Гръцкото правителство едва тази сутрин изпрати официална протестна нота в ООН. Но те бяха дълбоко заблудени и съвсем скоро щяха да преглътнат горчивия хап. Но още по-хубавото беше, че всичките му критици и неприятели щяха да останат пръст в устата.

Идеята на Рап да се свика пресконференция веднага хареса на Хейс. Президентът гореше от желание да го върне на „Ню Йорк Таймс“. Не само че щеше да даде урок на всички, но и щеше да постигне нещо, което малцина негови предшественици бяха успели. Щеше да натика медиите в собствената им кал. Рап беше прав, че шоуто ще е много забавно. Но Айрини не се забавляваше много. Тя беше изпълнена с напрежение и очакване от това доколко ще се разрасне скандалът. Но в крайна сметка реши да не споделя подозренията си с президента. Не че не му вярваше, но още не разполагаше с доказателства в подкрепа на нейната теза. Засега имаше само няколко смущаващи фотографии, недоказана теория, дълбоко недоверие и подозрение към Марк Рос и страх, че Джош Александър е бил толкова алчен за властта, че сам е наредил да премахнат жена му, за да спечели изборите.

Кенеди стоеше заедно с Хуарес в малкия коридор до залата за пресконференции на Белия дом. Тя поиска и заместникът да присъства, за да повдигне заслужено така необходимия на Службата за нелегални операции авторитет в обществото. Кенеди нямаше време да празнува. Тя отново се тревожеше за развоя на събитията.

Притесняваше се каква ли чудовищна тайна може да открие Рап. Тайна, която би могла да унищожи доверието на нацията в политическите институции и да нанесе вреди на международния авторитет на Америка за десетилетия напред.

Трябваше да разбере каква е необоримата истина, и то трябваше да го стори много бързо, преди Александър и Рос да положат клетва.

Телефонът иззвъня. Погледна екрана — беше Рап.

— Как мина? — попита го тя.

— Тя изобщо не предполагаше, че двамата са били любовници.

— Вярваш ли й?

— Да.

— Потвърди ли, че тя му е заповядала да пътува във втората лимузина?

— Да.

— Хм. — Кенеди се запита дали отново не бяха опрели на камък. Част от нея искаше всичко да приключи дотук, но друга част искаше да докаже, че интуицията не я е излъгала.

— Но чуй това Гарет я е накарал агент Кеш и Джилиан да се качат във втората лимузина. Той е казал, че съпругата на кандидат-президента лично е поискала Кеш да я придружи до хотела.

— И няма как да проверим дали наистина е така.

— Има начин.

— Как?

— Ще сграбча това лайно Гарет и ще го заплаша, че ще му извадя очите, ако не ми каже истината.

— Мич, не можем да постъпваме така. — Кенеди огледа коридора и залата. — Поне не и докато не се сдобием с доказателства срещу него.

— Добре. Направи ми една услуга. Президентът ще иска и ти да кажеш няколко думи, нали?

— Да.

— Подметни, че в офиса на Газич сме намерили улики, от които става ясно кой го е наел. Не се впускай в подробности, но гледай думите ти да прозвучат убедително.

Кенеди забеляза президента Хейс, който вървеше по коридора заедно с пресекретаря си.

— Трябва да тръгвам. Ще ти се обадя, след като свърши пресконференцията. — Тя нагласи телефона си само на вибрация и го прибра в чантата.

— Готова ли си? — попита я Хейс и се усмихна уверено.

— Ако вие сте готов, аз също, сър.

— Да вървим тогава. — Хейс хвана Кенеди под ръка и я поведе към претъпканата и нажежена от очаквания зала на Белия дом.

ХОТЕЛ „УИЛАРД“, ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Първото нещо, което Гарет направи, беше да отведе щъркела подалече от персонала на щаба. Петимата души доста бяха прекалили с пиенето, но на него не му мигна окото. Той хвана под ръка мераклията за губернатор и го заведе в другия край на фоайето, донесе два стола и срещата започна. Щъркелът се оказа баптист, който не пропускаше неделните проповеди в църквата. За щат като Индиана тази подробност беше важна. Още повече за демократ. Семейството му беше фрашкано с пари. Дядото беше започнал да изкупува радиостанции през трийсетте години на миналия век. Таткото през шейсетте добавил към инвестициите си и няколко телевизионни канала, а през осемдесетте умножил семейното богатство, като установил монопол върху кабелните канали. През деветдесетте щъркелът, който междуременно взел диплома за инженер от „Пърдю“, разбрал накъде се движи браншът, и убедил баща си да го включи в бизнеса със сателитните канали. Сега компанията притежаваше три комуникационни спътника на орбита около Земята, а състоянието на семейството възлизаше на около пет милиарда долара.

Щъркелът твърдеше, че е щастливо женен от тринайсет години и верен на съпругата си. Имаше три деца и нито те нито той имаха проблеми с наркотиците. Нямаше и никакви перверзни страсти или поне не искаше да си признае за такива. Гарет му каза, че преди да се съгласи да оглави кампанията му, той иска да проведе няколко предварителни социологически проучвания в Индиана, за да види какви са нагласите на хората към него. Щъркът отговори, че вече разполага с резултати от такива проучвания, но Гарет държеше на своето. Заяви, че иска да направи собствени проучвания. Вдъхновеният кандидат естествено щеше да поеме разходите. Гарет също така щеше да наеме частен детектив, който да провери за „кирливи ризи“. Един от принципите в работата му беше предварително да проверява всички

клиенти. Не обичаше изненадите. А и неведнъж си беше патил от кандидати с прекалено самочувствие и склонност да търсят вината у другите.

Един агент от Тайните служби влезе във фоайето. Гарет разпозна в него член на охраната на Рос. Мъжът се спря, сканира като робот помещението отдясно наляво и вдигна лявата си длан към устата, за да съобщи в скрития в ръкава микрофон, че теренът е чист. Гарет разбра, че Рос всеки момент ще влезе, и затова се извини, че трябва да прекъсне срещата. Обеща да се обади в началото на следващата седмица. Дори и да нямаше разговор с Рос, пак щеше да приключи с този по-рано.

Влязоха още двама агенти. Единият започна да оглежда гостите на хотела, а другият продължи към асансьора. Секунда по-късно във фоайето се появи Рос. Присъстващите веднага зашепнаха и замърмориха. Тези, които го забелязаха първи, тихо казаха на другите и всички глави мигом се обърнаха по посока на втория най-важен човек в партията. Един от гостите извика нещо, но Гарет не можа да разбере какво. Рос се усмихна и вдигна юмрук в знак на победа. Жестът беше посрещнат с бурни овации.

Гарет стана и тръгна с намерението да пресрещне Рос някъде между вратата и асансьорите. Щъркът го извика по име, но той не си направи труда да се обърне. Мераклията за политик сигурно искаше да се запознае с нов вицепрезидент, но Гарет нямаше време за любезности и представяне. Искаше да се качи в апартамента на Рос и да включи Си Ен Ен. Постепенно настигна вицепрезидента и бодигардовете му и се устреми към чакация асансьор. Двамата не си размениха нито дума.

Рос, Гарет и четиримата агенти се качиха в асансьора. Когато вратите се затвориха, Гарет попита:

— Как мина посещението в Ленгли?

Рос продължи да гледа към светещото табло с етажите над вратата на асансьора и промърмори:

— Интересно.

„Интересно“ — повтори си наум Гарет. „Интересно“ означаваше, че има да му каже нещо, но не иска да говори пред агентите. Останалата част от краткото пътуване догоре мина в мълчание. Когато вратите се отвориха, на етажа вече ги чакаше друг агент. Още един

стоеше на пост пред вратата на апартамента. Агентът пхна магнитна карта в сканиращото устройство и отключи вратата. Вътре още ухаеше на сутрешната закуска.

Щом вратата се затвори, Рос свали сакото си и каза:

— Нямам търпение да видя физиономията на кучката.

Гарет вече беше взел дистанционното и превключваше каналите.

Рос сложи сакото на облегалката на стола и добави:

— Да вземем да накараме Министерството на правосъдието да започне разследване. Ако имаме късмет, ще я тикнат в затвора.

— Радвай се на победата си и не си усложнявай живота. Само още едно разследване ни трябва сега.

— Трябваше да я видиш сутринта. — Рос се подпря на облегалката на стола и погледна към телевизора. — Беше толкова самодоволна. Седеше си в кабинета с нейното проклето каменно лице и ми каза, че не смята за уместно да коментира статията. Когато бях началник, тя пак ми излизаше с такива номера.

— А ти какво очакваше да ти каже? — Гарет усили звука и с фалцет имитира женски глас: — Провалих се, извинявай. — Поклати глава. — Хората като Кенеди те винаги си мислят, че са най-умните. Тя да признае, че е оплескала нещата? Да, да!

На екрана се появи залата за пресконференции на Белия дом. В момента в кадър бяха само подиумът и синият фон с изрязан силует на Белия дом. До логото имаше голям плосък монитор, окачен за тавана. Лентата с анонси в долната част на екрана съобщи, че президентът всеки момент ще направи важно изявление. Кореспондентът на Си Ен Ен от Белия дом излагаше предположението си, че директорът на ЦРУ Айрини Кенеди ще обяви оставката си.

— Без майтап — изсмя се Гарет. — Не е ли страхотно?

— Да, така е. — Рос гордо се усмихна. — Това се казва истинска власт. Да можеш да манипулираш събитията от световно значение.

— Ето, пристига „клатушкащата се глава“.

Рос се изсмя. Понякога Гарет беше убийствено забавен. След като президентът Хейс оттегли подкрепата си за кампанията и категорично заяви, че няма да агитира за Рос и Александър, Гарет започна да го нарича „клатушкащата се глава“ — заради треперенето от Паркинсоновата болест.

— Тази сутрин сигурно си е взел лекарствата. Треперенето му не е толкова силно.

— Увеличи го — изкомандва Рос.

Президентът приготви листовите си. Изражението на лицето му беше много сериозно. Накрая Хейс се покашля и придърпа по-близо до себе си микрофона.

— Ще направя кратко изявление — каза — и после ще дам думата на директор Кенеди. — Направи пауза, за да погледне записките си. — През живота си имах щастието да работя с някои изключително големи таланти. На първо място в списъка бих сложил жената, която седи отдясно на мен. — Усмихна се на Айрини.

— Нещо много я окуражава, преди да удари секирата — отбеляза Гарет.

— Директор Кенеди беше един от най-близките ми съветници през последните четири години — продължи президентът. — Тя и екипът в ЦРУ са едни от най-добрите и самоотвержени хора, които някога са работили за държавата. Никога няма да разберете за голяма част от успехите ѝ, защото операциите са засекретени. Провалите обаче за нещастие често се озовават на челните страници на вестниците в страната и в чужбина. — Хейс отново спря и удостои събралите се журналисти с поглед, в който се четяха гняв и разочарование. — Днес искам да кажа на нацията, че няма друг, от когото да съм бил така зависим през изминалите четири години, както от Айрини Кенеди. Не мога да изразя с думи колко съм благодарен и задължен. Страната е задължена. Цяло щастие беше за мен да работя с толкова талантлив и лоялен професионалист.

Президентът се отмести от подиума и подкани с разперени ръце Кенеди.

Гарет поклати глава от отвращение.

— Виждаш ли ги! Когато ти свърши мандатът, не гледаш с кого се прегръщаш. Ако му предстоеше да го преизбират, щях да го видя аз дали щеше да я прегръща. Обзалагам се, че нямаше да иска дори да стои в една стая с нея.

Кенеди застана на трибуната. Беше значително по-дребна от президента, но излъчваше увереност. Правата кестенява коса беше прибрана зад ушите. Носеше очила и перлена огърлица на врата. Имаше строг вид, вид на човек, който владее положението.

Погледна напред към журналистическата гилдия и започна:

— След извършения терористичен акт тук, във Вашингтон, през октомври миналата година ЦРУ положи големи усилия, за да открие организаторите и извършителите на атаката. Миналия уикенд, след близо едномесечно следене, екип на ЦРУ залови мъж на остров Кипър. Този мъж беше разкрит от „Ню Йорк Таймс“ като Александър Декас. Тази сутрин гръцкото правителство протестира официално пред Организацията на обединените нации и обвини Съединените щати, че отвличат незаконно негови граждани. Гърция настоява Декас да бъде върнат в Кипър незабавно.

Кенеди погледна надясно и почти незабележимо кимна на някого от страни. Секунда по-късно окаченият за тавана монитор оживя. Тя се приближи до екрана и вдигна ръка. Появи се черно-бяла снимка.

— Това е кадър от видеозапис, направен в заведението „Старбъкс“ на Уисконсин Авеню, само на няколко пресечки от мястото, където миналия октомври избухна взривът. Базирайки се на показанията на агент от Тайните служби, който е бил в кортежа, смятаме, че мъжът с червената бейзболна шапка, застанал на щанда, е човекът, взривил бомбата.

Кенеди отново натисна дистанционното и екранът се раздели на две. На лявата половина се показва кадърът от „Старбъкс“.

— Дясната фотография е заснета на летище „Кенеди“ ден преди атентата — продължи тя. — Анализирахме двете фотографии с помощта на програма за лицево разпознаване. Експертите са единодушни, че има вероятност над осемдесет процента и на двете снимки да е изобразен един и същи човек.

Рос присви очи и изрече:

— Какво, по дяволите, е намислила?

— Мъжът отдясно е влязъл в САЩ с гръцки паспорт на името на Николас Панагос. — Кенеди натисна дистанционното. — Екранът се раздели на три. — Новата снимка най-вдясно е на Александър Декас, който беше заловен в Кипър. С оглед резултатите от анализите на компютърната система за лицево разпознаване специалистите са на мнение, че между фотографията от летището и тази на Декас съществува сходство от деветдесет и девет процента. — Тя спря и погледна към журналистите.

Някакъв мъж вдигна ръка и се изправи, закривайки картината, предавана от камерата. Веднага се включи другата камера, която показва репортера отпред. Докато той говореше, в долната част на екрана се изписаха името му и вестникът, в който работеше. Казваше се Сам Коен, кореспондент от Белия дом на „Ню Йорк Таймс“.

— Директор Кенеди, вярно ли е, че ЦРУ е отвлякло господин Декас от дома му?

Камерата отново показва Кенеди.

— Бих предпочела думата „заловило“.

— Значи не отричате?

Тя стисна устни и отговори:

— Не.

Коен си записа в бележника и продължи с въпросите:

— Отричате ли, че Мич Рап е прострелял заловения четири пъти в коленете и дланите?

Тя отново отвърна само с една дума:

— Не.

Журналистът остана видимо изненадан.

— Тези травми от мъчения ли бяха причинени? Рап ли го измъчва?

— Тези травми бяха нанесени при задържането на заподозрения, но ти прибързваш с въпросите, Сам.

— С цялото ми уважение, директор Кенеди, мисля, че е чудовищно да се измъчва човешко същество в каквато и да било ситуация. Нашият закон казва същото. Изтезанието на заподозрян, чиято вина тепърва предстои да бъде доказана, е изопачаване и манипулиране на истината.

— Ако той беше невинен и наистина беше измъчван, щях да се съглася с теб.

— Вие не ни показахте нищо, което ясно да доказва, че този Декас е извършил атентата срещу кортежа. Някак не мога да си представя как някой бива прострелян в коленете и дланите при арестуването му.

Кенеди се усмихна и отговори:

— Не можеш, защото ме прекъсна, Сам. Изглежда, в „Ню Йорк Таймс“ е практика да си вадите заключения, без да разполагате с всичките факти.

Усмивката накара Рос да се замисли. Тя се усмихна така, както го прави шахматист, когато опонентът му сам влиза в капана. Нещо не беше наред. Не така си я беше представял. Та нали пресата трябваше жива да я изяде. Тя се обърна към екрана и натисна дистанционното, фотографията на Декас остана, но към нея се присъедини друга, на която той беше по-млад.

— Господин Декас в действителност не е гръцки гражданин. Истинското му име е Гаврило Газич и се издирва от Юготрибунала в Хага за военни престъпления. Газич по произход е босненски сърбин, подозиран в избиването на над трийсет мъже, жени и деца по време на гражданската война. Преди пет години той се е преместил в Кипър с фалшива самоличност и е основал компания за доставка на хуманитарни помощи в страдащите от масов глад региони на Африка. След като прегледахме информацията, събрана в офиса и дома му, смятаме, че може би е извършил над шестнайсет убийства през последните десет години. Сред жертвите му са представители на ООН, хуманитарни работници, политици, военни водачи, генерали и поне един журналист.

Гарет отмести поглед от телевизора и попита:

— Какви, по дяволите, ги говори?

Но преди Рос да отвърна, Кенеди продължи:

— Господин Газич сам призна участието си в случилото се във Вашингтон миналия октомври.

— Това признание го направи, преди или след като беше прострелян четири пъти? — раздаде се отново гласът на Сам Коен от „Таймс“. Този път той не стана от мястото, си.

Кенеди насочи вниманието си към него и същевременно на екрана се появиха две нови фотографии. Пребледнели лица на мъртъвци.

— Докато държеше под наблюдение Газич в Кипър, екипът на ЦРУ видя с очите си как той уби тези двама души. Още не знаем кои са те, но имаме причини да мислим, че са руснаци. Също така смятаме, че са били изпратени да премахнат Газич, защото този, който го е наел да взриви кортежа на новоизбрания президент Джош Александър, е искал да се отърве от свидетелите.

Ето един кратък откъс от признанието на Газич. Не мога да ви го пусна целия, защото той ни каза някои неща, които още са следствена

тайна. — Тя отново натисна бутон и на екрана се появи записан с думи откъсът от признанието. Секунда по-късно се чуха и гласовете:

— Как влезе в Щатите? Внимавай. Помисли си хубаво какво ще ми отговориш. Ако ме излъжеш, ще е лошо за теб.

— Предния ден пристигнах в Ню Йорк със самолет.

— На кое летище кацна?

— „Кенеди“.

— А експлозивите?

— Те бяха подготвени тук.

— Къде?

— В Пенсилвания.

— Щата Пенсилвания?

— Щата. А сега ми бий морфин.

— Още не. Засега обаче се представяш добре. Значи взимаш от Пенсилвания микробуса, докарваш го във Вашингтон... Кога? В петък?

— Не. Нали ти казах, че в петък пристигнах в Ню Йорк.

— Значи беше в Пенсилвания в нощта на петък срещу събота?

— Да... Да! Микробусът ме чакаше и аз го докарах във Вашингтон рано сутринта в събота. Намерих уреченото място, паркирах го и зачаках. Когато дойде време, го взривих. Толкоз по въпроса. А сега ми дай морфин.

Гарет скочи на крака.

— Това са глупости... нали? Искам да кажа... тя го е скалпчила. Нали?

Рос беше скръстил ръце и подпрял брадичката си с юмрук. Без да поглежда към Гарет, той се сепна:

— Млъкни, за да чуя какво казва.

— Директор Кенеди — обади се отново Коен, — този запис кога беше направен? Преди да бъде прострелян заподозреният или след това?

— Какво намекваш, Сам?

— Когато някой е прострелян в двете колене и после го разпитват, логично е да предположим, че ще признае всичко, само и само да облекчат болката му. Това се нарича принуда чрез насилие. И ако Мич Рап го е прострелял, преди да го разпита, в тази страна няма да се намери и един съдия, който да приеме записа за доказателство пред съда.

— Не знам дали си наясно, Сам, но тази работа е изключително опасна. Не можеш да пратиш един младеж да залови хладнокръвен убиец като Гаврило Газич. За целта ти е необходим човек като Мич Рап. Не викаш „Стой!“, не му показваш полицейската си значка, не му четеш правата. Просто го обезвреждаш както можеш, за да не направиш компания на онези двама мъртъвци. Колкото до въпроса ти дали признанието е било добито чрез принуда или не, мисля, че записът красноречиво говори сам по себе си. — Тя остави на екрана фотографията на Газич. — Това е човекът, взривил бомбата, от която загинаха деветнайсет американци. Освен всичко друго ние открихме и някои доста важни улики в дома и офиса му, които ще ни отведат до поръчителите. Благодаря ви за отделеното време и внимание, готова съм да отговоря на въпросите ви.

В залата отекна от залп от гласове, след като десет кореспонденти скочиха от местата си и с викове започнаха да задават въпросите си.

Рос тихо изруга, а Гарет изстреля цяла тирада от нецензурни изрази и думи.

— И сега какво ще правим, мътните да го вземат? — попита изборният стратег. — Онези задници казаха, че щели да се погрижат за проблема.

Рос остана неподвижен, със скръстени ръце, сякаш щеше да пробие с юмрук брадичката си. Бавно и постепенно той се разтрепери като лист, а лицето му стана яркочервено.

Гарет закрачи пред него и се разфуча.

— Чу ли какво каза кучката? — Спря и с театрален жест посочи телевизора, сякаш Рос не знаеше за кого говори. — Каза, че имат информация. Информация, която ще ги отведе при поръчителите на агентата! Ти чу ли това?

— Да, чух го! — Рос стисна юмруци, готов да смаже този, който го беше довел до сегашното положение. Приблѝжи се до Гарет и с понисък тон продължи: — Ще ти кажа какво ще направим, Стю. Още днес ще се качиш на самолета и ще отидеш да кажеш на онези идиоти, че не ми пука кого трябва да убият, но искам тази работа да се потули. Искам да не остане нито един свидетел. Повтарям: нито един. И не им вярвай на глупостите. Те обещаха, че ще се оправят с този тип, и се провалиха. Да не смеят да ми говорят за никакво помилване, преди да заличат всички възможни следи и връзки между тях и този Газич. Достатъчно ясно ли се изразих?

На Гарет не му се ходеше никъде другаде освен в Калифорния, но Рос беше прав. Прекалено близо бяха до победата, за да оставят точно сега всичко да се провали. Освен това на Грийн и хората му не можеше да се вярва.

— Да, ясно. Ще отида.

Кенеди напълни съдомиялната и избърса ръцете си с кърпата. Часовникът на микровълновата фурна показваше 10:29. Синът спеше, а кафето беше готово. Те щяха да поискат кафе дори и в този късен час. Тя мина през трапезарията и влезе в хола. Погледна през прозореца. Един мъж разхождаше златистия си ретривър. Кенеди разпозна първо кучето, а после и собственика му. Бяха Руки и съседът ѝ, господин Сочерай.

Макар Айрини да харесваше квартала, вече беше решила да се премести. Потомак Палисейдс според нея беше най-приятният район на Вашингтон. Не най-скъпият или най-престижният, но именно това го правеше най-приятният. Кварталът беше стар, с големи къщи и с по-големи от обичайното морави. Морави, които собствениците сами косяха. Кенеди не косеше сама моравата си, а ползваше услугите на едно момче от квартала. След година — две Томи щеше да поеме мъжките задължения. Потомак Палисейдс не беше от онези огромни градски спални. Тук всички хора се познаваха.

Майка живееше на около километър от Фоксхол Вилидж. Тя се беше опитала да я накара да дойде при тях, но старата жена искаше да е независима и Айрини уважи желанието ѝ. Потомак Палисейдс се простираше по източния бряг на река Потомак. С красивия си зелен ландшафт и тучна растителност мястото приличаше на райски кът, иначе недалеч от властовия център на страната. По права линия разстоянието до Белия дом беше по-малко от пет километра. Шест, ако трябва да се заобикаля реката. Единствената причина, поради която мислеше да се премести, беше, че изпитваше уважение към тихия квартал и жителите му. Споменаването на ЦРУ изнервяше хората. Във Вашингтон институцията като че не предизвикваше такова поляризиране на мненията. Почти всеки имаше познат, който работеше

или беше работил в управлението. Когато тези хора отидеха на мач или пазаруваха в магазина, около тях нямаше никаква тайнственост.

Да си директор на ЦРУ обаче беше нещо съвсем различно. Скоро след като тя пое високия пост, от Ленгли смениха всичките прозорци в къщата с бронирани и монтираха стоманени врати и рамки, покрити с имитация на дърво. Искаха да усилят още повече охраната, като сложат триметрова ограда около къщата. Тя обаче отказа. Вместо това те оформиха терена около къщата трудно преодолим, инсталираха в земята сензори за натиск, лазерни и микровълнови сензори. В мазето беше изградено скривалище и цялата сграда беше претърсена два пъти из основи за подслушващи устройства. Специалист по обезвреждане на експлозиви с немска овчарка проверяваше всяка сутрин колата ѝ, преди тя да тръгне за работа. В мазето изградиха контролен пулт на охраната — своеобразен мозъчен център на цялата изключително скъпа охранителна система. Можеха да направят къщата по-добре защитена само ако я бутнеха и после я построяха наново.

След като бяха предприети всички тези защитни мерки, друга група от ЦРУ направи анализ на евентуалните заплахи срещу директора. На първо място в списъка им стоеше предложението тя да се премести в дом с дълга автомобилна алея. Сегашната къща беше само на някакви си десет-единайсет метра от улицата. Всеки терорист с няколко хиляди долара на разположение и елементарни познания по химия можеше просто да влети с кола в двора и да изравни мястото със земята. Добре дошли в света след единайсети септември. Тя беше смятана от потенциалния противник за стратегическа мишена и на съседите и нямаше да им стане приятно, ако разберяха, че спокойният им квартал може да се превърне в кота нула.

Кенеди пренебрегна опасностите. Родителите също бяха поемали рискове, и то не по-малки. Баща навремето беше работил в ЦРУ. Беше шеф на резидентура в Бейрут през 1983 година, когато сградата на посолството беше взривена от кола-бомба. Приемната майка работеше в Държавния департамент. Родителите на Кенеди се бяха развели, когато тя беше на шест. Оказа се, че майка не беше готова за света на международното разузнаване. Още като дете Кенеди напусна Щатите и прекара в чужбина до двайсетгодишна възраст. Тя живя в Кайро, Дамаск, Багдад и Бейрут, преди светът коренно да се промени. Когато се разхождаше по бейрутските улици, а в далечината се чуваше

стрелба и снарядите от минохвъргачка избухваха само на пресечка от нея, тя изобщо не предполагаше, че насилието може да се премести и в идиличния Потомак Палисейдс.

Когато президентът Хейс реши да не се кандидатира за втори мандат, Кенеди се отказа от намерението си да се премести. След като Александър и Рос спечелиха изборите, окончателно реши да не напуска квартала. Кенеди беше изключително възпитана жена. Винаги се държеше любезно и рядко влизаше в спорове. Беше си избрала чисто мъжко поприще и добре разбираше, че само присъствието е достатъчно да потиска самочувствието на вашингтонските политици и чиновници мъже. Томас Стансфийлд, нейният духовен наставник, често я предупреждаваше за опасностите, които могат да възникнат при работата с мъже, опитващи се непрекъснато да доказват правотата си. Кенеди избягваше повечето вражди, като се отнасяше с уважение, но твърдо. Също така се стремеше да не се поддава на клюките и политическата конюнктура. Беше се опитала да приложи този подход и към Рос, но явно при него не действаше. Нищо кой знае какво, дреболии, но дреболиите често говореха по-красноречиво за хората.

Например Рос имаше навика редовно да закъснява за срещи. Спомни си как Стансфийлд веднъж каза, че ако някой редовно закъснява, той спада към една от трите категории. В първата според него влизаха идиотите-гении. Този вид хора бяха изключително вещи в своята област, но много разсеяни и вечно витаеха в облаците. Като за бавноразвиващи се той обясни, че те са блестящи умове в работата си, но пълни кретени в автобуса. Към втората категория спадаха перфекционистите, които не можеха да оставят една работа недовършена, за да започнат следващата. На тях никога не им достигаше времето. Рядко се издигаха във властта и се нуждаеха от умело ръководство. Третата категория — тази, която беше най-неприятната, се състоеше от егоцентрични манияци. Тези хора не само си мислеха, че времето им е по-важно отколкото на останалите, но и непрекъснато изпитваха необходимост да си го доказват, като карат другите да ги чакат.

Кенеди определено беше притеснена. Погледна още веднъж през прозореца дали не светят фарове. Рап и Дюмонд бяха казали, че са открили нещо интересно и че ще дойдат да го покажат. В миналото тя винаги се беше стремяла да разграничава служебния от личния си

живот, особено когато се отнасяше до високопоставени политици. Рос и тук я затрудни. Сякаш го опозна напълно с всичките му недостатъци едва тази сутрин. Така или иначе той още не беше положил клетва като вицепрезидент. Ако се беше обадил и я беше попитал какво мисли за статията, щеше да го разбере. Ако беше поискал среща с нея, щеше да негодува, но пак щеше да се съгласи. Но да се появява така неканен беше проява на крайна безочливост. Сякаш изпитваше нужда да я види съкрушена и отчаяна.

От другия край на улицата блеснаха бели ксенонови фарове. Секунди по-късно до тротоара пред къщата рязко спря сребристо ауди. Дюмонд и Рап слязоха от колата и тръгнаха по пътеката. По-младият, Дюмонд, вървеше спокойно, вторачен в някакво портативно устройство в лявата си ръка. Рап крачеше с грацията на атлет. В движенията му нямаше никакво перчене. Непрекъснато въртеше глава, като радар, търсец потенциалните въздушни нарушители. Тя си спомни, че Мич беше все така нащрек и когато преди много години го беше вербувала от „Сиракюз“. Отиде до таблото на охранителната система в антрето и набра кода за дезактивиране. Някъде зад стената се чу слабо бръмчене на електронен мотор, който отключи трите стоманени щифта на бравата.

Кенеди отвори вратата и веднага направи впечатление изненаданата физиономия на Дюмонд.

— Какво има?

— Чакай малко. Ще ти кажа след минута. — Той влезе вътре и продължи да работи на суперминиатюрния си лаптоп.

Рап затвори вратата и целуна Айрини по бузата.

— Томи спи ли?

— Да. Утре е на училище.

Той свали палтото си и го подаде на Кенеди. Дюмонд беше прекалено съсредоточен в екрана на компютъра, за да се съблече, и продължи по коридора нататък, откъдето миришеше на кафе. Рап и Кенеди го последваха.

— Някой иска ли кафе? — предложи домакинята.

— Аз. — Мич се подпря на черния кухненски плот. Погледна Дюмонд, който изобщо не обърна внимание на въпроса.

— Хей, приятел?

Маркърс откъсна очи от екрана.

— А?

— Кафе?

— Добре.

— А вълшебната дума?

— Моля — каза Дюмонд, отново залепен като хипнотизиран за компютъра. — Със сметана и захар.

Кенеди наля две чаши и извади сметаната от хладилника. Подаде едното кафе на Рап.

— И какво открихте? — Постави втората чаша на масата, до купата със сметаната и захарницата.

— Засега нищо конкретно, но имаме интересни следи — отговори Мич. — Миналия октомври Гарет е пътувал за един ден до Швейцария.

— Още една октомврийска изненада. — Кенеди намекваше за конспиративната теория, според която хора на Роналд Рейгън тайно се бяха срещали с членове на иранското правителство, за да преговарят за освобождаването на американските заложници, след като Рейгън беше победил Картър на изборите през 1980 година.

— Разполагаме само с датите на отлитане и кацане. Нямаме представа с кого се е срещал. Преди пътуването обаче е звънял няколко пъти в една женевска банка. Но и тук не знаем с кого е говорил.

— Електронна поща?

— Все още се опитваме да ги проследим. Този тип има поне шест различни адреса и сигурно получава на ден по стотина писма.

— А Рос?

— Той е бил в Швейцария миналия уикенд на някаква екологична конференция. Ривера ми даде списък с хората, с които се е срещал там. Свехихме ги с нашата база данни и се натъкнахме на едно любопитно име: Жозеф Шпейер.

— Аз познавам ли го? — попита Кенеди.

— Не, но по стечение на обстоятелствата той е президент на швейцарската банка, в която Гарет е звънял през октомври.

— Какво ни е известно за тази банка? Рап посочи Дюмонд.

— Маркърс работи по въпроса. Изглежда е една от на старите и потайни финансови институции в Женева.

— И доколкото разбирам, най-трудните за проникване — намеси се Дюмонд, без да отделя очи от лаптопа.

— В момента това ли правиш?

— Не, друго. — Той дори не беше пипнал кафето си. Ръцете му бяха заети с клавиатурата.

Кенеди насочи вниманието си отново към Рап:

— А какво става с беларуския ни приятел?

— Още нищо. Хорниг каза, че трябва малко време.

— Кога? — нетърпеливо попита Кенеди.

— Възнамеряваше да започне утре сутринта. — Рап долови отчаянието й. — Не знаех, че сме притиснати от някакви срокове.

— След два дни ще имаме нов президент. И вицепрезидент, който може да е виновен в убийство и измяна и кой знае още в какво. Съдейки по поведението на Рос, мисля, че няма да се церемони много с мен. Трябва да разплетем случая, докато още разполагаме с правомощия за това.

— Да! — възкликна триумфиращо Дюмонд и вдигна глава усмихнат. — Не очаквах да ми отнеме толкова време?

— Кое? — попита го Мич.

— Защитната програма на мобилния оператор „Ти-Мобайл“. Сигурно са си наели някой нов хакер на работа. Обикновено ми трябва най-много минута. А сега се забавих цели десет минути.

— Какво търсиш там?

— Гарет има два телефона. Единият е „Блекбери“ с карта от „Верайзън“, а другият — „Моторола“ към „Ти-Мобайл“. — Той обърна портативния си компютър към Рап и Кенеди. — Ето всичките му разговори.

Айрини се притесни.

— Маркъс, надявам се, че няма да те засекаат.

— Какво говориш. Всеки идиот може да влезе в системата. А когато аз го правя, не оставям никакви следи.

— Някакви разговори с Швейцария? — Рап се наведе, за да погледне екрана. На него бяха изписани само номерата, без никакви имена. Сред тях нямаше международни разговори. — Можеш ли да ни изкараш и списък на имената и часовете на разговорите?

— Няма проблем. — Дюмонд завъртя компютъра към себе си, натисна няколко клавиша и отново го обърна към Рап. — Ето имената, датата и часът.

Мич се зачете в списъка. Разговорите бяха подредени от най-последния към най-стария. Някъде към средата на колоната един номер привлече вниманието му.

— Проклет да съм.

— Какво? — попита го Кенеди. Тя беше без очилата си за четене.

— Нашият малък приятел Том Рич от „Таймс“ е звънял на Гарет точно по средата на днешната ти пресконференция.

— Странно съвпадение — изрече тя.

Рап продължи да чете по-старите обаждания.

— Виж тук. Вчера Гарет е звънял три пъти на Рос. А той е звънял на Гарет пет пъти. Виж ти! Той е потърсил Гарет снощи в седем и девет минути. Спомням си, че когато бяхме в кабинета ти, си погледнах часовника, който показваше седем и четири. Сигурно е приключил телефонния разговор с нас и веднага е звъннал на Гарет. — Мич скочи, грабна телефона си, набра интересувания го номер и зачака. Когато агент Ривера вдигна, той я попита:

— Как върви проучването?

— Бавно.

— Вчерашните доклади постъпили ли са вече?

— Да, но не са при мен.

— Можеш ли да ги вземеш?

— Да. Мога да ги извадя от компютъра.

Рап се отдалечи от кухненската маса и зачака.

— Ето, сега са на екрана. Какво те интересува?

— С кого се е срещал Рос вчера?

Ривера започна да му чете дълъг списък. След петнайсет секунди Рап изгуби търпение и я прекъсна:

— Срещал ли се е с Том Рич?

— Репортера?

— Да.

— Мич, не знам дали имам право да ти давам такава информация.

— Сега нямам време за съмнения, Мария. Повярвай ми, щом ти казвам, че е важно, значи наистина е важно.

Последва неловко мълчание.

— Срещали са се вчера вечерта в апартамента на Рос в „Уилард“ — накрая отговори тя.

— Благодаря. Ще ти се обадя пак. — Той затвори телефона и посочи екрана на лаптопа. — Обажданията съвпадат. Гарет е уредил интервю и високопоставеният източник, който е дал информацията на Рич, е самият Рос. Ето виж.

Кенеди се наведе напред и присви очи, но преди да успее да разчете нещо, на екрана изскочи нов прозорец, който закри изцяло предишния. На него беше изписано някакво застрашително предупреждение за нарушаването на закона и незаконното проникване в чужди бази данни.

— Леле! — възкликна Кенеди, изненадана, че проникването им е било разкрито. — Маркърс, я ела да видиш какво стана.

Той бързо остави чашата си и взе лаптопа. Погледна екрана за част от секундата и бързо затрака по клавишите.

— Какво стана? — попита Рап без никаква тревога в гласа. Дюмонд беше господар на своята вселена. Никога нямаше да проникне, ако се опасяваше, че ще го засекат.

— От сайта на Митническо-имиграционната служба е. Когато днес се ровех в техните информационни масиви, поставих флагче на паспорта на Гарет.

— Флагче? — още по-разтревожено повтори Кенеди.

— Нагласих така нещата, че системата да ме уведомиш ако той напусне страната. Проникнах и в системата за резервации на самолетни билети, докато проверявах с кой компании обикновено пътува. — Дюмонд набра няколко команди изображенията на екрана се сменяха с бързината на тракането по клавиатурата. — Мътните да го вземат. — Той спря да пише и се втренчи в монитора.

— Какво? — попита Рап.

— Гарет току-що си е запазил билет за полет на „Ер Франс“ от летище „Дълес“ за Женева.

Мич и Айрини се спогледаха. Думите бяха излишни, прекрасно се разбраха и без тях.

— Кога излита самолетът? — попита тя.

— В дванайсет и двайсет.

— Ще се обадя на Хосе и ще го накарам да изпрати най-добрите си хора.

Мич погледна часовника си.

— Аз може да стигна по-бързо. Освен това мисля, че не е добра идея да използваме служители на посолството. Кажете му, че искам само ОБОП.

— Май че си прав — отвърна Кенеди. Рап започна да набира някакъв телефон.

ОБОП беше съкращение от Офицери без официално прикритие. Това бяха най-ценените оперативни кадри в Ленгли.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш? — попита го тя.

— Имаш ли по-добра идея?

— В момента не.

Рап виждаше, че Кенеди още не е много убедена.

— Както каза, Айрини, имаме по-малко от два дни на разположение. Ако тези негодници по някакъв начин са замесени в атентата, готов съм да се обзаложа, че ключът към загадката се крие в Швейцария. — Той отново се отдалечи и заговори в телефонната слушалка: — Разбутай момчетата. Трябва да летим в полунощ... Отвъд океана. Предимно наблюдение, но човек никога не знае. Ще се видим след половин час. — Затвори телефона и погледна към Кенеди. Тя беше много разтревожена. — Спокойно, всичко ще бъде наред.

Кенеди се намръщи.

— Не се тревожа за теб.

— Тогава за кого?

— За Стю Гарет. — Тя поклати глава. — Знаем какво си мислиш, Мич. Не искам да ми докараш и него пребит и осакатен.

— Айрини... хайде стига.

— Ами... поне гледай да имаш основателна причина.

ЖЕНЕВА, ШВЕЙЦАРИЯ

Гарет беше в изключително лошо настроение. Беше се качил на самолета с надеждата, че ще спи през цялото време на трансатлантическия полет. Беше го планирал. Щеше да пийне водка с лед, преди да излетят, и две-три чаши червено вино заедно с яденето на борда на самолета. После щеше да си свали обувките, да се отпусне в удобното кресло, да си сложи маската на очите и да спи, докато не се покажеха блестящите на слънцето заснежени върхове на Алпите. За съжаление не беше взел предвид уголемената си простата. Час след като се беше унесъл, той се събуди за първото от общо трите ходения до тоалетната. Когато стъпи на женевска земя, беше уморен, сърдит и леко откачил. И никак не беше доволен, че не е във Вашингтон. Тук никой не го молеше да се снима с него, никой не му искаше съветите.

На летището го чакаше шофьор, който го откара в хотела и по пътя му показва къде ще се състои срещата с мосю Шпейер, насрочена за осем вечерта. Гарет едва не се разкрещя, задето го караха да чака шест часа и половина, но нямаше какво да се прави. Банкерът не си вдигаше телефона, а на Грийн не искаше да звъни.

Регистрира се в хотела малко преди два следобед и помоли на рецепцията да го събудят в седем часа за всеки случай. Когато влезе в стаята си, го налегна умората от полета. Изключи и двата мобилни телефона, а на хотелския телефон натисна бутона „Не ме безпокойте“. Явно беше доста изтощен от пътуването, защото се събуди чак в седем, без да го мъчи простатата. Гарет си взе душ и се обръсна. Облече си синьо спортно сако, бяла риза и тъмносив панталон.

Когато слезе във фойето, колата вече го чакаше. Излезе пред входа, навлякъл зимното си палто, и за миг се спря на тротоара. Срещу него се простираше Женевското езеро, на чиято огледална повърхност проблясваха светлините на града. Като политически консултант Гарет беше много мнителен към хората. Харесваше Женева — града на

мошениците, много от които се опитваха да минат за аристокрация. Рай за воайорите. Уж претендираха за място във висшето общество, а в действителност под тази маска се криеше ненаситният им апетит за храна, наркотици, хазарт и секс. Много забавно място.

Гарет пъхна ръцете си в джобовете и се качи на задната седалка на мерцедеса. Шофьорът го поздрави на френски и потегли по Ке дю Монблан, към най-изискания ресторант в цяла Женева. Гарет очакваше със задоволство вечерята, но не и човека, който щеше да му прави компания.

Реши да си поръча най-скъпите ястия. За виното нямаше да се притеснява. Шпейер щеше да се погрижи и сам да избере изключително скъпа марка.

Мич Рап седеше в колата и наблюдаваше Гарет през затъмненото задно стъкло. Целият екип беше снабден с миниатюрни зашифровани радиостанции с безжични слушалки. Той натисна бутона за предаване, защит в ръкава на коженото му яке.

— Той тръгна. — Отпусна бутона и погледна седналия зад волана Хакет. — Знаеш си работата, Кевин. Дръж се малко на дистанция и виж дали някой друг не го следи.

Черният седан мерцедес потегли. Полетът от Вашингтон отне общо шест часа и единайсет минути. Излетяха в 11:47 вечерта и с промяната на часовите пояси кацнаха в Женева пет минути преди пладне, цял час преди да се приземи самолетът на Гарет. По пътя никой не спа. Имаше прекалено много неща да се свършат. Дюмонд влезе в Интернет и проникна в мрежите на няколко различни хотела, докато не откри къде ще отседне Гарет. В хотел „Бо Риваж“ на крайбрежната Ке дю Монблан, с изглед към Женевското езеро. Ако имаше работа в банката на Шпейер, изборът на този хотел беше резонен. Оттук до банката пътят беше само няколко минути пеша. След като анализираха системата за резервации на „Бо Риваж“, те си запазиха стая на същия етаж, на две врати от тази на Гарет. Срещу стаята на политическия консултант нямаше друг хотел с пряка видимост към прозореца му и затова трябваше да поставят скритите микрофони в самото помещение. След като преминаха митническия контрол, се насочиха към чакащите ги два еднакви черни седана мерцедес със силно затъмнени стъкла и бял микробус „Фолксваген“. В багажниците на седаните намериха цял арсенал от оръжия със заглушители, а в багажния отсек на микробуса — оборудване за следене. Всички бяха обучени официално освен Коулман и Стробъл, които носеха пилотски униформи. Двамата се качиха в единия мерцедес и паркираха пред терминала на „Ер Франс“. Рап, Дюмонд и Хакет се качиха на микробуса и последваха Брукс и Уикър, които потеглиха с другия мерцедес към „Бо Риваж“. Брукс и Уикър се

настаниха в хотелската стая докато останалите от екипа отидоха в „Д’Англетер“ на няколко пресечки оттам. Рап и придружаващите го изчакаха там, докато новобрачната двойка не монтира „бръмбарите“ в стаята на Гарет.

В това време Дюмонд успя да вкара номерата от паметта на мобилния телефон на Гарет в системата „Ешелон“ на Агенцията за национална сигурност (АНС). ЦРУ си сътрудничеса тясно с АНС по международните въпроси. Никоя от тайните служби не искаше да си признае, че следи американските граждани в чужбина. Затова бяха разработили система, която можеше да подслушва телефоните за определени кратки периоди, най-много за ден или два. После записите моментално биваха изтривани от системата, сякаш изобщо не са съществували. Електронните адреси на Гарет също бяха добавени към списъка. Засега най-трудната част от операцията беше да резервират места за Брукс и Уикър в ресторант „Льо Берн“. Уикър пъкна в ръката на управителя в „Риваж“ стодоларова банкнота. Нужни бяха още две банкноти със същата стойност, за да си осигурят маса в ресторанта.

На седалката до Рап лежеше лаптоп. Екранът беше разделен на четири. Уикър и Брукс вече бяха пристигнали в „Льо Берн“ и бяха поставили няколко миниатюрни камери и микрофони в бара, ресторанта и тоалетната. Дюмонд наблюдаваше всичко от микробуса, който беше паркиран на половин пресечка от заведението. В момента екранът показваше картини от улицата отвън ресторанта, от входната врата на ресторанта — с изглед отвътре и още два вътрешни изгледа към масите за ядене. Маркърс записваше всичко.

Гарет подрани с няколко минути и трима мъже в смокинги веднага му препречиха пътя. В „Льо Берн“ не пускаха дори в бара, ако нямаш резервация за вечеря в ресторанта. По-ниският от тримата го поздрави любезно на френски, но остана непреклонен. Гарет не обърна внимание на репликата и каза, че има среща с Жозеф Шпейер. Тяхната нагласа се промени автоматично. Единият му взе палтото, другият започна да сипе хвалебствия към изтъкнатия женеВСКИ банкер, а третият изчезна навътре.

Шпейер се появи секунди по-късно. За разлика от Гарет изглеждаше така, сякаш беше излязъл от корицата на мъжко списание. Носеше тъмносиво сако с много леко райе, сякаш скроено по поръчка. Панталонът му стоеше точно по мярка, а ръчно изработените светлокафяви италиански обувки бяха в тон с рамката на очилата му и завършваха ансамбъла. Оредяващата му светлокестенява коса беше подстригана късо и сресана леко напред.

Тъкмо отидоха на бара, когато влязоха четирима мъже. Двама от тях бяха направо огромни: високи към два метра и тежаци по сто и петдесет килограма. Всичко в тях красноречиво говореше, че са бодигардове. Двата по-възрастни мъже по средата бяха Сай Грийн и Александър ГордиеВСКИ. В известен смисъл външностите им бяха противоположни. Грийн, излъчваше спокойствие и самоувереност. Постоянният му тен, пригладената назад черна коса, ризата без яка, златният ланец и часовник и двуредният син спортен блейзър бяха запазена марка на свръхбогатите. В сравнение с него ГордиеВСКИ изглеждаше блед като платно. От кестенявата му коса не беше останало почти нищо освен островчетата отстриани и отзад на черепа, където я беше оставил да порасне по-дълга. Костюмът му беше прекалено лъскав, а полото под сакото определено беше купено от някой европейски битпазар.

Новодошлите се ръкуваха с Гарет и Шпейер, след което персоналът на ресторанта отдели специално внимание на гостите.

Придружиха ги до ъгловата масата, където Грийн и Гордиевски настояха да седнат с гръб към стената. Двамата биячи бодигардове получиха съседната маса. Сервираха им вода и хляб и взеха поръчките им. Донесоха на Грийн специално меню за вината. Той любезно отказа и предложи да го дадат на Шпейер.

Докато Шпейер изучаваше списъка със скъпи вина, Грийн погледна Гарет дяволито.

— Избра много подходящ момент да ни навестиш. Довечера ще падне голямо забавление. Когато свършим с пиршеството тук, ще обиколим някои страхотни клубове и после ще отидем у дома за една гореща нощна програма.

Гарет не беше прелетял океана, за да се забавлява. Трябваше да оправят нещата колкото се може по-бързо и затова отговори:

— Имаме проблем.

— Може ли първо да хапнем и после да говорим за бизнес?

— Предпочитам да го уредим още сега. Вие ми обещахте, че ще покриете всичко и няма да оставите свидетели.

— И го направихме. — Грийн се усмихна на една жена, която мина покрай тях.

— Не гледахте ли вчерашната пресконференция на президента?

Грийн спокойно изгледа консултанта:

— Не се притеснявам.

— Намерили са човека.

— Няма как да свържат босненеца с нас.

— Защо си толкова сигурен?

— Кажу ми, Жозеф.

Шпейер дори не си вдигна главата от менюто с вината.

— Всичко беше платено в брой. Никога не сме се срещали с него.

— А как му предадохте парите тогава?

— Сложихме ги в два сака и ги изпратихме с частен самолет в Кипър. Наемникът ни даде координатите. Саковете бяха оставени зад една каменна стена посред нощ, на безлюдно шосе край Лимасол.

— Значи никой не го е виждал в лице? — Да.

— И няма никаква финансова документация, електронна поща, по която могат да ви засекаат?

— Няма.

— Значи ЦРУ лъжат. — Гарет се усмихна.

— Или босненецът лъже.

— Кой ги знае тия проклетници в ЦРУ — ядоса се Гарет. — Там сигурно работят най-некомпетентните идиоти на планетата. — Той се облегна назад и отпи от водата.

Грийн скръсти ръцете си с перфектен маникюр на пръстите и попита:

— Та как върви моето помилване?

Гарет се сви за секунда, след което погледна милиардера в очите и отвърна:

— Добре.

— Мисля, че ме лъжеш.

— Сай, стигнахме толкова далеч. Не бих се отрекъл от обещаното.

— Искам си помилването — изрече Грийн с леко заплашителен тон.

— И ще си го получиш.

— Ако не го получа, ти си труп.

Гърлото на политическия съветник внезапно пресъхна. Заканата беше отправена от човек, който разполагаше с предостатъчно средства да си удържи на думата.

— Казах ти още в началото, че ще се наложи да чакаме до последния момент. Ако журналистите надушат, ще провалят всичко. Единайсет часа... събота сутринта... тогава ще бъде подписано.

Грийн прокара ръце по косата си и кимна. После лицето му придоби по-сериозен вид и той каза:

— Добре тогава, но помни: ако няма подпис, ти и шефът ти ще си платите скъпо.

Гарет не беше свикнал на подобни заплахи. Обикновено тон беше изнудвачът. Събра кураж и реши да атакува:

— За последен път ти повтарям: той не ми е шеф. И щом ще се заплашваме, слушай сега какво ще ти кажа аз. Как според теб ще реагира старият ти бизнес партньор Пинки, ако разбере, че си убил дъщеря му?

— Ш-ш-т — намеси се банкерът.

— Мислиш ли, че няма да се обади на няколко добри познати от Мосад и няма да ги накара да ти дойдат на гости? — добави тихо Гарет.

Грийн се усмихна на политическия търгаш.

— Пинки щеше да направи лоботомия на малката курва, ако разбереше какви ги върши — отвърна той в опита си да омаловажи заплахата на Гарет. — Непрекъснато му създаваше главоболия. Не е толкова разстроен от смъртта ѝ, колкото изглежда.

— А какво ще кажеш за Джош? Как новият президент на САЩ ще постъпи, ако разбере, че ти си убиецът на обичната му съпруга само за да си опазиш незаконно спестените милиарди? — Гарет се наведе напред, уверен, че е ударил по болното място. — Може да изстреля някоя крилата ракета „Томахок“ право в задника ти. Или някой огромен самолетносач случайно да отнесе яхтата ти, докато си на разходка в Средиземно море някоя вечер. — Гарет си взе парче хляб. — На твое място едва ли щях да искам да ядосам главнокомандващия на единствената световна суперсила.

Грийн почервеня от яд.

— Неблагодарно нищожество такова. Идеята не беше моя.

— Не беше — процеди през зъби Гарет.

— Ти и шефът ти дойдохте да ми хленчите на рамото за вашите проблеми.

— Той не ми е шеф!

— Извинявай, твоят нов вицепрезидент.

— Нашият... не забравяй. Ти си този, който отчаяно иска да си върне американското гражданство.

Шпейер не издържа. В ресторанта беше достатъчно шумно, но въпреки това някои от клиентите вече поглеждаха към масата им.

— Господа, мисля, че и двамата ясно изложихте аргументите си. — Банкерът вдигна чашата. — Да прием за помилването на Сай, което съм убеден, ще бъде подписано в събота.

Те се чукнаха, след което Грийн се усмихна и подметна:

— И дано наистина да е така.

Гарет отвърна:

— Не се тревожи, така ще е. А сега, извинете ме, трябва да отида да се изпикая.

Когато Гарет се отдалечи, банкерът каза на Грийн:

— Никога не съм му имал доверие. Предупредих те, че идеята изобщо не е добра. Тук си живееше спокойно. Защо ти трябва да се връщаш в Америка?

— Няма да го разбереш. Не си роден там. — Той огледа ресторанта. На бара беше седнала красива блондинка. Той вдигна чашата и се усмихна. После отново се обърна към Шпейер: — Ще дойдеш ли после с нас? Шоуто ще е чудесно.

На банкера му се прииска всички да го оставят на мира, за да може да опита от селекцията с вината.

— Не знам. Трябва да се видя с колеги.

Грийн ехидно се усмихна.

— Къде? В „Льо Претекст“ за малко приключение с въжета и камшици ли?

Грийн беше прав. Шпейер планираше да се види с приятели в най-изискания гей клуб на Женева.

— Американецът по какво ти каза, че си пада?

— Различни хора, различни вкусове. — Грийн вдигна чашата. — Намери си приятел и го доведи. Заедно с момичетата ще изпратя двама надарени младежи. Ще покажем на господин Гарет как се забавляваме тук, в Женева.

Рап видя на екрана на лаптопа как Гарет влезе в ресторанта. После вече през прозореца на мерцедеса проследи как колата на Шпейер спира пред заведението и той дава ключовете на камериера. Когато пристигна големият джип „Хамър“, Мич предусети, че от него ще слязат последните двама души от резервираната за четирима маса. Напрягна се, когато от джипа слезе мъж с размерите на гардероб и бързо влезе да огледа ресторанта, преди отново да се върне. От хамъра слезе втора горила, а третият остана зад волана. После слязоха и двете охранявани персони. Рап веднага позна Гордиевски. Беше изучавал досието му по време на полета за Швейцария. Нещо му се стори познато във втория мъж. Щом влязоха в ресторанта, той отново насочи вниманието си към компютъра си и пъкна малката слушалка, включена към него. Ухото му се изпълни с шума и звуците от вътрешността на ресторанта. Рап и Дюмонд бяха единствените, които можеха да подслушват какво става вътре. Той се облегна и се настани по-удобно в седалката. Вечерта обещавахе да е дълга, с продължително наблюдение, подслушване и чакане.

Но само минута по-късно Мич скочи и напрягна слуха си, за да чуе всяка една дума от спора на Гарет с непознатия на име Сай. Дватамата обсъждаха някакво тяхно споразумение. Когато Гарет стана, за да отиде до тоалетната, Рап натисна бутона за предаване и попита:

— Залиса ли го?

— Да — отвърна Дюмонд.

Мич свали слушалката.

— Можеш ли да го изчистиш малко?

— Вече го правя.

— Колко време ще ти трябва?

— Може би минута.

— Добре. Щом свършиш, зашифровай го и го прати на Айрини.

— Прието.

Рап погледна на компютърния екран тримата мъже на масата. Шпейер беше седнал с гръб към камерата. Плешивият сигурно беше Александър Гордиевски. Рап беше чел досието му предния ден. Третия, този, когото Гарет наричаше Сай, той още не можеше да разпознае. Замисли се за разговора. Значи Джош Александър не знаеше. Кенеди как ли щеше да му съобщи новината? По-добре беше да оставят бедния човек да си мисли, че съпругата му е загинала от ръцете на терористи.

— Мич — обади се Дюмонд в другата слушалка, — Гарет звъни по мобилния си телефон.

— Къде е той? — Рап бързо напъха другата слушалка в лявото ухо.

— В тоалетната.

— Не ме интересува. — Гласът беше на Гарет, макар и с леко металически оттенък. — Този е луд. Хвани Стоукс и обещавай да му дадеш Държавния департамент, ако уреди подписа. — Последва няколко секундно мълчание, докато политическият съветник слушаше какво му говори човекът от другата страна на линията, който и да беше той. — Кажете на нюйоркската прокуратура, че неин ще е който си поиска пост. По дяволите... аз лично ще я направя сенатор от нейния щат. — Отново тишина. — Не ми пука какво ще ти коства, Марк. Само си замъкни задника в Белия дом още сутринта, вземи с теб Стоукс и накарайте Хейс да подпише това проклето помилване. Иначе, повярвай ми, Сай ще стъжни живота и на двама ни.

Рап накрая се сети. Името и лицето съвпаднаха. Сай Грийн беше гнусният емигрант, избягал от Щатите, защото го бяха обвинили в незаконна продажба на оръжие за Ирак и Либия. Сделката беше извършена след войната в Персийския залив и преди Кадафи да реши да се държи послушно. С него беше свързана и някаква друга афера за покупката на евтин калай и мед с голяма отстъпка от корумпирани руски олигарси. В замяна на силно занижените цени на сделката олигарсите бяха получили тлъсти подкупи от Грийн. Но милионите, спечелени от гешефта, не му стигнаха и той чрез изкупуване на тези суровини предизвика дефицит и криза на пазара. Когато цените се вдигнаха, той пусна за продажба всичките си запаси. Рап си спомни, че преди няколко години в Ленгли мислеха да хванат милиардера и да го върнат в Щатите, но Държавният департамент забрани. Както гласеше

старата поговорка: по-лесно е да искаш прошка, отколкото разрешение. Този път нямаше да иска нито едното, нито другото.

Гарет се върна на масата при съзаклятниците си. Рап взе сателитния телефон от седалката до себе си и натисна бутона за предаване в ръкава си.

— Прати ли го на Айрини? — Да.

— А този последния, по мобилния телефон? Ще можеш ли да го изтеглиш от „Ешелон“?

— Работя по въпроса. Записът е почти в реално време и ми трябват няколко минути.

— Добре. Обади ми се, когато го свалиш. — Мич набра номера на Кенеди и погледна часовника си. В Женева беше осем и дваайсет и четири, значи във Вашингтон трябваше да е два и дваайсет и четири следобед.

— Тъкмо мислех да ти звъня — каза Кенеди веднага щом вдигна.

— Какво има?

— Току-що говорих с доктор Хорниг. Тя ми каза, че нашият приятел се разприказвал.

— Да, но казал ли е нещо съществено?

— Изглежда, през октомври миналата година е предприел кратко пътуване до Щатите.

— Той е подготвил микробуса за Газич.

— Бързохващаш.

— Така са го и засекли. — Рап си представи как Милинкавич фотографира Газич, докато последният се качва в микробуса.

— Какво?

— Нищо, няма значение. Получи ли електронното писмо?

— Да, току-що пристигна.

— Отвори го и прослушай записа. И гледай да не паднеш от стола.

Рап чу по телефона началото на записа. Не се чувало много ясно, но тъй като вече го беше слушал, без проблем различаваше думите. Когато записът свърши, Кенеди се покашля и заключи:

— Значи Рос е замесен.

— Да. Скоро ще ти изпратим следващата част. Гарет проведе телефонен разговор от тоалетната. Сигурен съм, че е било с Рос.

— Предполагам, че този Сай е Сай Грийн.

— Как се сети? — попита Рап изненадано.

— Той и Пинкърот бяха бизнес партньори. Занимаваха се доста с недвижими имоти в Ню Йорк и направиха няколко петролни сделки. Разделиха се, когато осъдиха Грийн. Работата беше много объркана. Министерството на правосъдието конфискува имуществото на холдингите им — голяма част от недвижимите имоти в Ню Йорк.

— Нали преди няколко години имаше план да го спипаме?

— Да, но някой от Съвета по националната сигурност подшушна на Държавния департамент и те пощуряха.

— Е, ако може да направим генерален извод от чутото, той е, че Александър не е замесен.

— Съгласна съм.

— Според мен ще е по-добре да не му казваме.

— Защо?

— Ще се съсипе още повече.

— Блажени са вярващите, така ли?

— Не бих нарекъл блаженство загубата на жена ти. Каквато и да са били брачните им взаимоотношения, по всичко личи, че наистина я е обичал.

— Май си прав.

— Тогава ми кажи с какво истината ще го направи по-добър президент?

— Като президент той е длъжен да знае истината.

— Бих се съгласил с теб, но не и в този случай. Ако му кажеш какво е станало в действителност, само ще го превърнеш в един още по-нещастен, сърдит и параноичен мъж.

След дълга пауза Кенеди отговори:

— Вероятно си прав.

— Само ме остави да изясня всичко докрай.

— По-спокойно. Трябва ми време да помисля.

— Не си прави труда.

— Мич!

— Ще довърша нещо, което трябваше да бъде направено преди много време.

— Няма ли да го обмислим първо?

Той се изсмя.

— Не е необходимо. Късно е вече.

— Не пипай Гарет.

— Да не си се побъркала?

— Не, не съм. Трябва да хванем по-едрата риба. Много нещастни случаи само ще предизвикат по-сериозно разследване. Остави го да си тръгне и се погрижи за другите. И имам една лична молба. Питай Маркър дали не може да ми извади медицинския картон на Рос от болницата в Бетезда.

— Друго?

— Няма.

— До утре тогава.

Рап затвори и замислено подържа телефона в ръката си.

— Маркър — каза той по радиостанцията, — разбери къде живеят Грийн и Гордиевски... И изрови нещо за въпросния „Льо Претекст“.

Нощният клуб, който Шпейер възнамеряваше да посети, се намиреше недалеч от ресторанта, но пък в Женева разстоянията не бяха големи. Грийн и Гордиевски искаха да отведат Гарет в друг клуб, по-отдалечен. Заведението беше пълно с млади беларуски момичета, работещи за Гордиевски. Цената на един секссейнс беше хиляда долара. Гордиевски се похвали по време на вечерята, че прибира деветдесет процента от печалбата. Гарет се опита да отклони предложението, но Грийн настоя. Каза, че само ще се отбият в клуба и после ще го откарат в хотела. Банкерът се съгласи да дойде в апартамента на милиардера за нощното шоу.

Всичко вървеше по плана на Рап. Беше 10:41 часа вечерта, когато четиримата излязоха от ресторанта. Мич съсредоточи вниманието си върху Шпейер. Той беше ключът. Рап беше доловил нещо странно в гласа му по време на вечерята. Като че съжаляваше, че се е свързал с тримата.

Банкерът подаде на камериера талон и онзи изтича някъде. Шпейер се сбогува с останалите, които се натъпкаха в хамъра.

— Кевин — обърна се Рап към шофьора на колата, — според теб дали бодигардовете носят бронезилетки?

Хакет поклати глава.

— Едва ли те ги правят толкова едри.

Рап кимна. Сигурно някои от тях носеха, но вече се чувстваха доста неудобно от допълнителното тегло. Едва ли щяха да ги сложат тази вечер.

— Прислужникът идва. Когато връчи ключовете от колата на Шпейер, излез и мини пред него. Ще караме отпред до „Льо Претекст“. Камериерът докара беемвето на банкера и му отвори вратата да се качи. Хакет включи на скорост и излезе на Ке дьо ла Пост и се насочи на изток. Шпейер тръгна веднага след тях. Целта на пътуването им се намиреше само на около километър от „Льо Берн“. Шпейер през цялото време спазваше почтителна дистанция зад тях.

Рап и Хакет вече бяха проверили мястото, докато банкерът и гостите му ядяха основното ястие в ресторанта. Рап искаше да види сградата. Забеляза клуба от сто метра. Трудно бе да го пропуснеш, с неговия огромен неонов надпис, вдигнат високо над улицата. Макар че бе доста студено, отвън се беше образувала дълга опашка от желаещи да влязат.

— Не забравяй да намалиш — каза Рап. — Ще ме оставиш ето там. — Той беше готов. Преди колата да спре напълно, Мич отвори вратата и скочи. Беше облечен с черно кожено яке с вдигната яка, черни джинси и беше обут с черни обувки с тежки подметки, много наподобяващи кубинки. Зави наляво и тръгна по тротоара към входа на клуба. Хакет потегли, а отзад приближи беемвето. Клиентите бяха от дясната страна на Мич. Трябваше да коригира крачката си и щеше да стигне точно навреме.

Хак стигна кръстовището, зави надясно и спря след няколко метра.

Беемвето паркира до тротоара. Служителят от клуба отвори вратата на Шпейер и той слезе. Взе си талона и мина зад колата, точно както Рап очакваше. Мич ускори крачка. Едва ли човек като Шпейер щеше да се реди на опашка заедно с другите. И отново се оказа прав. Банкерът се насочи направо към входа и извади портфейла си, за да прибере вътре талона.

Рап го пресрещна по средата между ръба на тротоара и входа за заведението. Сграбчи банкера за десния лакът и каза на висок глас, за да го чуят другите:

— Жозеф, откога не сме се виждали. — Продължи напред, хванал под ръка ошашавения Шпейер. Много по-тихо добави: — Имаш късмет, че шефовете ми те искат жив. Иначе щях да те очистя още сега.

Банкерът погледна шокирано непознатия. Опита се да се измъкне, но мъжът го стискаше много здраво.

— Какво?

Веднага почувства пробуждане в хълбока.

— Не се опитвай да бягаш и не говори високо. Погледни ръката ми. — Рап вдигна ножа, за да го види банкерът. Острието беше изцапано с кръв. — Ако не изпълняваш нарежданията ми, ще ти прережа гърлото и ще те оставя да пукнеш на улицата. Знам какво сте намислили със Сай Грийн. — В очите на банкера проблесна тревога.

— Да, американец съм. Ако се подчиняваш, ще оживееш, което не мога да обещавам за приятеля ти Грийн. Да вървим.

Мич тръгна към чакащия мерцедес.

— Кой си ти?

Рап продължи да върви.

— Аз съм този, който ще реши всичките ти проблеми.

Стигнаха до мерцедеса и Рап отвори задната врата. Но вместо да се качи, Шпейер погледна бързо към клуба. Мич се усмихна и добави:

— Ако кажеш, че не съжаляваш, загдето си се забъркал с Грийн, ще те пусна. Ще убия собственоръчно негодника и после ще кажа на президента Александър, че ти си подпомогнал убийството на жена му и осемнайсет други американци. — Погледна в очите на банкера. Шпейер веднага се зае да пресмята кой е най-сигурният начин да спаси кожата си. Мич спокойно продължи: — Или се качи в колата и ми помогни.

— Какво ще получа?

— Ще останеш жив.

Рап седна с лице към банкера. Вече беше претърсил Шпейер, но откри само портфейл и телефон. Взе и двете и ги постави на седалката. Премести ножа в другата си ръка и насочи острието към лицето на швейцареца.

— И защо да ти вярвам?

Банкерът го изгледа изпитателно и отвърна:

— Няма защо.

— Точно така.

— Но беше прав, като каза, че животът ми ще е много по-спокоен без Сай Грийн.

Рап го беше разбрал от разговора на масата. Личеше си, че Шпейер не харесваше компанията на хора като Грийн и Гордиевски. Това, разбира се, не го оневиняваше, а само го правеше малко по-приемлив от другите. Мич съзря възможност в него. ЦРУ не всеки ден можеше да се похвали, че държи в малкия си джоб президента на една от най-влиятелните женевски банки. От него можеха да получават изключително ценна информация.

— Добре, опиши ми пак охраната. — Рап се обърна напред и погледна към сградата на Грийн, на пресечка от тях.

— Вече ти казах три пъти.

— Отново ми кажи. — Искаше да се увери, че Шпейер не е пропуснал нищо.

— Фоайето е с бронирани стъкла. Портиерът не е на работа по това време и затова звъним по телефона, а отгоре ни отварят външната врата и пращат асансьора до първия етаж.

— И като се качим на четвъртия етаж?

— Един бодигард отваря вратата и ни чака. Понякога са двама.

— Те претърсват ли с метални детектори?

— А камериерът?

— Понякога е там, понякога не е. Зависи.

На Рап не му се искаше да убива камериера.

— Нали каза, че живее в апартамента.

— Той е в апартамента, но не се показва.

— Дори и в полунощ?

— Хората работят денонощно за Сай Грийн.

В слушалката в ухото на Рап отекна гласът на Коулман:

— Току-що оставиха Гарет в хотела му и идват насам.

Мич предаде информацията на Шпейер, който нервно започна да чупи китки.

— Няма да стане така.

— Кое?

— Като си толкова нервен. Трябва да запазиш спокойствие.

— Как очакваш от мен да съм спокоен в тази ситуация?

— Просто се отпусни и си мисли за хубавия живот без Грийн и беларуската свиня.

— Да, но как да съм сигурен, че няма да ме застреляш в гръб?

Рап се усмихна и погледна часовника си. Беше 11:56. Почти полунощ. Поне бяха точни. Шпейер му беше дал името на любимата фирма за компаньонки на Грийн. Той се обади във фирмата и им каза, че господин Грийн ще закъснее с час. Телефонистката отговори, че ще пренасрочи пристигането на момичетата за един през нощта.

— Жозеф, аз винаги разпознавам добрата възможност.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако влезеш и изпълниш точно инструкциите ми, няма да те застрелям. Сутринта ще се събудиш и ще отидеш на работа. Ще запазиш и къщата си в планината, и апартамента си в Париж. Единственото, което ще се промени е, че ще се отървеш от двамата задници.

— Не те разбирам? Каква ти е ползата от всичко това?

Рап се усмихна.

— Ще започнеш да шпионираш за ЦРУ.

— Не мога! — Лицето на банкера придоби шокирано и едновременно възмутено изражение.

— Напротив, напротив. Или искаш да си поприказвам с президента Александър за ролята ти в агентата? Банката, къщата, апартаментът в Париж... всичко ще се изпари. И после той ще ме изпрати тук, да ти видя сметката. — Рап поклати глава. — Повярвай ми, избери първия вариант. Другият няма да е никак забавен за теб.

— Не мога да го направя.

— И още как можеш. Трябва само да се успокоиш и аз ще се погрижа за всичко останало.

Хамърът се появи в тясната улица, стърчащ над ниските европейски коли. Спря пред кооперацията на Грийн и от него слезе огромният като борец по сумо бодигард. Рап се усмихна. Едрите телохранители бяха добри за демонстрация на сила и за респект, но движенията им бяха бавни и не можеха да спрат добре обучен нападател. Грийн и Гордиевски слязоха втори, последвани от другия гигант. Четиримата тръгнаха към входа на сградата и джипът замина вероятно да търси място за паркиране. Коулман щеше да проследи шофьора и да го премахне при удобен момент. Рап отново погледна часовника си. Стана точно полунощ.

Вдигна очи към Шпейер и му нареди:

— Да вървим.

След като слязоха от мерцедеса, Рап прибра ножа в десния джоб на якето и премести глока със заглушител в левия. Мина пред колата и двамата с банкера пресякоха улицата. Продължиха по тротоара и също се устремиха към входа. Шпейер намести очилата на носа си и посегна към домофона.

— И помни... усмихвай се — прошепна му Мич. — Все пак отиваме да се забавляваме.

Шпейер се ухили глуповато и натисна бутона. Секунди по-късно отгоре се обади Грийн:

— Жозеф, дошъл си с приятел. Много добре, качвай се.

Електрическата брава избръмча и Рап бутна вратата с рамо, за да не оставя отпечатъци по стъклото. Пусна банкера да мине пред него. Влязоха в сравнително тясното фойе и се приближиха до асансьора. По таблото над вратата разбраха, че асансьорът вече слиза от четвъртия етаж. Рап раздвижи коленете и врата си като боксьор, преди да излезе на ринга.

Шпейер го изгледа учудено.

— Какво правиш?

— Отпускам ставите. Свий леко коленете... успокой се.

Банкерът го послуша.

— А сега си поеми дълбоко въздух няколко пъти и си представи колко доволен ще останеш, когато всичко свърши.

Вратите на асансьора се отвориха и те влязоха. Банкерът се опря на стената. Рап направи същото, като раменете им се допряха. Искаше да изглеждат така, сякаш наистина са много близки. Асансьорът се устреми нагоре.

— Откога си в банковия бизнес — попита го Мич и се усмихна.

— Моля те, не ме убивай.

Явно позитивното стимулиране не оказваше никакъв ефект върху Шпейер. Рап се наведе и процеди през зъби в ухото му:

— Ако само още веднъж го повториш... наистина ще те убия. — После отново се изправи и се усмихна. — Трябва само да стоиш мирно и да вдигнеш ръце. За останалото ще се погрижа аз.

След изпълнена с напрежение пауза асансьорът бавно се отвори. Рап се обърна с лице към Шпейер и стисна дръжката на пистолета си. Джобът му беше достатъчно широк, че да стреля от бедро, ако се наложи. Бодигардът с металотърсач беше в средата на коридора. Другият вече се беше отпуснал на стола до стената вляво. Камериерът го нямаше. Мич небрежно огледа цялото помещение, докато bankerът слизаше от асансьора. Набързо сканира двамата бодигардове: ръце, крака, очи.

Дланите им бяха толкова огромни, че докато бръкнеха и извадеха пистолетите си, щеше да мине цяла вечност. Гледаха тъпо с кървясалите си очи. Вероятно бяха пили.

Шпейер разпери ръце като гарван, за да може единият здравеняк да го претърси с металния детектор. Рап застана зад него и обърна лявата си страна към охранителя, докато с дясната стисна скрития в якето пистолет. Бодигардът провери отгоре-отгоре банкера. Рап започна да се обръща на другата страна и се престори, че се загледа в някаква картина. Щом Шпейер свали ръцете си, Мич извади ножа от джоба си и го вдигна.

— Сигурно ще искате да го оставя при вас. — Очите му пробягаха от единия към другия бодигард. Двамата застинаха при вида на ножа. Никой от тях обаче не забеляза пистолета. Рап стреля от бедро. Два куршума за по-малко от секунда. Мъжът на стола беше улучен между очите. Правият му колега падна, улучен точно под дясната вежда. Той направи крачка напред и щеше да падне на пода, ако Рап не го беше подхванал бързо. Убитият тупна на колене и плавно

се строполи настрани. Мич вкара още един куршум в главата му и прибра ножа си обратно в джоба.

— Да вървим. — Сграбчи банкера за сакото и го побутна към коридора.

Влязоха в големия хол и завиха вляво. Всичко беше така, както го беше описал Шпейер. Двойната врата на библиотеката и билиардната зала бяха право пред тях. Рап забеляза човешки сенки и дочу гласове. Дръпна Шпейер пред себе си, за да го вижда. Приблжиха вратата на стаята отдясно. Рап отмести банкера, за да има чисто огнево поле. Така беше по-изложен на опасност, но не искаше банкерът да направи непредвидено движение и да му попречи на стрелбата.

Гордиевски се беше навел над масата и се канеше да разбие топките със стика. Плешивата му глава лъщеше на светлината на лампата над него. И в този момент погледна към тях. Понечи да предупреди другите, но от устата му не излезе и звук. Куршумът го удари в темето и образува червена точка с размер на монета. Коленете му се подкосиха и брадичката му се удари в ръба на билиардната маса, след което той напълно се скри. Грийн застана от другия край на масата, стиснал с две ръце стика, подпрял с върха брадичката си. Ето го, човекът, който винаги караше другите да вършат мръсната му работа.

Грийн погледна Рап и спокойно изрече:

— Колкото и да са ти платили, аз ще ти дам двойно.

Мич се изсмя и отговори:

— Не се продавам. Имаш пратка от американското правителство, нищожество. — След тези думи стреля по милиардера и го улучи между очите. Грийн падна със стика в ръката. Той се приближи до него и го простреля още три пъти в гърдите.

— Тук всичко е готово — докладва по радиостанцията. — Ще изпратя асансьора. И да се разберем, до един час всичкият боклук трябва да е прибран и опакован.

Банкерът беше пребледнял като тебешир и силно трепереше. Рап се приближи до него.

— Нека това да ти е за урок, Жозеф. Ако си честен с мен и не си навредил на страната ми, с теб подобно нещо няма да се случи. Но, кълна се, ако ме излъжеш или се опиташ да ме изиграеш само веднъж, ще свършиш като тези алчни задници.

БЕЛИЯТ ДОМ, ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Кенеди стискаше дамската си чанта в едната ръка и всекидневния доклад за президента или ВДП в другата. Вече бе загубила бройката колко пъти сама беше връчвала ВДП на президента Хейс, но през последните години това се беше случвало поне четири пъти седмично. ВДП на практика представляваше строго секретен вестник, подготвян от Службата за анализи и печат към ЦРУ. Хейс го четеше всяка сутрин заедно с няколко други несекретни вестника.

Тя спря пред личната трапезария на президента и се усмихна на агента от Сикрет Сървис, застанал на пост. Директорката на ЦРУ не беше спала добре, но Рап нямаше никаква вина за това. Когато Кенеди си легна, той беше на летището и се приготвяше за излитане. Апартаментът на Грийн беше почистен основно, а трупове — откарани далеч от мястото. В момента я тормозеха други проблеми. Трябваше всичко да стане, както го беше замислила, иначе положението щеше да стане още по-жалко. Най-трудното беше да спечели доверието на няколко личности. Личности, които носеха значки и се бяха клели да спазват закона и да защитават конституцията. В замяна можеше да им предложи само възстановяване на справедливостта. Нямаше съмнение. Алтернативата беше да излезе и да направи публично разкритие, а после да гледа безпомощно как Америка потъва в хаос и повсеместна параноя.

Кенеди почука на вратата и влезе. Президентът Хейс седеше на личната си маса. Беше с бяла риза и вратовръзка. Както винаги той беше взел четирите вестника: „Ню Йорк Таймс“, „Вашингтон Поуст“, „Вашингтон Таймс“ и „ЮЕе Ей Тудей“. Стюардът му, Карл, ги подготвяше всяка сутрин.

— Айрини — президентът се надигна бавно, — мисля си, че точно тази част от работата ще ми липсва най-много.

Тя дочу някакъв шум откъм кухнята.

— Имате предвид готвенето на Карл ли?

Президентът се засмя.

— Какво толкова необикновено има в купа с боровинки и половин грейпфрут?

Карл се показва иззад ъгъла с чиния в ръката и каза:

— Вината не е моя, че минахте на здравословна храна. — Той постави чинията между вестниците и се обърна към гостенката с много по-любезен тон: — Как сте тази сутрин, директор Кенеди?

— Благодаря, добре, Карл.

— Броите минутите до оттеглянето му от поста?

— Няма да е същото, нали?

— Да, колко тъжно. Спомням си как веднъж ми вадиха зъб. И тогава бях много разстроен.

Президентът се засмя на шегата. Обичаше закачките на стюарда с филипински произход.

— Какво искате за ядене? — обърна се Карл към Кенеди. — И моля, само не си поръчвайте другата половина от грейпфрута.

Тя възнамеряваше да си поиска точно това, но за да не разочарова Карл, отговори:

— Какво ще кажеш за един омлет?

— Ще имате най-вкусния.

Той отново се скри в кухнята. Кенеди се обърна към президента и му подаде ВДП.

Хейс го взе и го поддържа замислено във въздуха.

— През живота си никога не съм съжалявал за нищо каза. — Особено след като се разболях от Паркинсон.

— И това е една от най-възхитителните ви черти, сър.

— Е, както Карл уместно подметна, минутите ми изтичат и днес сигурно ще ме подлудят. Затова още сега искам да ти кажа колко много значиш за мен.

— Благодаря ви, сър.

— Наистина е така, Айрини. Ти нито веднъж не ми даде неразумен или прибързан съвет. Ще ми липсват закуските с теб. — Той я прегърна силно. — Ще ми дойдеш на гости в Охайо. Сигурно ще взема при мен и Карл.

Двамата се засмяха и отново седнаха. Карл донесе на Кенеди чай и доля кафе в чашата на президента. Хейс прехвърли ВДП, но с

неохота. До края на мандата му оставаше малко повече от ден и от него вече не зависеше почти нищо. Освен това в момента мислеше за нещо друго.

— Значи си сигурна, че Рос и Гарет са изфабрикували гнусната статия в „Таймс“?

— Да — отвърна тя с абсолютна увереност.

— Той ми се обади вчера.

— Кой? — попита тя, макар и да знаеше отговора.

— Рос. Каза, че иска да заровим томаховката на войната.

— И това добре ли е?

— Не му вярвам.

— Тогава се доверете на интуицията си.

Хейс погледна притеснено през прозореца.

— За какво иска да говорите?

— За някакво помилване. — Президентът се обърна към нея. — И за теб.

— За мен? — престори се на изненадана Айрини.

— Да. Каза, че досега е имал погрешно мнение за теб.

— Интересно. — Кенеди знаеше всичко за срещата и допускаше, че Рос и Стоукс ще поискат помилването, но не знаеше, че ще намесят и нея толкова директно.

— Да — отвърна скептично Хейс. — Мисля, че си е наумил нещо.

— Възможно е. Искате ли да присъствам и аз?

Хейс помисли и кимна.

— Не искам никакви удари в гърба през последния ми ден на поста. Ако има да ми казва нещо, да го каже и пред теб.

— Добре.

Омлетът на Кенеди пристигна, идеално изпържен. Тя винаги предпочиташе леки храни.

Беше решила да не казва на Хейс за последните разкрития. Не че не му вярваше. Той беше изпълнявал дълга към нацията с пълна всеотдайност и заслужаваше да се оттегли от поста спокойно, без никакви афери и скандали.

Кенеди чу тежки стъпки откъм Овалния кабинет за нея и се обърна точно когато Джак Уорч, заместник-директорът на Сикрет Сървис, влезе в трапезарията.

— Виж кой ни е дошъл на гости — каза Хейс.

— Добро утро, господин президент, директор Кенеди. Уорч застана отстриани на масата. — Как се чувстваш в последния ви ден?

— И утре съм тук.

— Цял пълен ден? — Уорч беше ръководил охраната Хейс през първите три години от мандата на президента.

— Чувствам се добре.

— Фантастично. — Уорч плесна с ръце. — Позволете утре да придружа вас и първата дама до дома ви в Охайо.

Хейс се трогна от предложението.

— Не си длъжен, Джак.

— Знам, сър. Желанието ми е лично.

— Ще бъде страхотно. За мен ще е удоволствие да ни правиш компания. Сигурен съм, че и първата дама ще се радва.

— Удоволствието ще е изцяло мое. Сега, никак не ми се иска да прекъсвам закуската ви, но главният прокурор и новоизбраният вицепрезидент са тук за срещата. Обаче преди да отидете при тях, бих искал да обсъдя някои неща с вас.

Кенеди остави салфетката на масата.

— Ще ви оставя насаме и ще отида да се видя с главния прокурор и вицепрезидента.

— Сигурна ли си? — попита Хейс.

— Напълно. Нали не искате да бъдете в неведение през последния ви ден.

— Благодаря ти. — Президентът се усмихна.

Кенеди си взе чантата и чашата с чай и тръгна по късия коридор от трапезарията към Овалния кабинет. Вляво беше кухнята. Тя се спря пред нея.

— Карл, омлетът беше фантастичен. Благодаря ти.

— О... винаги съм на ваше разположение.

— Ако обичаш, би ли приготвил кафе за двама и вода за Овалния кабинет?

— Няма проблем.

Кенеди продължи по коридора и влезе през кабинета в съседната чакалня, където се намираха бюрата на президентските секретарки.

— Добро утро, Лори.

— Добро утро, директор Кенеди.

— Бихте ли поканили главния прокурор и вицепрезидента Рос да влязат?

Айрини се върна в кабинета. Декорът беше винаги един и същ. Два фотьойла пред камината и две дълги канапета, заемащи половината от кабинета. Между канапетата имаше сравнително голяма стъклена маса за кафе. В начина, по който се сядаше в Овалния кабинет, винаги се спазваше строго определен ред. Президентът винаги сядаше на фотьойла вдясно от камината, фотьойлът вляво беше запазен за вицепрезидента, за гостуващия държавен глава, а при по-неофициални срещи — за когото президентът поканеше. Кенеди се съмняваше, че Хейс ще покани Рос да седне там. И той силно го недолюбваше. Коего означаваше, че Рос ще седне на най-близкото до президента канапе. Стоукс вероятно щеше да му прави компания до него.

Карл се появи с подноса и сервира кафето на масата.

— След малко ще се върна с водата.

— Благодаря ти.

Айрини беше с черен костюм с панталон. Сакото беше с три копчета и два малки джоба, по един от всяка страна. Тя го дръпна и потупа джобовете си.

Рос влезе пръв. Доста се удиви, когато я видя, но бързо прикри реакцията си с фалшива усмивка.

— Айрини, каква приятна изненада. — Той протегна ръка.

— Добро утро, господин вицепрезидент.

— Още не, след един ден.

— Айрини — каза главният прокурор Стоукс.

— Добро утро, Мартин.

— Не очаквах да те видя тук — изрече Рос.

— Закусвах с президента. Той се задържа по някаква работа и ме помоли да ви правя компания за няколко минути. — Кенеди подкани двамата към канапето зад тях. — Седнете. Да ви наля ли кафе? — Тя беше присъствам на безброй срещи с Рос и Стоукс и не помнеше случай те да бяха отказали.

— Да — отвърна Рос и се настани най-близо до президентския фотьойл.

Стоукс остави куфарчето си на пода.

— Да, моля.

Кенеди взе едната чаша.

— Сметана и захар, нали? — попита тя Рос. — Да.

Айрини постави чашата в чинийка и наля кафе. После добави сметана и бучка захар, след което го разбърка. Постави лъжичката в чинийката и поднесе кафето право в ръцете на Рос.

— Благодаря ти. — Той отпи.

Кенеди наля и на Стоукс и му подаде чашата, докато Карл пристигна с прозрачна гарафа с вода и четири стъклени чаши. Постави ги на масата и си тръгна.

Айрини се обърна най-напред към главния прокурор:

— Предполагам, че хората ти са доволни от информацията, която събрахме за Газич. — Тя си наля чаша вода.

— Шегуваш ли се? Този е по-грешен от дявола.

— Радвам се да го чуя.

Рос отново отпи от кафето и се намеси:

— Някакъв напредък в разнищването на финансовите му следи?

— Не. — Кенеди навъси чело. — Боя се, че тук се натъкнахме на стена.

— Стори ми се, че бяхте доста уверена, когато обявихте, че сте попаднали на следите на извършителите. — В гласа му прозвуча леко разочарование.

Кенеди трябваше да събере цялата си сила и търпението си, за да стои с този човек в една стая. Да гледа престорената му загриженост беше направо непоносимо.

— Нещо повече, предприехме известни действия, за да подплашим виновниците и те да направят грешен ход. — Тя отпи от водата и остави с две ръце чашата на масата.

— Жалко. Но свършихте страхотна работа с този босненец.

В кабинета влезе президентът Хейс, облякъл сакото си. Карл затвори вратата към трапезарията. Вратата на чакалнята със секретарките също беше затворена.

— Извинете ме, че се забавих, господа.

Рос, Стоукс и Кенеди станаха. Хейс се приближи с характерната си забързана походка, с чаша кафе в ръката.

— Е, как е настроението днес? — попита ги той.

— Чудесно, сър — отвърна Рос.

Кенеди внимателно го наблюдава, докато двамата с Хейс си размениха любезности. Президентът протегна чашата си и я помоли да му долее.

— Седнете — каза той след това. — С какво мога да ви бъда полезен, господа? Нека се досетя. Някой иска помилване.

— Много сте прозорлив, господин президент — поласка го Рос и угоднически се усмихна.

Кенеди забеляза как по челото му избиха капки пот.

— Преди да преминем към темата, бих искал да се извиня на Айрини.

Тя се чудеше какво ли беше намислил този негодник.

Рос я погледна право в очите.

— Не бях прав, когато се усъмних за теб в статията, написана от пристрастния журналист.

— Благодаря — излъга Кенеди.

— Говорих с Джош и той се съгласи, че ще е добре да останеш директор на ЦРУ още колкото пожелаеш.

— Гледай ти, страхотна новина — отбеляза с облекчение Хейс.

Кенеди видя как Рос леко подръпна яката на ризата си. Челото му вече започна да блести на слънцето от потта, точно както Хуарес беше предвидил.

— Айрини — обърна се към нея президентът, — би ли искала да кажеш нещо?

Кенеди имаше да казва много, но не искаше да разваля добре обмисления план. Затова изрече:

— За мен ще бъде чест да служа на вашата администрация, вицепрезидент Рос.

— И аз ще се радвам. — Рос отново подръпна яката си. Мигна и едва забележимо поклати глава. — А сега за помилването. — Отново поклати глава и потърка очите си. — Всички компетентни органи от правосъдното министерство вече го подписаха, което ще ви застрахова от всякакви нежелани последици. — Той се задъха на края на изречението и си пое дълбоко въздух.

— Добре ли си? — попита го Хейс.

— Не съвсем.

Кенеди видя възможност да се намеси. Пресегна се през масата и подаде чашата си на Рос.

— Ето, пийнете малко вода.

Той взе чашата и отпи няколко големи глътки.

Кенеди наблюдаваше сцената с аналитична безпристрастност. Хуарес беше обяснил как ще подейства. Психотропното вещество, което беше сипала в кафето му, беше създадено да ускорява сърдечния ритъм и да предизвиква гадене, но по-важното му предназначение беше, че маскираше наличието на втория препарат. Отровата, която тя беше разтворила в собствената си чаша, след като беше отпила няколко глътки. Малцина знаеха, че Сикрет Сървис са монтирали като допълнителна мярка за сигурност малка камера в тавана на Овалния кабинет. Всичко се записваше, освен ако президентът не поискаше изрично да изключат системата. Тази сутрин обаче Кенеди искаше камерата да записва.

Рос отново отпи от водата и погледна президента. Дишането му се затрудни.

— Мисля, че е от сърцето. Имам болно сърце. — Изведнъж той кльомна и изпусна чашата, която падна на килима и се разля.

Президентът скочи от фотьойла си, за да се притече на помощ, като го хвана за раменете.

Рос погледна към Кенеди и добави:

— Никой не знае, че имам болно сърце.

„Аз знам“ — каза си тя, без да изпитва вина. Стана и бързо отиде до вратата. Напомни си, че всичко трябва да изглежда убедително.

— Повикайте лекар! — извика в коридора. — Сърдечен проблем! Вземете дефибрилатор!

После се върна обратно. Рос се беше отпуснал в ръцете на Хейс.

— Да го свалим на пода — извика Кенеди и издърпа масата настрани.

Хейс и Стоукс хванаха Рос и го сложиха да легне на пода. Кенеди взе разлятата водна чаша и застана над новоизбрания вицепрезидент за няколко секунди, преди да дойдат първите агенти. Помещението бързо се напълни с хора. Кенеди забеляза Карл на вратата към трапезарията. До него, точно по замисъл, се появи специален агент Уорч. Той посочи масата и каза нещо на Карл. Пъргавият стюард бързо започна да прибира чиниите от масата, докато в кабинета продължаваха да прииждат хора. Кенеди спокойно постави чашата в подноса на Карл и отиде до канапето, за да си вземе чантата. Лекарят пристигна половин

минута по-късно и извика на всички да освободят стаята. Кенеди хвърли за последно поглед към преbledнялото лице на Рос и напусна Овалния кабинет.

ЛЕНГЛИ, ВИРДЖИНИЯ

Рап стоеше пред бюрото на Кенеди. Още беше с дрехите от Женева. Беше изтощен и ужасно много му се спеше, но още по-отчаян беше, когато разбра, че Марк Рос е умрял в Овалния кабинет. Кацнаха малко след десет сутринта, когато единият от механиците в хангара им съобщи новината за Рос. В продължение на час Рап се опитва да се свърже с Кенеди, но тя не вдигаше. Накрая една от секретарките му каза, че в момента директорът пътува към централата в Ленгли. Мич полетя като стрела към Ленгли и завари Кенеди седнала сама в кабинета си, да пише някакъв доклад.

— Значи не можа да ме изчакаш — каза той.

Кенеди приключи с писането и затвори файла.

— Хосе ме посъветва да подходим деликатно към проблема.

— Какво, по дяволите, означава това?

Кенеди не искаше да спори с него.

— Появи се подходяща възможност.

— Да, виждам. Инфаркт в Овалния кабинет. Който и от вас да го е измислил, е голям куражлия.

Айрини свали очилата си и се облегна назад.

— Какво направихте, отровихте ли го?

Тя кимна.

— Ама и Хосе си ги обича тия шпионски номера. Чух по радиото, че в семейството му имало страдащи от сърдечни заболявания.

— Да. Един журналист разкри истината по време на кампанията, но аз го знаех и преди това.

— Откъде го знаеше?

— Когато след колежа си подаде документите за работа тук, в Ленгли, той искаше да го назначим в „Операциите“.

— Отначало всички искат това.

— Не издържа физическите тестове. Откриха му смъкване на митралната клапа.

— Обясни ми го с по-прости думи.

— Сърдечен шум.

— И все пак кой го отрови? Хосе?

Кенеди изгледа продължително Рап и спокойно отговори:

— Аз.

Той загуби ума и дума. Замръзна на място, ахнал от удивление. Накрая, след като се окопоти, прошепна:

— Ти ли го отрови? — Да.

— Да не си болна?

— Напротив, много съм си добре.

Изгледа я изпитателно.

— Сигурна ли си.

— Да, сигурна съм. Ако искаш да знаеш, Джек Уорч, Мария Ривера и Скип също са в течение.

Рап се замисли за секунда.

— Имала си нужда от помощта им. — Да.

— Ами ако направят аутопсия?

— Предвид състоянието на неговото сърце жена му едва ли ще поиска аутопсия. Така смята Скип. Освен това Сикрет Сървис има на запис целия инцидент. Уорч вече го изгледа и каза, че не е забелязал нищо подозрително.

— А ако все пак вдовицата поиска аутопсия?

— Ривера постави сутринта таблетки виагра в несесера с приборите му за бръснене. Едната от отровите също беше силно примесена с виагра.

Рап я погледна недоверчиво.

— Жените на политици знаят как да пазят тайни. Той не е спал в едно легло с нея от години. Тя ще предположи, че е пиел виагра, за да изневерява с други жени. Повярвай ми, няма да иска да отвори кутията на Пандора.

— Ами ако го стори?

— Според Хосе, ако направят аутопсия, отровата няма да бъде открита при токсикологичния анализ.

Рап продължи да се удивлява на спокойствието ѝ. Някои хора можеха да убият и да продължат да си живеят спокойно, все едно че

нищо не се е случило. За него имаше единствено значение кого убива. Той беше доволен от съдбата, че му беше предоставила шанса да отърве света от отрепки като Грийн и Гордиевски. За двамата бодигардове изпитваше смесени чувства. Те сами бяха избрали да тръгнат по кривия път, но, от друга страна, бяха само обикновени пионки, редови войници на мафията.

— И сега добре ли си? — попита я Мич.

— В началото не бях много сигурна, но накрая всичко се нареди. Този човек трябваше да бъде ликвидиран. Съдебният процес срещу него едва ли щеше да доведе до нещо добро.

— Права си. — Рап извърна поглед настрана. Чувстваше се малко неловко. Никога не би предположил, че и тя притежаваше в себе си тези черти.

Сякаш прочела мисълта му, Айрини добави:

— Знаеш ли, Мич, не ми беше за пръв път.

— Тоест?

— Толкова пъти съм давала заповеди за убиване. Не е много по-различно, отколкото да сипеш отрова в чашата на жертвата.

— Не си цапаш ръцете, но така или иначе си замесена.

— Сутринта ги поизцапах малко повече, отколкото бих искала.

Рап се усмихна.

— Гордея се с теб — каза. — Свърши добра работа. Екзекутира един предател. Рос сам беше направил избора си. Ако имаш проблеми със съня, спомни си за деветнайсетте души, загинали миналия октомври. Рос си получи заслуженото.

— Благодаря ти за съвета.

Рап закри устата си с длан и се прозя.

— Боже, колко ми се спи.

— Защо не се прибереш у дома. Доста си уморен.

Той погледна часовника си и разтърси глава, за да прогони съня.

— Колко време ще трябва да чакам, за да убия Гарет?

— Поне една година.

— Хайде, стига — разочарова се ликвидатор номер едно в ЦРУ.

— Мич!

— Една година е много дълъг срок.

— Рано или късно ще се разбере, че Грийн и Гордиевски са изчезнали безследно. И след внезапната кончина на Рос Гарет ще

изпадне в параноя.

— По-скоро точно обратното. Доколкото познавам Гарет, той вече е взел самолета за Лос Анджелис. И си мисли, че е най-щастливият човек на света. Много искам час по-скоро да му кажа, че не е.

— Мич, стой настрана от него, докато не ти дам знак.

— Добре, но все пак ще му видим сметката, нали?

— Да, на никого няма да се размине.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.